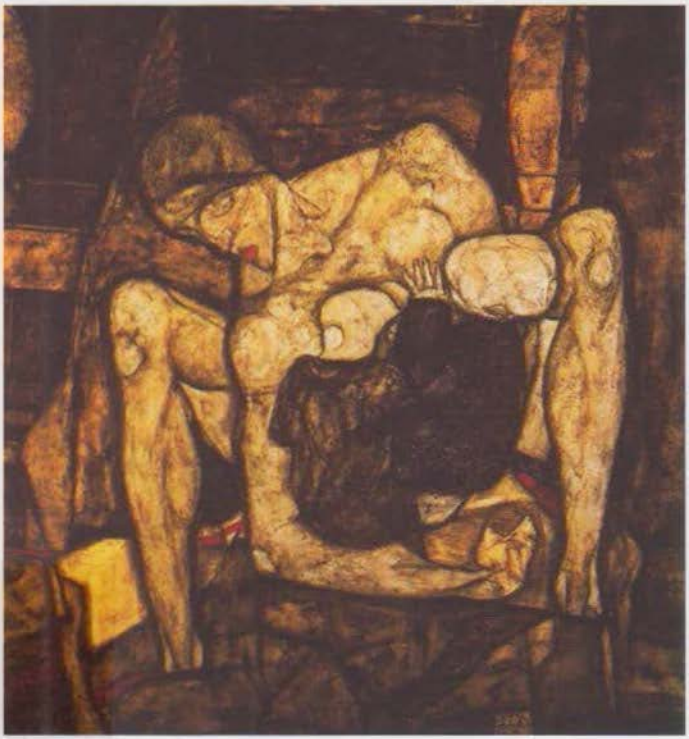
DAVID VANN

PİSLİK

ROMAN

Çeviri: ESRA BİRKAN

CAN

Dirt. David Vann
© 2012. David Vann
© 2013. Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.
Bu eserin Türkçe yayın hakları InkWell Management ve
Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ağustos 2013, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Ayça Sabuncuoğlu

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak baskı: Azra Matbaası
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2
Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş
Merkezi, Bağcılar, İstanbul
Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1839-7

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
www.canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 10758

DAVID VANN

PİSLİK

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Esra Birkan

David Vann'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Caribou Adası, 2012
Bir İntihar Efsanesi, 2012

DAVID VANN, 1966'da ABD'ye bağlı Aleut Adaları'ndan Adak'ta doğdu. Babasının intihar etmesini, yaşama tutunmak için bir çıkış noktası olarakgördü ve *Bir İntihar Efsanesi* adlı ilk kitabında bu konuyu işledi. Basılan ilk kitabı *A Mile Down: The True Story of a Disastrous Career at Sea* (Bir Mil Ötede: Denizde Talihsiz Bir Mesleğin Öyküsü), çoksatarlar arasına girdi. Yazımının üzerinden 12 yıl geçtikten sonra yayımlanan *Bir İntihar Efsanesi*, büyük ilgi uyandırarak Fransa'da Médicis Ödülü dahil on bir ödül kazandı. *Caribou Adası* (2011) ile başarılarını sürdürdü. Son kitabı *Pislik*, 2012'de yayımlandı. David Vann, San Francisco Üniversitesi'nde ders vermekte, ayrıca bazı dergi ve gazetelere makaleler yazmaktadır.

ESRA BİRKAN, 1969'da İstanbul'da doğdu. Lisansını Boğaziçi Üniversitesi Mütercim-Tercümanlık, yüksek lisansını Boğaziçi Üniversitesi Çeviribilim, doktorasını Yıldız Teknik Üniversitesi Diller ve Kültürler Arası Çeviribilim bölümlerinde tamamladı. Batı klasiklerinin İslami çevirileri üzerine yaptığı yüksek lisans tez çalışması, *Ideology Unveiled: Islamist Retranslations of the Western Classics*, Lambert Academic Publishing tarafından yayımlandı. Marmara Üniversitesi Mütercim-Tercümanlık bölümünde ders vermektedir. Arthur Conan Doyle (*Tekinsiz Hikâyeler*), David Vann (*Bir İntihar Efsanesi*), V. Nabokov (*Maşenka*), Lou Reed (şarkı sözleri), R. Yates (*Hayallerin Peşinde*) çevirileri yayımlandı.

Galen incir ağacının altında annesini bekliyordu. *Siddhartha*'yı belki yüzüncü kez okumuştu, genç Buddha nehre bakıyordu. İncir ağacının muazzam varlığını hissetti, olmayan rüzgârı dinledi, sessizliği dinledi. Yaz sıcağı bastırdıkça bastırıyor, dünyayı dümdüz ediyordu. Vücudu terden yapış yapış olmuştu.

Bu eski ev, yüzyıllık ağaçlar. Uzamış çimenler bacaklarını kaşındırıyordu. Yine de dikkatini toplamaya çalıştı. Olmayan rüzgâra kulak kesildi. Nefesine yoğunlaştı. Olmayan varlığını süzülüp gitmeye bıraktı.

Galen, annesi içeriden sesleniyordu, Galen.

Daha derin nefesler aldı, annesini süzülüp gitmeye bıraktı.

Hah, oradaymışsın, dedi annesi. Çay içelim mi?

Galen yanıt vermedi. Nefesine yoğunlaştı, annesinin oradan gitmesini diledi. Aslında burada durmuş, annesini bekliyordu, çay saatini bekliyordu.

Tepsiyi taşımama yardım et, dedi annesi, Galen de iç çekip kitabını bıraktı ve ayağa kalktı, bağdaş kurduğu için bacakları uyuşmuştu.

Hah, geldin mi, dedi annesi, Galen mutfağa girince. Çıplak ayaklarının altında eski tahtalar gıcırdıyordu. Pul pul soyulan ahşap cilası yüzünden tahtalar pürüzlüydü.

Tepsiyi aldı; eski ve ağır gümüş tepsi, gümüş işlemeli çaydanlık, beyaz porselen fincanlar, onu bunaltan ne varsa hepsi bu tepsideydi. Elleri doluyken annesi arkadan uzanıp aniden ensesine bir öpücük kondurdu. Bu öpücük ve annesinin sevimli olmaya çalışırken çıkardığı o genizden gelen ses yüzünden Galen korkuyla yana çekildi, neredeyse çığlık atacaktı, ama tepsiyi elinden düşürmedi. Tepsiyi incir ağacının gölgesindeki dökme demir masaya taşıdı, burası çiftlik aletlerinin durduğu barakanın duvarına yakındı, barakanın üst katında küçük bir daire vardı. Galen, annesinden ve evden uzaklaşmak için buraya taşınmayı düşünüyordu.

Annesi de parmak sandviçlerle yanına gelmişti, salatalık ve su tereli. İngiltere'de değildiler ki. Burası İngiltere değildi ki. California'nın göbeğinde, Sacramento'nun bir banliyösü olan Carmichael'daydılar. Upuzun, derin bir vadi olan Central Valley, İngiltere'den çok çok uzaklardaydı, ama yine de her akşamüstü çay içip sandviç yiyorlardı. Oysa İngiliz bile değildiler. Anneannesi İzlandalı, dedesi Almandı. Hayatlarının anlam ifade eden hiçbir yanı yoktu.

Otursana, dedi annesi. Kitabın güzel mi?

Ona bir fincan çay doldurdu annesi. Beyazlar giymişti. Yazlık beyaz bluz, uzun beyaz etek, beyaz sandaletler. Geniş kalçaları iskemleye yayılmıştı, bedeninin alt kısmı üst kısmından daha hızlı genişliyordu.

Sandviçlerden alsana, dedi. Yemen lazım.

Kenarları kesilmiş parmak sandviçler. Salatalık ve krem peynirli. İştahı dahi olsa, bunlar hayatta yemek isteyeceği şeylerin en sonunda gelirdi.

Bir deri bir kemik kaldın, dedi annesi.

O da nefes egzersizine döndü. Annesi her ağzını açtığında, nefesine yoğunlaşıyor, dünyayla olan bağlarını tümden koparıyordu. On kere nefes alıp verdikten sonra,

çayından bir yudum aldı; çay sıcak, naneli ve şekerliydi.

Avurtların çökmüş, boynundan kemikler fırlamış.

Kemik filan yok boynumda.

Ama fırlamış işte. Yemen lazım. Ayrıca duş alıp tıraş olmalısın. Kendine biraz çekidüzen verince öyle yakışıklı oluyorsun ki.

Nefes alıp verişleri hızlanmıştı, öfke, içinde yavaş yavaş kabarıyordu, boynu ile omuzları genişlemiş, kafası yok olmuştu sanki. Böyle anlarda ağzından çıkanı kulağı duymazdı, ama kendini tuttu.

Altı üstü bir sandviç, Galen. Hey Tanrım, ne var sanki bunda? Bak şimdi bana. Salatalıklı bir parmak sandviçi yavaş yavaş kaldırdı, havada küçük bir daire çizdirip yavaşça ağzına attı.

Galen başını eğip fincanına baktı, çay suyun içinde leke gibi duruyordu, dibe doğru rengi koyuluyordu. Solmuş nane yapraklarının yüzeyinde ufak kabarcıklar oluşmuştu. Dünya koca bir sel olmuş akıyor, hiçbir şey asla durmuyordu. Kontrol etmek imkânsızdı, geri çevirmek imkânsızdı. Yükseliyor, sıkıştırıyor, baskı yapıyordu. Bir ay sonra okul başlıyor, dedi. Üniversiteye gitmeliyim. Bir yılı daha çay içip sandviç yiyerek geçiremem.

Gitmekte serbestsin.

Hiç paramız yok, farkındaysan.

Bu benim suçum değil ki. Elimizdekilerle yetinmek zorundayız. Ayrıca böyle güzel bir yerde yaşıyoruz, burası tamamen bize ait.

Başka bir yerde yaşamayı tercih ederdim.

Annesi çay kaşığını alıp çayını karıştırdı, Galen bekledi. Beni neden üzmek istiyorsun? diye sordu annesi.

Hava nefes alınamayacak hale gelmişti. Öyle sıcaktı ki, boğazı kupkuru kesilmiş, ciğerleri kâğıt gibi incelmişti, daha fazla genişleyemiyordu ve Galen neden her şeyi bırakıp gidemediğini bilmiyordu. Annesi kendi oğlunu

kocaya çevirmişti. Annesinden, kız kardeşinden ve yeğeninden kurtulmuş, sadece ikisine ait bir dünya kurmuştu. Galen her gün, bir gün daha dayanamayacağını hissediyor, ama her gün kalmaya devam ediyordu.

Çaydan sonra Galen odasına çıktı. Ebeveyn yatak odası kendisine aitti, çünkü annesi çocukluğundan kalma odasında uyuyordu. O da anneannesiyle dedesinin odasında kalıyordu. Uzun, genişçe bir yatak odasıydı, duvarlar yarıya kadar koyu ahşap lambriyle kaplıydı, ahşap parkeler ise aşınmış ve yıpranmıştı. Duvarlardaki ahşap kaplama, göğüs hizasında bir çıkıntı oluşturuyordu. Bunun üzeri lacivert üstüne çiçekli Fransız duvar kâğıdıyla kaplıydı, duvar kâğıdı bir metre aralıklarla, tavana kadar uzanan koyu ahşap kirişlerle bölünmüştü. Tavan ise daha da koyu ahşaptandı ve kare kareydi, avizenin asılı olduğu yerde oymalı bir bölüm vardı. Burası onun ehemmiyetsiz hayatı için fazla gösterişli, fazla ağırdı, başka bir zamandan kalmaydı.

Galen'in karyolası bu bahçeden kesilmiş ceviz ağacından yapılmıştı. Makul olan tek şey de bu karyolaydı. Dışarı çıktığında, kesilen ceviz ağacından geriye kalan kütüğün üstünde oturabilirdi. Ama onun ötesinde, neyin nasıl olduğu, kendisinin ne olacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Aşağı inip arabanın yanında annesini beklemeye başladı. Evin önündeki, daire şeklindeki araba yolu çitle çevrili uzun bir ara yola bağlanıyordu, çit fazla boy atmıştı. Dairenin ortasındaki çiçekleri de yabani otlar bürümüştü. Devedikeni ile yüksek otlar güneşten sararmıştı. Önceleri bir bahçıvan vardı ve bahçıvan için hâlâ haftalık ödeniyordu, ama Galen ile annesi artık bu haftalıkla geçiniyordu. Bahçıvan ile hizmetçi için ödenen haftalıkla.

On iki yaşındaki, Buick Century, 1973 model arabanın önü yanlara doğru uzun bir kavis çizerek uzanıyordu. Tekneydi sanki. Bir yıl önce metalik turuncuya boyanmıştı, Galen'ın annesi paraları har vurup harman savuruyordu. Hadi boyatalım, demişti. Boyatalım işte, ne olacak sanki.

Metalik boya güneşin ısısını olduğu gibi yansıtıyor, güneş ne şapkası ne de güneş gözlüğü olan Galen'ı yakıp kavuruyordu. Cildi meşin gibi olmuştu. Yüz metre kadar ileride, büyük bir meşe ağacının serin gölgesinde bir bank vardı, ama Galen olduğu yerde kaldı. Gözlerini olabildiğince açarak güneşe bakıyordu.

Galen yeryüzünün giderek güneşe yaklaştığını, toprağın sıcak eriyik çuvalını yüklenerek güneşe doğru ilerlediğini hissediyordu.

Derken annesi göründü. Hasır şapkasını takmıştı, ellerinde bir sürü küçük poşet vardı, anahtarlarını çıkarmaya çalışıyordu. Şunun şurasında beş kilometre öteye gideceklerdi, ama türlü türlü şeyler almıştı yanına. Her gün çaydan sonra anneannesini huzurevinde ziyarete gidiyorlardı. Her şey büyük bir film prodüksiyonuna dönüşüyordu, her filmin yıldızı da annesiydi.

Annesi ona doğru yürürken gülümsedi, bu geniş ve sevimli gülümseme annesinin en güzel özelliğiydi. Kapıdan araba yoluna uzun bir yürüyüş, çim tarhıyla çevrelenmiş dar bir yol, kimi çimenler hâlâ yeşil. Sulama fiskiyelerinin su faturası doğrudan para fonundan ödeniyordu.

Sen de buradaymışsın, dedi annesi. Gidelim mi?

Annesi için kötü bir an yoktu hiç. Çay içerken tartışanlar onlar değildi sanki. Hiç tartışmamışlardı ki zaten. Hayatı boyunca annesinin başına hiç tatsız olay gelmemişti. Galen ne söyleyeceğini bilemedi. Arabanın motor kapağına baktı, güneş gözleri kör ediyordu, gözlerini açık tutmaya çalıştı.

Galen, dedi annesi. Kapıyı aç da arabaya bin. Önce bacaklarını sokacaksın. O kadar da zor bir şey değil.

Galen da kapıyı açtı, bir bacağını içeri soktu, diğer bacağını da kollarını kullanmadan sokmaya karar verdi. Bir gümbürtüyle çakılın üstüne omuz üstü düştü. Bacakları kapıya sıkışmıştı.

Hey Tanrım, dedi annesi. Bugün bununla uğraşacak vaktim yok, Galen. Arabanın etrafından dolaşıp yanına geldi, koltuk altlarından tutup onu kaldırdı ve araba koltuğuna tıkıştırdı, sonra da kapıyı çarpmadan usulca kapattı.

Sürücü koltuğuna yerleşirken, şirinlik yaptığını mı zannediyorsun, dedi. Kendi kapısını da kapadı ve yola koyuldular, yoldaki çakıllar lastiklerin altında çıtırdıyordu.

Alışveriş merkezinin önünden geçerlerken, Bel-Air'deki kabak tatlısı bir harika, dedi Galen.

Kes sesini, dedi annesi.

Ama tatlıları çok güzel, dedi Galen. Annesi, anneannesini huzurevine tıkmadan önce anneannesi her gün durmadan bunu söylerdi.

Annesi Galen'ı duymazlıktan gelmeye çalışıyordu, ama bunu her zaman başaramıyordu. Özellikle de kabak tatlısı, dedi Galen.

Annesi iyi bir anne, iyi bir evlat, iyi bir insan olduğunu düşünürdü, bu yüzden de kendini kötü bir şey söylemekten alıkoydu. İncinmiş görünüyordu, yüzü kararmış, gülümsemesi uçup gitmişti.

Şu huzurevine tıkılıp kalmasaydım, kabak tatlısı yiyebilirdim yine, dedi Galen.

Galen'ın anneannesinin sağlığı, hafızası dışında çok iyi durumdaydı. Annesi içeri girince, Suzie-Q, diyerek karşıladı onu. Sarıldılar, sonra da sıra Galen'a geldi.

Galen sarılmaktan hoşlanmıyordu. Ailesinde herkes kadındı ve durmadan ona sarılıyorlardı, her gün, pek çok kez. Hayatının geri kalanında kimsenin ona sarılmasını istemiyordu.

Yakışıklı torunum gelmiş benim, dedi anneannesi. Sonbahar için üniversiteye hazırlanıyor musun?

Galen'ın kollarını sıkıca tutmuştu. Kollarını kurtarmaya çalıştı, sanki başka birinin kollarıymış gibi, ama anneannesinin bırakmaya niyeti yoktu. Yüzü kendisine çok yakındı. Birkaç ay öncesine göre daha farklıydı yüzü. Yeni protezi her nasılsa yüzünü tamamen değiştirmişti, daha yuvarlak, daha yumuşak ve tam bir yabancı gibi görünüyordu. Sanki hiç onun anneannesi olmamış da oraya saklanmış başka biri gibi duruyordu.

Bu sonbaharda değil, dedi sonunda. Bir yıl ara vereceğim.

Anneannesi ona dikkatlice baktı, yüzünü ve gözlerini inceledi. Belki de hatırlamaya çalışıyordu. Hatırlayamadığı şey, Galen'ın beş yıldır ara verdiğiydi. Evet, dedi. Evet, elbette, üniversiteye başlamadan biraz zamana ihtiyacın var. Bunu daha önce konuşmuştuk. İyi bir fikir. Belki biraz seyahat edersin, önce dünyayı görürsün.

Avrupa'da hayali bir yıl; küçük bavuluyla transatlantiklere, trenlere binen, hali vakti yerinde genç adam, kaldığı yüzlerce eski otel odasında kepenkleri açarak dışarıdaki çan kulelerine ve taş binalara bakıyor. Keten takım elbisesiyle kafelerde oturuyor, yarım düzine dilde sohbet ediyor. Galen'ı kızdıran şey, bunların aslında gerçekleşebilecek şeyler olmasıydı. Eğer bir babası ve normal bir annesi olsaydı, işi gücü olan bir ebeveyni olsaydı, hafızasını yitirmemiş bir anneannesi olsaydı, anneannesinden gelen ekstra parayla bunları yapabilirdi. Bunun yerine, anneannesinin parası huzurevine, metalik turuncu boyaya ve asla çalışmayan bir anneye gidiyordu.

Anne, Galen'ın kollarını kıracaksın.

Pardon, dedi anneannesi, onu bırakarak. Sen benim en sevdiğim torunumsun, biliyor musun?

Beyaz karavel saçlar, parlaklığını yitirmemiş mavi gözler. Ayrımcılık yapmak pek de iyi bir şey değildi, ama anneannesini seviyordu gerçekten de. Onu daima herkesten daha çok sevmişti.

Sağ ol, anneanne, dedi. Sen de benim en sevdiğim anneannemsin.

Ooo, dedi anneannesi ve ona tekrar sarıldı.

Oda pek küçüktü, yatağa mahkûm daha yaşlı bir kadınla paylaşıyordu. Bu kadının gözleri hep ıslak olurdu, şimdi de Galen'a gülümsüyor, ama ağlar gibi görünüyordu.

Yürüyüşe mi çıksak, dedi Galen. Bu odadan çıkması gerekiyordu. Yerdeki marleyler, beyaz duvarlar, yatakların çevresindeki naylon perdeler. Tam da ölünecek bir yerdi, ama anneannesi iyiydi. Odayı başkasıyla paylaşıyordu, çünkü annesi fondaki parayı mümkün olduğunca az harcamak istiyordu ve anneannesinin parası olduğunu hatırlayıp hatırlamadığı da belli değildi.

İyi fikir, dedi annesi. Bahçede bir yürüyüş yaparız.

Oraya son giden çürük yumurtadır, dedi anneannesi.

Birbirleriyle yarışarak bahçeye çıktılar. Koridorda gördükleri hemşirelere sanki oraya bir daha dönmeyeceklermiş gibi el sallıyorlardı. Galen'ın annesi gülümsüyordu, çünkü onlar özel insanlardı. Annesinin en sevdiği şey, özel olmaktı.

Bahçeye varıp da yarışmayı bıraktıklarında, Galen'ın annesi nefesini koyuverdi. Kendi annesinin koluna girip ona iyice sokuldu. Çok eğlendik, değil mi?

Bahçe dedikleri yer beton bir avluydu, bitkiler tekerlekli tahta saksıların içindeydi. Bu saksılar her yere taşınabiliyordu, öyle ki asla iki kere aynı bahçede dolaş-

mıyordunuz. Bitkilerin hiçbiri bir buçuk metreden uzun olmadığı için, gölge mölge de yoktu.

Galen'ın anneannesi ona kocaman gülümsedi. Galen da, dişlerini hiç göstermeyen çarpık bir sırıtışla ona karşılık vermeye çalıştı. Belki de onun yanak kasları daha farklıydı. Kendi kendilerine yukarı çekilmiyorlardı.

Şu çiçeklere bakın, dedi annesi, gerçekten de her yer çiçek doluydu. Beyaz, pembe ve mor petunyalarla dolu uzun bir saksının yanında duruyorlardı. Küçücük suratlar gibi, dedi annesi.

Saat kaç? diye sordu anneannesi.

Anne, şuraya bak, ne güzel güller.

Güllere doğru yürüdüler, kırmızı, seyrek ve dikenliydi. Galen eğilip kokladı. Kırmızı gül kokusunu severdi.

Boğa Ferdinand[1] gibi, dedi annesi.

Sağ ol, dedi Galen.

Boğa Ferdinand'ı hatırlıyor musun, anne?

Ama Galen'ın anneannesi endişeyle çevresine bakınıyordu. Saat kaç? diye sordu tekrar.

Hani bütün gün yatıp çiçek koklamaktan başka bir şey yapmayan boğa vardı ya.

Gitsek iyi olacak, dedi Galen'ın anneannesi. Geç oldu. Artık eve gitmeliyiz.

Şuraya bak, dedi Galen'ın annesi. Latinçiçeği de varmış.

Eve gitmemiz lazım artık.

Galen nefesine odaklanmaya çalıştı.

Çıkış ne tarafta? diye sordu anneannesi, çevresine bakınarak. Sıcaktan yüzü terlemiş, bluzunun rengi koyulmuştu. Hiç gölge yoktu. Çıkışı bir türlü hatırlayamıyorum.

1. Amerikalı yazar Munro Leaf'in *Ferdinand'ın Hikâyesi* (1936) adlı çocuk kitabında, Ferdinand adlı boğa, boğa güreşi yapmak yerine çiçekleri koklamayı tercih eder.

Bu taraftan, anne. Odana dönüyoruz.

Eve gitmemiz lazım.

İstersen kâğıt oynarız, dedi Galen, yardımcı olmaya çalışıyordu. Bu duruma tahammül edemiyordu.

Harika bir fikir, dedi annesi. Hadi bir el kâğıt oynayalım, anne.

Ben eve gitmek istiyorum. Beni neden eve götürmüyorsunuz?

Galen ile annesi eve döndüklerinde, teyzesiyle kuzeni kapıda bekliyordu. Teyzesi kapıda duruyor, kuzeni Jennifer meşe ağacının altındaki banka yayılmış oturuyordu. Gangsterler gibi. Galen'ın annesi arabayı onların eski püskü Oldsmobile'inin arkasına çekti.

Annesi kapıya doğru giderken, Galen da kuzenine doğru yürüdü. Meşe ağacının dalları her yöne bir metre kadar uzanıyordu. Çocukken burada oyun oynarlardı, gölgede oyuncak bebekler ve askerlerle saatlerce oynarlardı.

Selam, dedi Jennifer.

Galen bakmamaya çalıştı, ama kuzeni bir ayağını bankın üzerine kaldırdığı için, kısa eteğinin altından açık mavi renkli külotu ile yumuşak baldırı görülüyordu. On yedi yaşındaydı ve Galen son dört yıldır ona böyle kaçamak bakışlar atıyordu. Bu dayanılmaz bir şeydi. Yere, incik kemiğine kadar uzanan çimenlere baktı.

Selam, dedi Jennifer. Hiç de fena görünmüyorsun. Çok seksisin. Senin o "bir daha asla duş almam" diyen görünüşüne hastayım. Bence evsizler çok seksi.

Sen ikimiz için de yeterince duş alıyorsun nasıl olsa.

Doğru, dedi Jennifer. Duştan sonra cildimin aldığı yumuşaklığı seviyorum. Parmaklarını baldırının iç kısmında gezdirdi. İnanılır gibi değil, dedi. Dokunmak ister misin?

Kes şunu, dedi Galen ve eve doğru yürüdü. Salon soğuk ve karanlıktı, perdeler kapalıydı, merdivenin dibinde bir süre öylece durdu. Kimsenin çalmayı bilmediği küçük kuyruklu piyano. Duvarlarda eski fotoğraflar. Tozla kaplı uzun ve geniş parkeler. Gıcırdayan merdivenden odasına çıkıp kapısını kilitledi. Bir *Hustler* dergisi alıp yatağına uzandı.

Zevk ile çaresizlik birdi, derin ve korkunç bir ihtiyaç, hayal gücü ise çok zayıftı. *Samsara*[1], acıların dünyası. Dergiyi bıraktı, elini sertleşmiş aletinden çekti. Komodinin üstünden teybini aldı, kulaklıkları takıp Kitaro'yu dinledi. Gözlerini kapayarak çöldeki develeri, kum, rüzgâr ve zamana karşı yapılan yolculukları hayal etti. Ruhu başka hayatlara, başka enkarnasyonlara ulaştı, özgür olduğunu hissetti. Bu beden bir hayaldi sadece.

Kapısının vurulması hayal değildi gerçi, kulaklıklarını çıkarmak zorunda kaldı. Geliyorum, diye bağırdı. Tanrım. Yemek yemezsek dünyanın sonu gelecek değil ya.

Külotunu ve şortunu çekti, sonra şort yerine kot pantolon giymeye karar verdi. Kot pantolon sertleşen aletini gizleyebilirdi. Onun yakınında olmak bile aletinin sertleşmesine yetiyordu. Bunu engelleyemiyordu.

Merdivenden aşağı inerken hissettiği şey dehşetti, mezbahaya giden bir hayvan gibi hissediyordu kendini. Binbir Utanç Yemeği, diye mırıldandı kendi kendine, bu yemeğe önceden bir isim vermenin faydası vardı. Bu sayede yemeğin gücünü biraz hafifletebilirdi. Yavaş hareket ediyor, havaya kıyasla neredeyse serin olan ahşabın üstünde çıplak ayakla yürüyordu.

Neden kot giydin? diye sordu annesi.

1. Hint dinî geleneklerinin ortak tanımı olan *samsara*, yaşamın döngüsünü, ölümü ve yeniden doğuşu, var oluşu ve yok oluşu tanımlar. Budizm geleneğinin amacı, bu döngüyü terk etmektir.

Canım istedi, dedi. Üçü de pantolonuna bakıyordu. Bu sıcakta mı?

Masaya oturdu. On iki kişilik uzun, dar bir masaydı. Galen ortada, kuzeninin karşısında oturuyordu. Annesiyle teyzesi iki başta oturuyorlardı. Onlar yemeğe başlamışlardı zaten, yedikleri şey domuz sosisli ruloydu. Onun tabağına da hamura sarılı, fırınlanmış sosislerden koydular. Yanında da ketçapla hardal vardı.

Yemek yemen lazım, dedi teyzesi. Gözlerin bile dışarı fırlamış.

Galen gözlerini kapadı. Kocaman, sımsıcak bir vadinin göbeğindeydiler, California'daki Central Valley bir toz çanağı gibiydi. Galen, saatte beş yüz kilometre hızla esen bir hortum çıksın, cevizlikten gelip evi yerle bir etsin istiyordu. Teyzesinin, annesinin ve kuzeninin iskemleleriyle birlikte havalanmalarını, parçalanan ahşabın şarapnel gibi havada uçuşmasını, küçük domuz sosislerinin rulolarından kurtulup havaya fırlamasını istiyordu.

Göklerdeki babamız, diye başladı kuzeni. Günlük ekmeğimizi bugün de bize ver. Yanağımızı, boynumuzu, etlerimizi doldur.

Kes şunu, Jennifer, dedi Galen'ın annesi.

Bence zavallı Galen'ın tekrar bir bütün haline gelmesi için dua etmeliyiz.

Kes şunu dedim sana.

Suzie-Q, dedi teyzesi.

Pekâlâ, dedi annesi. Küçük meleğini azarlamayacağım, Helen.

Galen gözlerini açtı. Çapraz ateş başladığına göre, kendisi artık güvende sayılırdı.

İyi vallahi, dedi teyzesi. Galen ellisine gelinceye kadar memenden düşmesin, sonra da çocuğunu şımartan ben olayım.

Galen gülümsedi. Teyzesini severdi. Kadın sözünü sakınmazdı. Kendisini annesinin memesine asılırken hayal etti, bebek gibi henüz dişleri yoktu, ama gövdesi şimdiki gibi tamamen büyümüştü. Kahkaha attı, kahkaha atmak hoşuna gitti, o da kahkahayı biraz daha uzattı, kıkır kıkır gülerken araya kesik kesik havlamalar da katıyordu.

Tamam, Galen. Bu kadar yeter, dedi annesi.

Ama Galen gülmeye devam etti, kahkahaları birbiri ardına koyuverdi, attığı her kahkaha bir sonrakini besliyordu, artık kendini çok daha iyi hissediyordu, hafiflemiş ve neredeyse özgürleşmişti.

Annesi kalkıp gitti, o olmayınca, kahkahaları yavaş yavaş söndü. Gözünde yaşlar birikmişti. Ah, dedi. Bu çok iyi geldi.

Manyaksın sen, dedi Jennifer. Ama bu hoşuma da gitmedi değil. Bence bir sirke filan katılmalısın.

Burası sirk zaten.

Teyzesi gülümsedi –dudakları dümdüz geriye çekilmişti, bu da onun için gülümseme sayılırdı– ve kollarını kavuşturup tavanın en uzak köşesine doğru baktı. Pekâlâ, dedi. Öyle olsun.

Galen küçük domuz sosislerine baktı. Galen vejetaryendi. Açlıktan ölmek üzereydi, midesine giren kramplar sıkıp sıkıp bırakıyordu. Canı öyle yanıyordu ki, dik oturmakta güçlük çekiyordu. Annesi vejetaryen olduğunu bilmesine rağmen önüne bu yemeği koymuştu. Hamurun arasından çıkan kırmızı bir sosis yumrusu. Yanında çeşnisiyle birlikte.

Farkındasın, değil mi, dedi teyzesi, artık bir şeyler yapman lazım. Üniversiteye mi gidersin, kendine bir iş mi bulursun, orası sana kalmış, ama sonsuza dek çocuk kalamazsın.

Bundan pek emin değilim, dedi Galen. Mesela anneme bakalım.

Teyzesi güldü. Doğru söylüyorsun, dedi. Haklısın. Küçük Suzie-Q.

Çok kafasın, dedi Galen. Seviyorum seni.

İyi, dedi teyzesi.

Kiler kapısı açıldı, Galen'ın annesi gelmişti. Bitti mi artık? diye sordu.

Galen şarkı söyler gibi, daha yeni başlıyoruz, dedi.

Jennifer gülümsedi ve ayağını masanın altından Galen'ın kasığına koydu. Jennifer'ın çıplak ayağı orada hafifçe duruyor, kotunun üstünden Galen'ın aletinin sertleştiğini hissediyordu.

Annem nasıldı bugün? diye sordu teyzesi, annesine.

İyiydi.

Başka?

Ayrıntıları öğrenmek istiyorsan, git kendin gör.

Onun gözdesi olduğun yetmiyormuş gibi, bu evde yaşayıp parasını yediğin yetmiyormuş gibi, bir de ukalalık mı taslıyorsun?

Böyle davranmaya devam edersen, bir daha bu eve adımını atamazsın.

Boş tehditler savurma.

Tanrım, dedi Galen. Ağzınızdan çıkanı kulağınız duyuyor mu sizin?

Başka bir şey duyduğumuz mu var, dedi teyzesi.

Jennifer ayağını daha çok bastırdı. Galen önce zevk aldı sonra canı yandı. Elini indirip Jennifer'ın ayağını itmeye çalıştı ama gücü yetmiyordu. Jennifer'a baktı, Jennifer da ona gülümsedi. Çok fazla rimel sürmüştü, çocuk makyajı gibiydi. Mavi gözleri misket gibi parlıyordu. Fakat Galen'ın onda her zaman en çok dikkatini çeken şey hüzündü, yanaklarına, boynuna yayılan hüzün. İncecik sarı tüylerini görüyordu, yumuşacıktı. Yanağını yaslamak isterdi.

Siz ikiniz ne yapıyorsunuz öyle? diye sordu Galen'ın annesi.

Gözünü kırpmama oyunu, dedi Galen. Gözünü ilk kırpan, masada kalıp ikinizle sohbet etmek zorunda.

Kesin şunu, dedi Galen'ın annesi. Jennifer, küçük bir serseriye benziyorsun. Hepiniz kesin şunu artık. Neden normal olamıyorsunuz? Biz neden bir aile olamıyoruz?

Galen iç çekti. Tamam, dedi. Sosis tabağını alabilir miyim lütfen?

Teşekkür ederim, dedi annesi ve tabağı Galen'a uzattı. Bir düzine domuz sosisli rulo. Galen hepsini kendi tabağına sıyırdı, sonra da yumruklarıyla iterek ağzına tıktı. Kasap tahtası, dil ve toynak tadı eşliğinde, sıcak hamurlu bağırsak eti. Annesi yine dışarı çıktı, kuzeni gülerken Galen sosisleri ağzına tıkmaya, çiğnemeye ve küçük iğrenç parçaları yutmaya devam etti. Tabağında kırıntılar kalmıştı sadece, eğilip tabağını yalayarak bu ziyafetten artakalanları da mideye indirdi ve midesi bulanarak masadan kalktı, güçbela odasına çıkıp tuvalete kustu. Kusması bitince, kollarını oturağa doladı, ağzında asitli bir tat vardı, orada biraz kestirdi. Gözlerini kapadı, tuvaletin içindeki pis suya aldırmadan oturağa kafasını dayayıp uyudu. Eğer annesi kendisini izliyor olsaydı, kafasını o pis suya daldırıp içebilirdi.

Galen uyandığında hava kararmıştı. Ev sessizdi. Huzur zamanı. Keşke dünya hep böyle olsaydı. Hiç insan olmasaydı.

Ayılmak için kolunu salladı. Sifonu çekti ve dişlerini fırçaladı. Sonra yalınayak merdivenden indi, yere mümkün olduğunca yumuşak basıyordu, hiç ağırlığı yokmuşçasına yürümeye çalışıyordu. Bedeni havada yükseldi, yerçekimi yok olmuştu. Bu dünya bir hayaldi, bu ev hafızalarda vardı sadece. Annesi çocuk haliyle aynı basamaklardan iniyordu.

Kilerden geçip dışarı çıktı, incir ağacının kocaman yaprakları altında yürüdü, meyvenin kokusunu duyuyordu, kotunu, külotunu ve gömleğini sıyırıp yere bıraktı ve orada çırçıplak durdu. Dolunay çıkmıştı, Galen barakanın etrafından dolaşıp cevizliğe vardığında, sıra sıra kemikleri gördü. Uzun sıralar halindeki ağaçların beyaz gövdeleriyle dalları bu ışıkta kemik gibi görünüyordu. Kocaman dalların içi boş gibiydi, ışıl ışıl parlıyordu. Yapraklar gölge gibiydi, bir varlıkları yoktu sanki.

Galen, Carlos Castaneda kitaplarındaki gibi koştu, çıplak ayakları gecenin içinde kendi yolunu buluyordu, gözlerini kapadı, kollarını iki yana açtı, ellerini avuç içleri yukarı bakacak biçimde çevirdi. Toprak ayaklarının

altında ufalanıyor, sert taşlara, dal parçalarıyla yapraklara basa basa geçiyordu. Bunlar canını yakıyor, onu yavaşlatıyordu, ama o yükselip özgür olmak istiyordu. Sessizce ve hiçbir şey hissetmeden akıp gitmek istiyordu, bir manyetik alan oluşsun ve ayakları hiç yere basmasın istiyordu. Fakat ayakları sürülmüş topraktaki oluklara gömülüyor, sendeliyor, düşecek gibi oluyordu, neyle karşılaşacağını hiç bilmeden gidiyordu. Gözlerini açtı, yavaşlayıp yürümeye başladı, kollarını indirdi.

Ay, kemiklerin en parlak olanıydı. Ayın yüzeyindeki karaltılar, ağzı açık bir yılana benziyordu, ufak tefek bir adam oturmuş meditasyon yapıyordu sanki. Ay hep aynı aydı. Hiç dönmüyor, hiç değişmiyordu. Bir kemik diskinin üstüne oyulmuş yılan kafası ile ufak tefek adam hep oradaydı.

Ağaçlar ayın önünde dize gelmiş, sıra sıra dizilmiş, yukarı doğru meyletmişlerdi. Topraktaki oluklar bile ayın çekimine kapılmış gibiydi. Bütün dünya genişleyip yayılarak aradaki boşluğu kapatmaya çalışıyordu. Hava bu kadar inceyken, dünya ile ayı birbirinden ayrı tutan neydi ki?

Galen, belinin alt kısmını sürülmüş topraktaki oluklardan birine dayayarak bağdaş kurup oturdu ve gözlerini aya dikti. Dizlerinin üstündeki ellerini avuç içleri yukarı bakacak biçimde çevirdi. Uzun bir nefes verdi, derin bir nefes aldı. Tekrar nefes verdi. Bu parlak diskten, bu aynadan başka bir düşünce yoktu kafasında.

Fakat sonra kuzenini düşünmeye başladı, onun baldırının iç kısmını, dudaklarını ve kasığına bastırdığı ayağını düşünüyordu. *Samsara* hep oradaydı, hep araya giriyordu. Belki de bir işe yaraması sağlanabilirdi. Belki biraz güç verirdi.

Galen ayağa kalkıp elini sertleşen aletine götürdü. Biraz sıvazladıktan sonra, o haldeyken oluk boyunca koşmaya çalıştı; meditasyon pozisyonunda sol elini avuç

içi yukarı dönük biçimde yana açmış, gözleri kapalı, sağ eliyle aletini sıvazlıyordu. Bacaklarının kendisini yönlendirmesini, ereksiyonunun onu yükselterek aya taşımasını istiyordu. Gerçekten de ayakları hafiflemişti sanki. Gittikçe hızlanıyordu, toprak aşağılarda kalmış, hava hissedilir ölçüde varlık kazanmıştı, belki de işin anahtarı buydu. Manyetik alan filan değil de, havanın kendisinden çekilmek işe yarıyordu. Ortamı oluşturan toprak değil, havaydı.

Bedenini terk etmeye çalıştı, bilincini dışarı taşımaya, kendisine uzaktan bakmaya çalıştı. Ağaç gövdeleri hayat bulmuştu, beyaz kemik bacaklar koşuyordu sanki.

Fakat nefes alıp verişleri düzensizleşmişti, bu onu dünyaya bağlıyordu, o yükselip özgürleşmek isterken her seferinde buraya saplanıp kalıyordu. Yüksek yabani otlar bedenini kırbaçlıyordu, ayak parmakları bir budağa takılınca tökezledi, düşer gibi oldu. Gözlerini açmak zorunda kaldı ve yolun en zor kısmını atlatmak için yandan dolaştı. Sorun da buydu işte. Hep bir müdahale oluyordu. Ne zaman bir şeye yaklaşsa, bir müdahaleyle karşılaşıyordu.

Durdu. Koşmayı ve aletini sıvazlamayı bıraktı. Gelmemeye çalıştı, çünkü gelmenin bir erkeğin gücünü azalttığını okumuştu bir yerlerde. Ama gelmek istiyordu. Ve bu işi sadece eliyle yapmaktan çok sıkılmıştı.

Galen topraktaki iki oluğun arasına uzandı, yan dönüp kıvrıldı. Nefes nefese kalmış, terden sırılsıklam olmuştu, havanın serinliğini teninde hissediyordu. Alnını toprağa dayamıştı. Dünya bir yanılsamadan ibaretti. Bu ceviz bahçesi, sıra sıra uzanıp giden bu ağaçların hepsi, kendilik bilinci ve hatıralara ait yanılsamayı sürdürmek için psişik bir alan oluşturuyordu. Dedesinin onu eski, yeşil traktörle gezdirmesi, motorun patpatları. Dedesinin Panama şapkası, kahverengi gömleği, nefesindeki şarap kokusu, Riesling. Traktörün ileri doğru atılması, ön

tekerlekleri bir oluğun üzerinden geçerken sarsılması. Bunların hepsi nesnelerin sınırlarını hissetmeye, bunlardan sıyrılmaya hazırlamıştı onu, hiçbiri gerçek değildi. Asıl sorun, bu hayalin sınırlarının ötesine nasıl geçeceğiydi. Toprak gerçekten toprak gibi geliyordu.

Galen gece pek çok kez titreyerek uyandı. Bir gezgin olan ay, yıldızların arasından yan yan giderek ilerliyordu. Galen dünyanın yüzeyindeydi. Saatte binlerce kilometre hızla dönen gezegene inanmak ne mümkündü. Eğer gerçek olsaydı, ses çıkarması gerekmez miydi? Titreşimden kaynaklanan bir vızıltı çıkardı öyle olsa. Ama toprak sessizdi, çok da hafifti, sanki dünyanın kabuğu sadece birkaç metre derinlikteydi. Galen kabuğun çatlamasını, kendisinin de bu çatlaktan içeri düşmesini istiyordu. Yerçekiminin merkezine doğru gittikçe hız kazanarak boşlukta kilometrelerce düşmek istiyordu. Böylece dünyanın merkezine varacak, diğer taraftaki kabuğa doğru düşmeye devam edecek ve yerçekimi arttıkça düşmesi yavaşlayacaktı. Dünyanın diğer tarafının iç kısmına ulaşıp da oraya parmak uçlarıyla hafifçe dokunduktan sonra, yine geri geri düşecekti. Ayakları asla yere değmeyecekti, bu çok iyi olurdu.

Galen'ın üşümekten dişleri takırdıyordu. Yine de yerinden kalkmadı. Tekrar tekrar uykuya daldı, gecenin ucu bucağı yoktu. Her gece, sonun beklendiği bir ömürdü.

Son geldiğinde, sonunda gökyüzü aydınlanıp da kara gece maviye döndüğünde ise, Galen henüz buna hazır değildi. Çok geçmeden hava kavrulacak, toprak kavrulacak ve gün kendini tekrarlayacaktı. Annesiyle çay içecek, annannesini ziyaret edecek, teyzesiyle kuzeni akşam yemeğe gelecekti. Galen'ın bunları yeniden yapmaya mecali yoktu.

Çok çişi gelmişti, bu yüzden kalktı, çişi oradaki bir ağaca doğru yay şeklinde akıp gitti. Sonra iki elinin başparmağını koltuk altlarına takıp gün ağarırken *üüürüüü* diye öttü. Kollarını kanat gibi çırparak çalımla çırçıplak yürüdü, bir yandan ısınıyor, bir yandan gündoğumunu haber veriyordu. Midesi boş bir mağara gibiydi, içindeki çukur onu kendine doğru çekiyordu. Ama o, bacaklarını bükerek çalımla yürümeye devam etti, ağaçların arasından geçti, sonra da eve doğru bir yay çizerek yürümeye devam etti. Annesinin penceresinin altında durdu, olabildiğince yüksek sesle öttü, ayağıyla çimenleri eşeledi.

Kahretsin, Galen; sonunda annesinin sesi duyulmuştu. Kalktım artık, biliyorsun bundan sonra bir daha uykuya dalamam.

Galen yüzünde bir gülümseyişin kıpırdandığını hissetti, gerçekti bu, yüzüne yayılıyor, yanaklarını yukarı doğru çekiyordu. Öyle yarıda kalan, yapmacık bir gülümseme filan değildi. Ötmeyi bıraktı, incir ağacının altından giysilerini almaya gitti ve kiler kapısından içeri girdi. Merdivenden sessizce odasına çıktı, kapıyı kapadı, artık temizlenmenin vakti gelmişti, bir duş aldı ve yatak örtüsünün altına kaydı, sıcacık bir yuvaydı burası, hemen derin bir uykuya daldı.

Galen uyandığında, Jennifer'ın külotu birkaç santim uzakta, baldırları başının iki yanındaydı.

Günaydın, kuzen, dedi Jennifer. Kuzenini gizlice gözetlemek günahtır, biliyorsun. Ama sen bunu hep yapıyorsun. O yüzden ben de yakından bakman için sana bir fırsat veriyorum.

Mavi ipek külotun tonu dünkü mavi pamukludan daha farklıydı. Daha sıkı sarıyordu. Galen sıcağı hissediyordu. Jennifer'ı koklamaya çalıştı, ama sadece sabun kokuyordu.

Bir şey söylemeye çekiniyordu. Bunun bitmesini istemiyordu.

Yirmi iki yaşında ve bakirsin, dedi Jennifer. Hiç bundan daha yakın olmamıştın, değil mi?

Evet, dedi.

Neden peki?

Bilmiyorum. Çok popüler değilim, ondan herhalde.

Ana kuzusu seni. Bu evden hiç çıktığın yok ki.

İnsanlar ruhani şeylere o kadar değer vermiyorlar.

Kısacası, ucubeler seks yapmaz, diyorsun. Otuzbir çekebilirsin ama. Bana bakarak otuzbir çekebilirsin.

Galen elini aşağı indirip aletini çekiştirmeye, sıkıştırmaya başladı, bunun verdiği acı hoşuna gidiyordu.

Dönüp izlemek istiyorum, dedi Jennifer.

Yatağın üstünde ayağa kalktı, yatak okyanus gibi dalgalandı ve Jennifer yüzü diğer tarafa bakacak şekilde tekrar aşağı indi. Battaniyeyi ve nevresimi yana itip Galen'ın önünü açtı. Galen daha sert asıldı. Daha önce bu açıdan görmemişti hiç. Onun mükemmel biçimli kalçaları, toparlak poposu ve o güzel kıvrımları. Yumuşak, ipeksi cildine değen külotunun kenarları.

Külotunu biraz yana çeker misin? dedi. Görmek istiyorum.

Hayır, dedi Jennifer. Daha değil. Şimdilik külotla yetinmek zorundasın.

Daha değil mi? dedi Galen.

Bunu neden istiyorsun ki? Hani sadece ruhani şeylerle ilgileniyordun?

Galen'ın aleti hiç olmadığı kadar sertleşmişti. Bunu uzatmak için daha yumuşak hareketlerle sıvazladı, Jennifer'ın ıslandığını görebiliyordu, ipek kumaşın ortası koyu bir renk almıştı.

Islanıyorsun, dedi.

Evet, dedi Jennifer. Bu hoşuma gidiyor. Seni izlemek hoşuma gidiyor. Gelmeni istiyorum artık.

Galen'ın eli hızlandı, kalçalarını kasarak kavislendirdi, vücudunun her bir zerresinin kasıldığını hissediyordu ve geldi. Kafasını geriye atıp zevkle titredi. Tekrar gözlerini açtığında, Jennifer'ın külotu koyu renk ve ıslak halde tepesindeydi, kızı ağzına almak istedi. Lütfen, dedi. İzin ver bakayım ya da yalayayım.

Jennifer yatağın üstünde ayağa kalktı, çıplak ayakla dikkatlice yere indi. Hayır, dedi. Ama çok eğlenceliydi. Hoşuma gitti. Aileyle vakit geçirmek güzel.

Galen güldü. Gülmek hoşuna gitmişti, kesik kesik havlamaları da kahkahalarına katmaya çalıştı.

Sen tam bir ucubesin, dedi Jennifer. Gidiyorum ben.

Ama gülümsüyordu, Galen daha önce kendisini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Jennifer gidince, orada öylece yatıp gülümseyerek tavana baktı.

Sonra annesi kapıyı çalmaya başladı. Kalk, dedi. Çabucak öğle yemeği yedikten sonra cevizlikte çalışacağız.

Galen cevizleri unutmuştu.

Eylülde, diye bağırdı. Hasat, eylülde. Ama annesi merdivenden inmeye başlamıştı bile.

Daha temmuzun sonuydu, ama annesi kurutma eleklerini dışarı çıkarıp kontrol etmelerini istiyordu.

Galen kalktı, temizlendi, sonra da yeşil renkli giysiler aramaya koyuldu. Henüz olgunlaşmamış, yeşil bir ceviz gibi giyinmek istiyordu. Yeşil bir süveteri, yeşil lastik çizmeleri vardı, ama yeşil pantolonu yoktu. Fakat koridordaki dolapta, naftalin kokan giysilerin arasında, iki yeşil havlu buldu. Havluları beline tutturmak için eski kemerleri kullandı, sonra da yeşil çizmeleri ayağına çekti.

Galen merdivenden dikkatlice indi, kendisini savaşa giden eski bir şövalye gibi hissediyordu. Kılıç yerine eline kocaman bir salatalık alacaktı, bir sap kuşkonmaz da olurdu.

Anne, dedi, yemek odasına girerken. Ben Yeşil Cevizim ve göreve hazırım.

Galen'ın teyzesi Helen bir kahkaha patlattı, Jennifer sütünü tabağına püskürttü. Ama Galen'ın annesi salamlı sandviçinin kenarlarını kesmeye devam etti. İyi, dedi. Yemek ye biraz, Yeşil Ceviz.

Henüz olgunlaşmadım, majesteleri, dedi Galen, bu sizi gücendirmesin.

Annesi sandviçini çaprazlama kesip üçgenlerden birini eline aldı. Bugün benim için özel bir gün, dedi. Yılın bu zamanında annemle babam kurutma eleklerini dışarı çıkarıp kontrol ederdi. Günün ilk ışıklarıyla başlardık, hava henüz serinken. Sessizce çalışırdık. Havanın gide-

rek ısındığını hissederdim, öğle vakti durup incir ağacının gölgesinde limonata içmek harika olurdu.

Şarabı da unutma, dedi Helen. Günün o saatinde şarap içmeye başlanırdı.

Limonata içerdik, dedi Galen'ın annesi. Böyle üçgen sandviçler yerdik ve aile olduğumuzu hissederdik.

Ta ki onlar didişmeye başlayıncaya dek, dedi Helen. O münakaşaları ne çabuk unuttun.

Kes şunu, dedi Galen'ın annesi. Susar mısın lütfen. Neden güzel şeyleri hatırlamıyorsun hiç?

Ne bileyim. Belki de ortalıkta şirinlik yaparak gezinen ben olmadığım içindir. Belki de yaşım daha büyük olduğundan neler döndüğünü anladığım içindir.

Bu hiç adil değil.

Uyan, küçük Suzie-Q.

Galen kendisine bir bardak limonata doldurdu ve yiyecek seçeneklerini değerlendirdi. Plastik poşetlerde salam ve jambon vardı, Amerikan peyniri de plastik poşetteydi. Plastik poşette tuzlu kraker, plastik poşette ekmek dilimleri vardı. Plastik bir sandviç alayım, dedi Galen.

Annemle babamın sorunları olduğu doğru, ama senin anlamadığın şey şu: Biz şanslıydık, böyle güzel bir yerde yaşıyor, birlikte ceviz hasadı yapıyorduk.

Babam annemi döverdi. Onu tam da bu yemek odasında döverdi. Mutfakta da döverdi, kendi yatak odalarında da. Bunun nesini anlamıyorsun?

Babam annemi hiç dövmedi.

Bırak şunu Tanrı aşkına.

Seçeneklerden biri ekmekle hardaldı, ama Galen'ın canı bunu istemedi, o da krakerlerden aldı. Bir avuç kraker alıp bunları yarısı dolu limonata bardağına ufaladı. Yukarı çıkan kraker parçalarını kaşıkla itip limonatasını içti, bir yandan da krakerleri kaşıklayarak mideye indirdi. Tuzlu ve tatlı o kadar da kötü değildi.

Annesi hâlâ sandviçiyle uğraşıyordu, daha çok zaman var gibiydi, Galen da kendine bir bardak daha yaptı. Bu sefer daha çok kraker koymuştu, daha kıvamlı oldu. Çalışmadan önce kendine güzel bir ziyafet çekti.

Annesi yemeğini bitirince ayağa kalkıp tabağını mutfağa götürdü. Yemek odasına dönüp hâlâ orada oturuyor olmalarına baktı. Galen bir an için kendisini kötü hissetti. Böyle giyindiği için, onun özel gününü berbat ettiği için kendisini suçlu hissetti. Annesi incinmiş görünüyordu ve bunu görmek Galen'ın hoşuna gitmiyordu. Gerçekten.

Ben gidip elekleri taşıma işine başlayacağım, dedi annesi. Bana katılmak isteyen olursa gelebilir. Saçlarını uzun, kahverengi dalgalar halinde kıvırmıştı. Makyaj da yapmıştı. Galen onun bu özel gün için mi hazırlandığını, yoksa sabahki ötüşü yüzünden erken kalktığı için mi bunları yaptığını anlayamadı.

Annesi gitti. Galen da ayağa kalktığını fark etti. Yeşil Ceviz her şeyi yoluna koymalı, dedi. Yeşil Ceviz çok yaramazlık yaptı.

Hele şükür, birader, dedi Jennifer.

Bunu hak ediyor, dedi teyzesi. Sen tam da ona layıksın.

Fakat Galen onlara aldırış etmedi, kiler kapısına hücum etti ve barakaya doğru sert adımlarla ilerledi, bir yandan da düşmesin diye havluları tutuyordu, dün gece ceviz bahçesine giderken geçtiği yoldan yürüdü.

Sürgülü kapı açıktı. İnce ön lastikleri, dar havalandırmalı kaputuyla yeşil traktör oradaydı. Geçmişten kalma bir şey. Fakat bunun dikkatini dağıtmasına izin vermedi. Barakanın karanlık kısmına ilerledi. Annesi elek yığınları arasında duruyordu.

Dışarı mı taşıyalım? diye sordu Galen. Toz ve küf kokusu, ceviz kabuklarının kokusu. Çocukluğunun kokusu. Gözlerini kapar kaparmaz geçmişe gidebiliyordu,

kuşkusuz annesinin şu anda yaptığı şey de buydu. Çocukluğumuz aynı, dedi. Buranın kokusu yüzünden.

Aynı filan değil, dedi annesi. Hiçbir fikrin yok. Neye benzediğini tahmin bile edemezsin.

İyi, dedi Galen. Ne de olsa sen özel birisin, dokunulmazsın. Elekleri nereye taşımamı istiyorsun?

Gözleri karanlığa alıştığı için şimdi daha rahat görüyordu onları. Üzerine ağ gerilmiş, kare şeklindeki ahşap çerçeveler. Tuğla gibi üst üste yığılmış, bir duvar oluşturmuşlardı.

Sana gerçeği anlatıyorum sadece, dedi annesi. O zamanlar farklıydı. Ben senin düşmanın değilim.

Galen dişlerini sıkıp hırladı ve kollarını savurdu. Böyle hissediyordu çünkü.

Bunu başkasına yapamazsın, dedi annesi. Bana herkesten daha kötü davranıyorsun. Sabrımın sonuna geldim artık.

Sabrının mı? diye sordu Galen. Eleklerden birini alıp traktörün çevresinden dolaştı ve parlak gün ışığına çıktı. Beynine kan hücum etmişti. Toplama alanına doğru yirmi metre kadar gidip eleği toprağa bıraktı. Dizlerinin üzerine çöküp yerden toprak ananın cevizleri gibi olan çamur topakları aldı ve eleğin üstüne yerleştirdi. Çamur topakları kupkuruydu, güneşin kendisinden bile kuru, hiç olmazsa elek bir işe yarıyordu.

Bacaklarındaki havluların kaymasını engelleyemiyordu bir türlü, o da düşmelerine izin verdi. Çıplak bacaklarıyla, iç çamaşırı, yeşil süveteri ve yeşil çizmeleriyle kalmıştı. Barakaya dönerken annesinin yanından geçti, gözlerini yerden ayırmadı. Ben sana hiçbir şey yapmadım, diye tısladı.

Atlı mızrak dövüşü yapar gibiyiz, diye düşündü. Sadece kısa bir an temas edip birbirimizi devirmeye çalışıyoruz. Karanlığa adım attı, eleklerden birini alıp yere

koydu, bir tane daha aldı, onu da üstüne koydu, bir tane daha aldı. Ağırdılar; tahtadan yapılmışlardı, üçünü birden aynı anda taşıyabileceğinden emin değildi, ama hepsini yerden aldı, beli bir an zorlandı, ama toparladı. Güçbela dışarıya çıktı, yanağını ahşap çerçeveye dayayarak yalpalaya yalpalaya toplama alanına yürümeye başladı.

Eleğin üstüne yerleştirdiği bütün çamur topaklarını annesi kaldırıyordu. Henüz kurumadılar ama, dedi Galen. Ama annesi karşılık vermedi; üzerinde iş tulumu, babasının eski iş gömleklerinden biri, hasır şapkası ve iş eldivenleriyle toprağa diz çökmüş, çamur topaklarını kaldırıyordu.

Galen elekleri yere bırakıp diğerlerini de almak için döndü. Üç tane daha aldı, onları da güneşe taşıdı. Sonra aklına bir fikir geldi.

Altı eleği de yan yana dizdi ve ağları delmemeye gayret ederek üstlerine yattı. Poposu, başı ve ayak bileklerinin kenar tahtalarına denk gelmesine gayret etti. Tahtalardan biri sırtını çizdi.

Bunu bana neden yapıyorsun? diye sordu annesi. Sesi fısıltı halinde çıkmıştı.

Yeşil Ceviz'in kurumaya ihtiyacı var, dedi Galen. Bunlar da kurutma elekleri. Öğle güneşine bakarak gözlerini açık tutmaya çalıştı. Süveterin içinde pişiyordu, çıplak bacaklarıyla yüzü yanacaktı. Günün geri kalanını burada geçirecekti. Eleklerin tahta kısımları sırtına ve boynuna öyle batıyordu ki, beş dakika bile dayanacağından şüpheliydi, ama kararlıydı. Bu tam bir meditasyon olacaktı, üstelik öte âlemde ne olduğunu kim bilebilirdi ki.

Yirmi yıldan uzun bir süredir senin için yaptığım onca fedakârlığa karşılık şu yaptıklarına bak, dedi annesi alçak bir ses tonuyla. Helen ile Jennifer seni görmeden kalk oradan.

Galen, barakadan bu tarafa doğru gelen teyzesiyle

kuzeninin seslerini duyuyordu. Ne olur görseler? dedi. Merak ediyorum sadece. Ne olur ki?

Hemen kalk oradan.

Hayır, dedi Galen. Bütün gün burada böyle yatacağım.

Güneş öyle parlaktı ki, Galen annesini göremiyordu, arkadan ne geleceğini kestiremiyordu. Annesi çekip gitti.

Sert tahtanın üstüne yerleşmeye, etiyle kemiklerinin tahtaya uyum sağlamasına çalıştı. Poposuna batan tahtalar bacaklarını uyuşturuyordu, sırtına batan tahta ise nefes alıp vermesini zorlaştırıyordu, fakat en acil olanı ensesiydi. Nefes alıp vermeye çalıştı, güneşe baktı, bu varoluşu unutup başka bir varoluşa geçmek istiyordu.

Daha şimdiden sallanıyorsun, dedi teyzesi.

Kalçaları bembeyaz olmuş, dedi Jennifer.

Evet, dedi teyzesi. Yüzüyle boynuna uyum sağlıyor.

Galen'ın başı dönüyor ve gözleri kararıyor, gözlerinin önünde şimşekler çakıyor ve benekler uçuşuyordu, ama dört bir yandaki faaliyeti duyabiliyordu, anlamsız bir çalışma. Ağlardan biri yırtılmadığı sürece, eleklerin temizlenmeye, yağlanmaya veya herhangi bir bakıma ihtiyacı yoktu. Oysa hiçbiri ağ tamir etmeyi bilmiyordu. Bir tanesi delinecek olsa, o eleği traktörün arkasındaki yığına atıp bir daha kullanmayacaklardı. Yani bugün yaptıkları şey, bütün elekleri barakadan çıkarıp tekrar yerlerine kaldırmaktan ibaretti.

Tek yaptığımız şey, hareketleri tekrar etmek, dedi Galen.

Nasıl yani? dedi teyzesi.

Hayatlarımızın tamamı, gerçekte var olmayan bir geçmişi canlandırmaktan ibaret.

Geçmiş vardı, dedi annesi. Sadece sen orada değildin. Seninle ilgili olmayan her şeyin gerçek olmadığını sanıyorsun.

Öyle mi, peki ya babam? diye sordu Galen. Onun gerçek olduğunu kanıtlayabilir misin? En azından, ona en çok benzeyen iki-üç adamla onu özetleyebilir misin?

Cevap yok. Bu sorunun cevabı hiçbir zaman olmazdı. Sadece ayakkabıların çamurda çıkardığı sesler ile artık kaldırılıp barakaya götürülen eleklerin sesi duyuluyordu.

Başka soruların da var, dedi Galen. Daha bitirmedim.

Fakat onu dinleyen yok gibiydi, sırtı haşat olmuştu, öyle acıyordu ki, konuşacak gücü bulamadı. O da gözlerini kapadı, gözlerinin önünde parlak, pembeli beyazlı şekiller dans ediyordu, hiç durmadan değişen ve kıvılcımlar saçan bir dünyaydı bu. Bedeni ışıkta dönüyor, yüzü ve kalçaları yanıyordu, iğneler saplanıyordu sanki. Yine de sonuna kadar orada kalmaya devam edecekti.

Acının kendisi ilginç bir meditasyon deneyimi sağlıyordu. Görünüşte korkutucuydu, insan bundan kaçmak istiyordu. Kıpırdamadan durmak güçtü, çok güçtü, en azından başlarda hiçbir şey yapmadan durmak çok zordu. Acı insanda panik duygusu yaratıyordu. Fakat aslında acı ağırlığı olan bir şeydi, karmaşık olan hiçbir tarafı yoktu, sıradan bir şeydi. İnsan acıya odaklanabilirdi, o hep var olan ve hiç değişmeyen bir şeydi, nefes egzersizinden bile daha iyiydi. Bu eleklerin iyi tarafı, acıyı vücudunun çeşitli yerlerine dağıtmasıydı. Sırtı ile ensesinin ciddi bir hasara uğradığından korkuyordu, sakat kalma korkusu da acının bir parçasıydı, vücudun bir bölümünü kalıcı olarak kaybetme korkusu. Böcekler bile bundan kaçınırdı. Hiç kimse bir kolunu, bir bacağını kaybetmek, belini incitmek istemezdi. Bu evrensel bir durumdu, olaylara bu açıdan bakıp kendimizi soyutlayabilirsek, evrenselin ardındaki boşluğu, yani gerçekliğin bir kısmını görebilirdik.

Düşünmeyi bırak, dedi Galen kendi kendine. Düşünmek hile yapmaktı, onu deneyimin kendisinden ko-

parıyordu. Saçmalığın dik âlâsı, dedi yüksek sesle. Bunların hepsi saçmalıktan başka bir şey değil. Bir eleğin üstünde yatıyorum sadece, hepsi bu.

Annesi, teyzesi ve kuzeni çay içip sandviç yiyorlardı şimdi. Hareket etmelerinden çıkan sesler kesilmişti. Sadece uçuşan arılarla sineklerin, yere konan çekirgelerin ve tek tük geçen arabaların sesi işitiliyordu. Muazzam varlığıyla ve düş kırıklığı yaratan hiçliğiyle dünya vardı yalnız. Galen elekten yuvarlanıp toprağa düştü. Hepsi bu kadardı. Karar filan yoktu, sadece yuvarlanmıştı ve bu deneyimin tamamı boşa gitmişti, Galen yine toprağı boylamıştı. Öğrendiği ve kazandığı hiçbir şey yoktu bu deneyimden.

Galen kollarından destek alarak doğrulmayı denedi, ama dökülüyordu. Berbat bir şey bu, dedi. Yattığı yerde yüzüstü kaldı. Yanık kalçalarına batan toprak canını tahmininden çok yakıyordu. Süveterin içi fırın gibiydi, bir koza gibi olmuştu. Ter içinde kalmış ve susamıştı. Yüzü cayır cayır yanıyordu.

Popo kasları yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı, kalçalarına kan hücum ediyordu, bacakları içi boş borular gibiydi. Sanki kas ile kemik birbirine bağlı değildi. Dizlerinin üstünde doğruldu, sonra da ayağa kalkmaya çalıştı, ama bacakları saman çöpü gibiydi. Acı bacaklarından yukarı tırmanıyordu, kaslarına hâkim olamıyordu. Yine de bir adım atmayı başardı, sonra bir adım daha. Sırtı uzun süre iki büklüm kaldığı için şimdi de eğik duruyordu.

Seni yakalamama ramak kalmıştı, dedi. Gerçekte bir beden olmadığını ele vermene çok az kalmıştı. Sahte bir beden, bir yanılsama olduğun ortaya çıkacaktı, şimdi de kendini yeniden oluşturmaya çalıştığını görüyorum. Bu hayali tangır tungur tekrar bir araya getirmeye çalışıyorsun.

Barakanın çevresinden dolaşıp incir ağacına, diğer yanılsamaların çaylarını bitirmek üzere oldukları yere doğru sendeleyerek ilerledi.

Biraz tutulmuşsun galiba, dedi teyzesi, gülümseyerek. Birden Galen'ın kafasına dank etti. Teyzesi ondan nefret ediyordu. Gün gibi ortadaydı bu. Galen teyzesini severdi, onun da kendisini sevdiğini zannetmişti, fakat şimdi onun, annesinden ve annesinin uzantısı olan kendisinden nefret ettiğini anlayabiliyordu. Teyzesinin yüzünde kötücül bir gülümseme vardı.

Vay canına, dedi Galen. Hasiktir.

Ne diyorsun? diye sordu Jennifer.

Hiç, hiçbir şey, dedi Galen.

Çay saati bitti, dedi annesi. Birkaç dakika içinde anneanneni ziyarete gideceğiz.

Galen dikkatlice boş iskemleye doğru yürüdü ve oturdu. Demir iskemlenin üstünde minder yoktu. Poposu tekrar uykuya dalabilirdi. Ama oturmak iyi gelmişti, gölgede olmak harikaydı. Gözlerini kapayıp incirlerin kokusunu içine çekti, öyle zengin bir kokusu vardı ki, havaya bir cisim kazandırıyordu. Vay be! dedi. Şu incirler.

İncirler olgunlaştı sayılır, dedi annesi. En fazla bir hafta içinde olgunlaşmış olurlar. Galen'a bir bardak portakal suyu doldurdu. Al bakalım, dedi. Ondan en az hoşlandığı zamanlarda bile onu düşünüyordu annesi. İşte aradaki fark buydu. Teyzesi bir fırsatını yakalasa onu uçuruma iterdi, ama annesi bunu asla yapmazdı.

Galen soğuk portakal suyu bardağını iki eliyle birden kavradı, içse miydi acaba? Susuzluktan ölüyordu aslında. Portakal suyu ne iyi giderdi şimdi serin serin, biraz posası da olurdu, Galen posasını severdi. Fakat başı dönüyordu, kafasının üst kısmı yoktu sanki, kendini havada süzülür gibi hissediyor, bu hissi kaybetmek istemiyordu. Her şeyi daha berrak görebildiğini hissediyordu. Portakal suyunu içerse sona erebilirdi bu. Fazla soğuk, fazla asitliydi, bir anda bütün ilgisini midesine verecek ve havada serbestçe süzülemeyecekti.

Freakazoid[1], dedi Jennifer.

Galen gözlerini kapayıp odaklanmaya çalıştı. Gerçekte ne istiyordu? Portakal suyu bardağını iki eliyle kavradı ve iyice kendine yaklaştırıp burnunu bardağa soktu, tatlı meyvenin kokusunu içine çekti. Portakal suyu kokusunu içine çekiyor, nefesini bırakıyordu; çekiyor, bırakıyordu.

Bunu daha fazla izleyemeyeceğim, dedi annesi. Beş dakika içinde çıkıyoruz.

Galen zaman baskısından hoşlanmıyordu. Bu, yaşadığı deneyimi bozuyordu. Bu deneyime bir son dayatılması her şeyi mahvediyordu. Kahretsin, dedi.

Oha, dedi Jennifer.

Jennifer'ı burada istemiyordu. Teyzesini de. Portakal suyuyla yalnız kalmak istiyordu.

Sonra bu işi yapmaya karar verdi. Bardağı hafifçe eğip portakal suyunun tadına baktı, mayhoş ve iç bayıltan bir tadı vardı, ağzında tuttu, yutmadı.

Hanimiş, beğenmiş mi portakal suyunu? diye sordu Jennifer.

Galen onu unutup ağzındaki portakal suyuna odaklanmaya çalıştı, fakat bu imkânsızdı. Yuttu ve tam da korktuğu şey başına geldi. Portakal suyu midesine doğru yol alırken, midesinin ağırlığını ve o yakıcı ihtiyacı hissetti, bilinci olduğu gibi vücudunun alt kısmına çevrilmişti, kafasının üstünün kapandığını hissediyordu. Midesine yuvarlanan portakal suyu, suya batan bir taş gibi dibe vurup orada öylece kaldı.

Sağ ol, dedi. Her şeyi berbat ettiğin için çok sağ ol.

Berbat olan şey nedir? diye sordu teyzesi.

Hiç, dedi Galen.

1. Yönetmenliğini Steven Spielberg'ün yaptığı bir animasyon televizyon dizisi. *Freakazoid* adlı çılgın bir süper kahramanın kötülerle olan savaşını konu alır.

Aynen, dedi teyzesi.

Galen gözlerini açtı, bardağın geri kalanını da mideye indirip bardağı masaya bıraktı.

Aramıza hoş geldin, dedi teyzesi. Biz insanız.

Siz boş bir kabuktan başka bir şey değilsiniz, dedi Galen. Sadece kabuk, o kadar. Ayağa kalkıp eve yürüdü, bir eliyle korkuluğa tutunarak merdiveni çıkabildi ancak.

Yatağının ucuna oturdu, tere batmış süveterini çıkarmak için dikkatlice eğildi. Of, dedi. Çok acıyor. Güçlükle nefes alabiliyordu. Çizmelerini çıkardı, iç çamaşırını sıyırdı ve dikkatlice duşa girdi. Bacaklarına soğuk su tuttu, ama soğuk su bile canını yakıyordu. Havluyla bastırmadan kurulandı, sonra bacaklarına, yüzüne ve boynuna aloe kremi sürdü. Yüzü aynada tuhaf bir biçimde parlıyordu. Koyu renk cildinin altı pespembe olmuş, lamba gibi ışıldıyordu.

Galen, diye seslendi annesi. Seni bekliyoruz.

Geliyorum, diye bağırdı. Temiz iç çamaşırı, tişört, çorap ve spor ayakkabılarını giydi, merdivenden usul usul indi.

Git de bir pantolon giy, kahrolası, dedi annesi. Kapı ağzında, bir eli kapının tokmağında, bekliyordu. Teyzesiyle kuzeni oturma odasında oturuyorlardı.

Bacaklarım yandı.

Yanar tabii. Git de bir pantolon giy.

İyi, dedi Galen. Tekrar yukarı çıktı, kendisine artık küçük gelen eski bir şort mayo buldu, kalçalarının ancak bir kısmını örtüyordu.

Yakışmış, dedi Jennifer. Bu tarz hoşuma gitti. Beyaz çoraplarını dizlerine kadar çekersen daha da güzel durur.

Kes sesini, Jennifer, dedi annesi.

Seni uyarıyorum, dedi teyzesi.

Sonra annesi kapıdan çıktı, herkes onu takip etti. Galen arka koltuğa oturdu, Jennifer yanına geçti, teyzesi

de öne. Ara yoldan çıktıklarında aleti çoktan sertleşmişti. Yol boyunca uzanan arazi yeni yapılan evlerle dolmuştu. Boş kalan tek çiftlik arazisi onlarınkiydi. Kırk dönüme yayılmış bir ceviz bahçesi, birkaç dönüm üzerinde çiftlik evi, bahçe ve araba yolu. Evlerin çoğu bin metrekareden küçük alanlara yan yana sıkıştırılmıştı.

Yeni asfalt döşenmiş, kıvrıla kıvrıla uzanan sokaklar boyunca fidanlar dikiliydi. Çok geçmeden eski kesime vardılar, burada ellilerden kalma evler ile eski alışveriş merkezi bulunuyordu.

Bel-Air'deki kabak tatlısı bir harika, dedi Galen.

Kes sesini, dedi annesi.

Tatlıları gerçekten harika ama.

Artık bir huzur versen, Galen, dedi teyzesi.

Kabak tatlısı yemeyeli çok oldu.

Bundan sonra arabanın çıkardığı sesler işitildi sadece. Motordan hırıltılı sesler çıkıyordu, annesi bunun 350'lik büyük bir motor olduğunu söylemişti. Onu heyecanlandırmaya çalışıyordu herhalde, böylece belki yağını filan değiştirir, onu masraftan kurtarırdı. Fakat arabalar Galen'ın umurunda değildi. Diğer insanların umursadığı hiçbir şey gözünde yoktu. Evlerin, arabaların, işlerin, evlilik ve çocukların, televizyonun ve bütün o saçmalıkların kölesi olmaya niyeti yoktu.

Elini sertleşen aletinin üstüne koyup sımsıkı şortun üzerinden birazcık sıktı. Jennifer pencereden dışarı bakıyordu. Arabadan inerlerken Galen aletini şortunun beline tıkıştırarak ve tişörtünün önünü aşağı çekerek gizlemeye çalıştı. Belli olmamasına imkân yoktu ve ellerinin doğal görünmesini sağlamanın bir yolunu bulamıyordu, ama aklına yapacak başka bir şey de gelmiyordu, teyzesiyle annesi ona bakmıyordu zaten.

İçeri doluştuklarında, Suzie-Q, dedi anneannesi. O kadar da yaşlı görünmüyordu. Onun burada olması çok

saçmaydı. Hepsi de onun ölmesini bekliyordu, ama bu epey zaman alabilirdi. Belki yirmi yıl, belki daha fazla. Henüz yetmiş bir yaşındaydı.

Galen'ın annesine sarıldı, sonra da Galen'a sıkıca sarıldı.

Yakışıklı torunum benim, dedi. Üniversiteye hazırlanıyor musun?

Bu sonbaharda değil, diye mırıldandı Galen. Bir yıl ara vereceğim.

Güzel, dedi anneannesi. Bence bu iyi bir fikir. Bunu daha önce konuşmuştuk. Bir yıl ara ver. Biraz gez, dünyayı gör önce.

Galen teyzesine ya da Jennifer'a bakmaya tahammül edemiyordu. Anneannesi ona tekrar sarıldı, sonra da bıraktı.

Gelin oturun, dedi anneannesi. Hepinizin ziyarete gelmesi ne hoş.

Oturacak yer yoktu ki. Köşede bir iskemle, perdeyle çevrili iki de yatak vardı, yataklardan birinde nemli gözleriyle diğer yaşlı kadın yatıyor, Galen'a gülümsüyordu.

Yatağıma oturun, dedi anneannesi. Onlar da öyle yaptılar. Sırt sırta oturarak tuhaf bir çember oluşturdular, hiçbirinin yüzü birbirine dönük değildi, Stonehenge'deki kayalar gibi kaskatı, bekliyorlardı. Galen'ın anneannesi köşedeki iskemleyi alıp karşılarına oturdu.

Şöyle bir bakayım size, dedi, gülümseyerek.

Nasılsın, anne? diye sordu Galen'ın teyzesi.

İyiyim işte, dedi anneannesi. Son ziyaretinizden bu yana ne kadar geçti? Bir yıl oldu mu? Jennifer mı bu?

Tabii ki Jennifer, dedi teyzesi, şak diye. Ayrıca, görüşmeyeli sadece bir ay oldu. Hatta bir aydan bile az.

Suzie-Q beni her gün ziyaret ediyor. Galen da öyle, üstelik sonbaharda üniversiteye hazırlanmakla meşgul olduğu halde. Anneannesi Galen'a gülümsüyordu, yeni

proteziyle Galen'a yabancı bir yüzdü bu, çocukluğundaki anneannesinin yüzü değildi sanki. Neyse, dedi anneannesi. Ne güzel, değil mi?

Seninle konuşmak istiyorum, anne, dedi Galen'ın teyzesi. Para fonu ve Jennifer'ın okuluyla ilgili. Bu sene lise sonda okuyor, ondan sonra da üniversiteye gidecek, o yüzden bir miktar ayarlama yapmamız gerekiyor.

Ah, buna daha çok zamanımız var.

Şimdi konuşmak istiyorum, anne.

Bunun için biraz erken değil mi, dedi Galen'ın annesi. Önümüzdeki sonbaharın sonuna kadar bekleyebiliriz, öyle değil mi? Hatta kışa kadar.

Kapa çeneni, Suzie-Q.

Sus, Helen. Kardeşinle böyle konuşamazsın. Sen hep böylesin zaten.

Galen'ın teyzesi derin bir nefes alıp gözlerini kapadı.

Üniversite için para olmadığını sanıyordum, dedi Galen. Üniversite için para var mı?

Ah, hiç param yok, dedi anneannesi.

Doğru, dedi Galen'ın annesi. Sadece bu bakımevine yetecek kadar para var.

Galen'ın teyzesi yere bakarak başını iki yana sallıyordu. Bundan öyle nefret ediyorum ki, dedi. Bundan ne kadar nefret ettiğimi size anlatamam. Kucağındaki ellerini yumruk yapmıştı. Hayatım boyunca yalanlar dinledim. Siz ikiniz. Durmadan yalan söylüyorsunuz.

Kes şunu, Helen.

Ben kötüyüm çünkü. Helen gerçeği söylüyor, bizse gerçeklerden nefret ediyoruz, öyleyse Helen'dan da nefret ediyoruz.

Kes şunu, dedi Galen'ın anneannesi yine. Çok fenasın. Asla durmuyorsun.

Doğru. Ben hep kötü olan çocuğum. Sen dayak yedikten sonra dayak yemesi gereken kişi benim. Suzie-Q

değil ama. Küçük Suzie-Q olamaz asla. Suzie-Q bizim iyi insan taklidi yapmamıza yardımcı oluyor.

Bunları dinlemek zorunda değiliz, anne. Gel ben seni bahçeye çıkarayım. Galen'ın annesi kalkıp annesinin yanına gitti, ikisi beraber çabucak çıkıp gitti.

Galen teyzesinin öfkeyle kesik kesik soluduğunu işitiyordu. Vasiyetinde her şeyi ona bırakmış. *Her şeyi.*

Ne demek istiyorsun? diye sordu Galen.

Sana söylemedi mi?

Hayır.

Her şey annene kalıyor. Sen hiçbir şey almayacaksın. Jennifer hiçbir şey almayacak. Ben hiçbir şey almayacağım. Her şey annene kalıyor. Annen de sana bırakır. Böylece en sonunda rahat edersin.

Üçü de orada oturup yere baktı, sonunda teyzesi ayağa kalktı. Ben arabaya gidiyorum, dedi.

Jennifer ayağa kalkıp yatağın etrafındaki naylon perdeyi çekti. Ayağa kalk, diye fısıldadı. Galen da ayağa kalktı. Şortunu indir şimdi.

Galen söyleneni yaptı.

İç çamaşırını da.

Galen çırçıplak kalmıştı.

Aletini kaldır, dedi Jennifer.

Galen hiç arzu duymuyordu. Bütün olanlardan sonra mı? diye sordu. Bu imkânsız.

Jennifer eteğini kaldırdı, sonra elini uzatıp külotunu yana sıyırdı.

Vay, dedi Galen. Galen açık sarı, seyrek tüyleri gördü. Jennifer parmağıyla dudakları aralayınca da pembeliği gördü. Oh, dedi ve aletinin sertleştiğini hissetti, küçük spazmlarla iyice sertleşip zonklamaya başladı ve Galen, Jennifer'a doğru bir adım attı. Ama Jennifer eteğini indirdi.

Yana dönük dur, dedi Jennifer. Ellerini de arkanda kavuştur.

Tamam, dedi Galen.

Aletini sertçe tokatlayacağını, ama sen hareket edemezsin, sesini de çıkaramazsın.

Ne?

Hareket edersen ya da sesini çıkarırsan, bir daha kukumu göremezsin.

Bunu neden yapıyorsun?

Dur öyle.

Avucunun içiyle sertçe vurdu, Galen içinde bir acı patlaması hissetti. Çığlık atmak istedi, ama sadece yutkundu. Elleri arkasında, gözlerini kapadı ve gözünden yaşların süzüldüğünü hissetti. Sert bir tokat daha geldi, Galen artık inliyor ve tir tir titriyordu.

Jennifer iyice yaklaşıp kulağına fısıldadı: Nasıl, hoşuna gitti mi?

Bunu neden yaptın?

Jennifer eğilip hayalarını avuçladı. Kıpırdama, diye fısıldadı.

Hayır, dedi Galen. Lütfen.

Fakat Jennifer avucunun içinde hayalarını iyice sıktı, acı midesinden yukarı doğru yükseliyor, midesi bulanıyordu. Lütfen, dedi güçlükle.

Jennifer bıraktı ve yanık kalçalarından birine sert bir şaplak indirdi, Galen'ın acıyla ulumasına sebep oldu bu. Sakın unutma, dedi Jennifer. Ve perdenin aralığından çıkıp gitti.

Galen meditatif tedaviyi denedi. Yatağının üstüne oturup sağ elinden küçük altın bir kancanın uzandığını hayal etti, elini yaralı aletine sürüp kancanın bütün yarayı çekip iyileştirmesini bekledi. Elektromanyetik bir alan oluşturmak için sol avucunun kalçasının altında olması gerekirdi aslında, ama elinin üstüne oturmak ona pek doğru gelmedi. Bunun işe yaraması için bir miktar hava boşluğuna ihtiyaç vardı. O da yan döndü ve sol elini çıplak poposuna koydu, sonra da sağ elini aletinin üzerinden geçirdi. Altın kanca şimdi dosdoğru aşağı sarkıyordu gerçi. Zihnini yerçekiminden uzaklaştırması gerekiyordu. Altın kancanın yana doğru uzanmaması için hiçbir sebep yoktu. Ne de olsa bu, meditatif bir tedaviydi. Ama zihni kancanın aşağı doğru sarkmasına takılmıştı. Bu yüzden nefesini rahat bir şekilde düzenleyemiyor ve aleti acıyordu. İnikken bile bir yanı kırmızı ve şişikti, kök kısmında da küçük bir sıyrık vardı, sanki tamamı kökünden kesilmiş gibiydi. Sertleşecek olsa canının çok daha fazla yanacağından çekiniyordu.

Jennifer'ın nasıl olup da bunu yapabildiğini anlamıyordu. Hayaları da sızlıyordu.

Galen gözlerini kapayıp kancayı hayal etmeye çalıştı. İnce bir altın zincirin ucundan sarkıyordu. Galen daha

önce zinciri hayal etmediğini fark etti. Bir zincirin ucundan mı sarkardı, yoksa sadece kanca mı vardı? Hava boşluğuna ihtiyacı var mıydı gerçekten? Tedavi işe yarıyor muydu?

İyileştiğini hissetmeye çalıştı, ama olmuyordu. Meditatif tedaviyle ilgili bir kitabın soru cevap bölümünde yazanları hatırlamaya çalıştı. Alanı yeniden kurmakla ilgili bir şey vardı sanki. O da bir avucunu poposundan, diğerini de kasığından birkaç santim uzaklıkta tuttu ve aralarındaki çekim alanını hissetmeye çalıştı. Bu iki alanı avuçlarıyla hafifçe birbirine doğru itti, pamuk helvaya dokunmaya benziyordu, enerjiyi avuçlarında hissediyor, birbirlerini ittiklerini hissedebiliyordu.

Tamam, dedi.

Bu sefer enerjiyi kasığında hissetmeye çalıştı. Aradaki boşluğu bir itip bir kabartarak enerjinin bir avucundan diğerine akışını hissetmeye çalıştı. Bir sıcaklık yayılıyordu, hafif bir elektriklenme hissetti, ama hayır, bu doğru değildi, elektriklenme olmamalıydı. Sadece sıcaklık olmalıydı, artık sağ elini daldırıp kancayı bu sıcaklığın içinden geçirebilirdi. Kancanın çektiğini hissedebiliyordu, ama beklediği yerde değil, aletinin üstünde değil, kasığının daha derinliklerinde hissediyordu, işte meditatif tedavinin güzelliği de buradaydı. Doğru yerleri, kaynağı bulup o kaynağa doluyordu. Yüzeysel değildi. Ve kancanın zincire ihtiyacı yoktu. Zincir olmadan da kendi kendine sallanabiliyordu.

Galen derin derin soluklar verdi. Giderek daha derin soluklar vermeye başladı, iyice dibe gömüldü, kanca kelebek gibi içinde kanat çırpıyordu, uyandığında annesi kapısını yumrukluyordu, yanağı ise salya içinde kalmıştı.

Hım, dedi. Hım. Henüz konuşabilecek durumda değildi. Yanağını yastık kılıfının ıslanmamış yeriyle sildi ve sırtüstü devrildi.

Şu kapıyı kilitlemeyi bırak artık, diye bağırdı annesi.

Hım, dedi ve annesinin merdivenden inen ayak seslerini duydu.

Galen derin bir kuyudan yukarı tırmandığını hissediyordu. Şekerleme yapacak olsa, bu onu darmaduman edebilirdi.

Yatağının kenarına oturdu, dünya çevresinde dönmeye devam ediyordu. Kendini yeniden oluşturuyor, tezahürler bir araya geliyordu. Dünyayı savunmasız yakalamışken, dünya henüz katılaşmamış haldeyken, avuçlarını açıp havada birkaç santim yukarı kaldırdı.

Hadi, dedi. Biyoenerjinin poposunu yerden kesmesini bekliyor, ama yerçekimi onu olduğu yere yapıştırıyordu, artık çok geçti. Dünya kendini yeniden oluşturmuştu. Yeterince hızlı davranamamıştı. Sıçtığımın, dedi. Daha hızlı olmam lazım.

Çevresine bakıp iç çamaşırını aradı. Yerde etrafa saçılmış bir sürü iç çamaşırı vardı, hangisinin bu öğleden sonra giydiği temiz çamaşır olduğunu hatırlayamıyordu. O da en yakınındakine uzanıp temiz olmasını umdu.

Tişörtüyle şortunu giydi, canı yandı, kalçalarını aloeyle köpürttü, harika bir serinlik hissetti, ayakkabılarını bağladı, hâlâ sersem gibiydi, o yüzden biraz daha yattı.

Galen! diye haykırdı annesi.

O da doğruldu, sendeleyerek kapıya yürüdü, merdivenden indi ve yemek odasına geldi. Hava henüz kararmamış olmasına rağmen, annesi sofraya mum koymuştu. Uzun masanın iki ucundaki tabaklar, kenarları mavi-kırmızı çizgili Polonya porseleniydi. Masanın ortasında kocaman bir somun ekşi mayalı ekmek duruyordu, ekmeğin ortası oyulmuş, beyaz bir sosla doldurulmuştu.

Soğanlı sos yaptım, dedi annesi.

Galen ekmeğe iyice yaklaştı ve eğilip baktı. Soğanlar beyazlı kahverengiliydi. Tahtadan bir servis tabağında

krakerler ve kesilmiş sebzeler vardı. İri parçalar halinde brokoli ile karnabahar, bütün bütün havuçlar, dolmalık biber dilimleri.

Sana taze sebzelerden vejetaryen bir yemek hazırladım, dedi annesi. Pişirmedim bile.

Sağ ol, anne, dedi Galen. Çok güzel görünüyor. Tabağını sebze ve krakerlerle doldurdu, ekmekten de koca bir parça koparıp yanına bir kaşık sos aldı. Açlıktan ölmek üzereydi. Muhteşem, dedi.

Oturup yemeye koyuldu, annesi memnun görünüyordu. Sağ ol, anne, dedi yine. Sonra bir parça brokoli alıp sosa batırdı ve ağzına attı. Kremamsı sos çok lezzetli, brokoli ise lotır kıtırdı. Yerken gözlerini kapamış, mırıldanıyordu. İnsan sadece güzel yemekler yerken mırıldanırdı.

Yemek meditasyondu, kaçırılmaması gereken bir fırsattı. İskemlesinde dimdik oturdu, taç çakrası açıktı, yiyecekler bedeninde kayarak ilerliyordu. Gözlerini kapatıp yemeğini elleriyle hissetti, enfes sosa daldırdığı parmaklarını emdi, ekmeği çiğnemeden önce kokusunu içine çekti, dolmalık biber dilimlerini kemirdi, öyle sulu ve tazeydiler ki.

Bayılıyorum buna, dedi.

Tabaklarımızı alıp şöminenin başına gidelim mi? dedi annesi.

Olur, dedi Galen. Epeydir bunu yapmamıştık. Sebzeleri tabağına doldurdu, piyanolu ve yüksek tavanlı ön odaya geçtiler. İçeride, evin tam merkez noktasına denk gelen kocaman bir şömine vardı, Sierra Dağları'ndan getirilen granitlerden yapılmıştı. Şöminenin önüne serili kilimler vardı. Galen uzanıp dirseğini yastığa dayadı ve yemeye devam etti. Annesi de yüzü ona dönük biçimde yere uzandı.

Neredeyiz? diye sordu. Bu onların çok eskiden beri oynadıkları bir oyundu.

Dağlardayız, dedi Galen. Yüce dağların önündeyiz.

Moğolistan, dedi annesi. Evet, Moğolistan olabilir.

Geniş düzlüklerde at sürerek buraya geldik.

Karlı bir kış günü, dedi annesi. Atların üstünde yün örtüler var.

Geçtiğimiz ovalarda dikenli çalılardan başka bir şey yoktu, o yüzden atlar aç.

Birinden kaçıyoruz.

Ya da herkesten.

Evet. Annesi heyecanlanmıştı, dirseğinin üzerinde doğrulmuş, Galen'a iyice sokulmuştu. Gri mavi gözlerinde altın hareler vardı, granitteki gibi. Herkesten kaçıyoruz. Evet. Bizi anlamıyorlar, yalnız kalıyoruz. Hiç kimseyle konuşamıyoruz.

Annesi öyle yakındı ki, Galen yüzünde onun nefesini hissedebiliyordu. O da doğruldu. Biraz daha sos alacağım, dedi ve tabağını alıp masaya gitti. Bu oyunu aylardır oynamamışlardı, şimdi oyun biraz tuhaf gelmişti ona. Bazen şöminenin önüne yatar, saatlerce fısıltıyla konuşurlardı. Çeşitli yerler ve hayatlar icat eder, var olmayan insanların sırlarını anlatırlardı birbirlerine. Galen'ın hayatı boyunca bunu yapmışlardı, ama şimdi tüylerini ürpertiyor, bir anlam veremiyordu. Belki de Jennifer ona ana kuzusu dediği içindi. Belki de Jennifer'ı yakından dikizlediği için. Ama kesinlikle Jennifer'la bir ilgisi vardı. Belki de Jennifer ile annesi bazı yönlerden birbirlerine benziyorlardı, aralarındaki tek fark yaşlarıydı. Bunu düşünmek hoşuna gitmedi. Tırsıyordu.

Galen tabağına biraz daha sos koyup şöminenin başına döndü, ama bu kez şöminenin önündeki taşa oturdu.

Yemek hoşuna gitti mi? diye sordu annesi. Kilime sırtüstü yatmış, ona bakıyordu.

Evet, dedi Galen, gözlerini kapayıp çiğnemesine odaklandı. Sosun bu kadar tuzlu olduğunu ilk başta fark etmemişti.

Sevindim, dedi annesi. O korkunç ikili artık burada olmadığına göre, kendimize bir ziyafet çekelim istedim.

Galen dişlerinin arasında kıtırdayan havuca odaklanmaya çalıştı. Havuç bir anda kopup parçalanıyordu, dünyanın da bu şekilde bir anda yok olup gidebileceğine dair bir ipucuydu bu. Dünyadan uzaklaşmalı, dünyayla arasına mesafe koymalıydı. İhtiyacı olan buydu. Bunu bu kadar çabuk unutması çok kötüydü.

Helen'ın gezimizden hemen önce böyle kavga çıkarması çok çirkindi. Tam Helen'a göre bir davranış. Bir şeylerin iyi gitmesine tahammülü yok hiç. Mutsuz biri o. Hep öyleydi.

Ne gezisi? diye sordu Galen. Gözlerini açmadan, çiğnemesine odaklanmaya devam etmeye çalıştı.

Yarın yayla evine gidiyoruz.

Yarın mı?

Galen, iki gündür arabanın bagajına eşya yüklüyorum. Sabah sekizde çıkıyoruz.

Sekizde mi? Galen gözlerini açmıştı. Sabah erken kalkmaktan nefret ediyorum.

Sadece bir sabah erken kalkarsan ölmezsin.

Neden ama? Neden öğlen çıkamıyoruz yola? Bir buçuk saatlik yolumuz var sadece.

Galen.

İyi. Anneannem geliyor mu?

Tabii ki geliyor.

Vasiyetinde her şeyi sana bıraktığı doğru mu?

Kim söyledi bunu?

Helen.

Galen'ın annesi doğruldu, tabağını alıp mutfağa yürüdü. Bu konuda konuşmak istemiyorum, dedi.

Ama Galen onun peşinden mutfağa gitti. Peki ya üniversite? Üniversite için para var mı? Teyzem neden Jennifer için para istedi?

Annesi tabağını lavaboya koyup musluğu açtı. Helen hayal dünyasında yaşıyor da ondan. O hep hayal dünyasındaydı zaten.

Ama anneannem ya da para fonundan üniversitenin parası bir şekilde ödenebilir herhalde?

Annesi musluğu kapadı ve ellerini lavabonun kenarına dayadı. Bak, dedi. Para fonunun bazı maddeleri var. O para tıbbi masraflar için, eğitim için, hatta ev almak için bile kullanılabilir. Helen'ın asıl amacı ev almak. Helen her şeyi istemeyi biliyor, ama hepsine yetecek para yok. Annem bir on yıl daha yaşayabilir ve o huzurevi epeyce pahalı.

Fonda ne kadar para var?

Galen.

Çok ciddiyim. Ne kadar para var? Galen öfkesinin bir ısı dalgası gibi yayıldığını hissediyordu. Böyle bir anda öfkelenmesi şaşırtıcıydı. Annesinin arkasında durmuş, onun ensesine bakıyordu. Aralarında sadece birkaç santim vardı.

Kes şunu, dedi annesi ve arka kapıdan çıktı, ama Galen onu bahçeye kadar takip etti. Rahat bırak beni, dedi annesi. Korkmuş görünüyordu, Galen onun ne kadar ufak tefek olduğunu fark etti birden, ne kadar çelimsizdi. Annesi geri geri kaçıyordu.

Dört yıl önce üniversiteye gidebilirdim, diye tısladı Galen. Para bunun için var. Eğer eğitim için kullanılabileceği yazıyorsa, eğitim için kullanılabilir demektir. Ama sen bunu bana söylemedin. Çünkü bütün para sana kalsın istiyorsun.

Dur, Galen. Anlamıyorsun. Annesi barakaya doğru geriliyordu. Ellerini öne uzatmış, Galen'ı kendisinden uzak tutmaya çalışıyordu.

Ne kadar para var? diye haykırdı Galen. Şu kahrolası para ne kadar?

Galen, beni korkutuyorsun.

Galen kükreyerek annesini omuzlarından sıkıca yakaladı, onu barakanın duvarına sıkıştırdı.

Yardım edin! diye bağırdı annesi. Biri bana yardım etsin!

Galen bıraktı. Ne bağırıyorsun, dedi. Sana bir şey yapacak değilim. Ne sandın ki? Sana gerçekten zarar vereceğimi mi düşündün? Sadece gerçeği öğrenmeye çalışıyorum. Bizden ne kadar para saklıyorsun?

Galen ona bakamıyordu artık. Eve gidip odasına çıktı. Sinirden tir tir titriyordu. Annesinin, canını yakacağını zannettiğine inanamıyordu. Kendisine canavar gözüyle bakıyordu demek.

Sabah olduğunda Galen annesinin düşman olduğu duygusunu üstünden atamamıştı henüz. Belki de bütün hayatı boyunca annesi ona düşman olmuştu. Bunun ne kadar öncesinden başladığını kestirmek güçtü. Annesi ona ne zaman düşman olmuştu? Ve neden?

Gece uyuyamamıştı. Sabahın dördüne kadar cevizlikte gezinip durmuştu. Bu yüzden, yedide kalkmak ölümdü. Hayalet gibiydi, ama bunu bir biçimde kullanacak enerjisi bile yoktu. Eşyalarını toplamanın bir anlamı yoktu. Giysilerini karmakarışık bir yığın halinde spor çantasına tıktı, teybine beş tane yeni orta boy pil taktı, bütün kasetlerini yanına aldı. Annesinin çıktığı adamların birinden kalan eski zıpkını, çakısını, dürbününü ve pusulasını aldı. *Hustler* dergilerini giysilerin arasına gizledi, ayrıca *Siddhartha*, *Ermiş* ve *Mart* kitaplarını aldı.

Onu alamazsın, dedi annesi, Galen'ın elindeki zıpkını görünce.

Alıyorum.

Sığmaz.

Pencereden dışarı çıkarırım.

Annesinin belinde mutfak önlüğü vardı. Muhtemelen saatler öncesinden kalkmış, sandviç hazırlıyordu.

Yayla evine gitmek onun için çok büyük bir şeydi. Zıpkınla avlanacak bir şey yok, dedi.

Alabalık var, dedi Galen.

O deredeki alabalıklar on beş santim var yok, Galen. O da şanslıysan. Zaten suyun derinliği yarım metreden az.

Daha derin yerler de var.

O zıpkını almıyorsun.

Öyleyse gelmiyorum ben de.

Annesi mutfağa gidip fıstık ezmeli ve reçelli bir sandviç getirdi. Kahrolası, deyip sandviçi Galen'a fırlattı. Sandviç göğsüne yumuşak bir şekilde çarpıp yere düştü, ikiye ayrıldı. Fıstık ezmeli yüzü yere, çilek reçelli yüzü yukarı bakıyordu.

Amma da güçsüz atıyorsun, dedi Galen ve yerden sandviçi alıp birleştirdi, yemeye başladı.

Annesi onun karşısında durup ağlamaya başladı. Omuzları düşmüş, kafası eğik, saçları bigudiliydi, üstünde de mutfak önlüğü vardı. Orada öylece durmuş, ağlıyordu.

Normalde Galen muazzam bir suçluluk duygusuyla ona sarılırdı. Normalde onun gönlünü almaya çalışırdı. Ama bir şeyler değişmişti. Artık annesini sevmiyordu. Hangi seyirciye oynadığını anlamadım, dedi Galen sonunda ve zıpkınını arabaya taşıdı.

Eşyalarını arabaya koyarken mafya da geldi. Jennifer pembe bir uzun kollu penye giymiş, kapüşonunu kaldırmıştı; uykulu görünüyordu. İnsanın onun ne kadar zalim olabileceğine inanası gelmiyordu. Yumuşacık, yenilesi bir şey gibiydi.

Hava henüz çok ısınmamıştı, ama güneş yükselmişti ve öyle parlaktı ki, Galen gözlerini kısıyordu. Günün bu saatini hiç görmezdi. Her şeyin rengi soluktu. Hiç derinlik yoktu. İki boyutlu bir dünyaydı, kartondan yapılmış gibi. Çitle ceviz ağaçları aynı sırada gibi görünüyordu,

oysa aralarında otuz metre mesafe vardı. Galen elini aradaki boşluğa sığdırmaya çalıştı.

Ne yapıyorsun? diye sordu teyzesi.

Çitle ağaçların kavuştuğu yere dokunabilecekmişim gibi geldi bir an.

Anladım, dedi teyzesi. Ben de öyle düşünmüştüm. Bir daha dene istersen.

Galen elini indirdi. Teyzesi kendisini küçük, aptal bir oğlan çocuğu gibi hissetmesine neden oluyordu ve bu his hiç hoşuna gitmiyordu.

Ne oldu? dedi teyzesi. Yapıyordun neredeyse. Hadi dokun bakalım.

Galen eve yürüdü, girişten ve yemek odasından geçip mutfağa gitti. Annesi mutfak sandalyelerinden birine çökmüştü. Yapılacak bir şey var mı? diye sordu Galen.

Annesi kafasını kaldırmadan masanın üstündeki piknik sepetini işaret etti. Hasır sepetin üzerinde ekoseli kırmızı bir örtü vardı. Mükemmel bir fikir daha, piknik sepeti rüyası. Galen sepeti alıp arabaya gitti.

Küçük Suzie-Q'ya bak, dedi teyzesi. Şu sepetin içine sıçayım.

Galen sepeti koruma altına alma ihtiyacı hissetti. Arka koltuğa geçip sepeti kucağına aldı, zıpkını açık pencereden dışarı çıkıyordu, eski zamanlardaki muhafızlar gibiydi. Jennifer biraz ötede kapıya yaslanmış, uykuya dalmaya çalışıyordu, teyzesi de ön koltuktaydı, bekliyorlardı.

Araba güneşin altında ısındıkça ısınıyor, annesi hiç acele etmiyordu. Yavaş yavaş geldi, tek kelime etmeden arabaya bindi ve çitli yol boyunca arabayı sürmeye başladı.

Bel-Air'in önünden geçerlerken, kabak tatlısı bir harika, diye mırıldandı Galen.

Kimse cevap vermedi. Gerçekten çok güzel tatlıları var, dedi Galen. Özellikle de kabak tatlısı.

Galen'ın anneannesi seyahat için hazırlanmamıştı.

İnsanın hafızasını kaybetmesi böyle bir şeydi işte. Hiçbir şeye hazırlanamıyordun.

Bugün mü gidecektik? diye sordu. Korkmuş görünüyordu.

Evet, anne.

Ama ben çantamı hazırlamadım.

Eşyalarını geçen hafta toplamıştık. Valizini hazırlayıp bir kenara koymuştuk.

Eve gitmem lazım, dedi anneannesi. Eve gidip eşyalarımı toplayayım.

Yayla evine gidiyoruz, anne.

Eve gitmem lazım.

Sen yayla evini çok seversin, anne. Orada çok güzel vakit geçiririz hep. Her yaz gideriz. Dökme demir kuzineyi yakarız, sen tavuk yaparsın, mantı yaparsın.

Beni neden eve götürmüyorsun?

Galen'ın annesi sırtını annesine döndü. Bunu bugün yapamayacağım, dedi usulca. Biriniz onu arabaya getirsin. Valizi dolapta.

Ne yapıyorsun? diye sordu Galen'ın anneannesi.

Galen'ın annesi odadan çıktı ve Galen teyzesine baktı.

Buraya gel, Suzie-Q, dedi Galen'ın anneannesi.

Benim varlığımla yokluğum bir, dedi Galen'ın teyzesi. Benim burada olup olmadığımı ona sor bir bakalım, o zaman anlarsın. Jennifer da yok onun için. Biz onun için görünmeziz. O yüzden bu iş sana düşüyor.

Anneanne, dedi Galen. Yayla evine gidiyoruz. Sıcak çikolata içeceğiz.

Annen nerede?

Galen dolaba gidip küçük valizi çıkardı. Hazırsın işte, dedi. Annem arabada.

Arabada mı?

Evet, yayla evine gidiyoruz.

Tamam, dedi anneannesi ve öylece çıkıverdiler.

Galen'ın anneannesi öne oturdu. Galen ile mafya üyeleriyse arkaya; Jennifer ortaya sıkışmıştı. Sıkı ve dolgun kalçaları Galen'ın kemikli bacaklarına değiyordu. Galen onun şort giymiş olmasını isterdi, ama eşofman altı giymişti. Keşke diğerleri ortadan kaybolsaydı.

Hava ısınmıştı artık, kuru saman tarlalarından geçerlerken, açık pencerelerden gelen hava ısındıkça ısınıyordu. Galen bir ter damlasının göğsünden aşağı yavaş yavaş süzüldüğünü hissediyordu, Jennifer ise panik halinde uzun kollu penyesinden kurtulmaya çalışıyordu. Dirseğin çarpıyor, diye şikâyet etti teyzesi. Galen, Jennifer'ın çıplak koluyla koltuk altını, üzerinde sadece kolsuz bluzu kaldığı için göğsünün kıvrımını görebiliyordu. Teyzesi onu yakalamasın diye, başını çevirip pencereden dışarı baktı.

Otoyolda hızla giderken camlar açık olduğu için konuşmak imkânsızdı. Görünüşe göre, herkes bu durumdan memnundu. Hep böyle fırın gibi bir havanın içinde yaşasalar, annesiyle teyzesi bile pekâlâ geçinebilirlerdi. Sözcükler başa belaydı. Galen bu sessizliğin tadını çıkarıyor, hızla kayan manzarayı seyrediyordu. Yer yer meşe ağaçlarıyla beneklenen saman tarlaları, uzakta beliren tepeler, çam ağaçlarının arasına tırmanan yolun kıvrımları ve altına hücum ülkesi. Hallmark tebrik kartlarına bayılan ve televizyonda *Bonanza*'yı izleyen anneannesi için nostaljik bir yerdi burası. Onun mükemmel dünyası, küçük bir batı kasabasında sarf edilen tatlı ve boş sözlerden ibaretti.

Galen anneannesinin nasıl var olabildiğini bilmiyordu. Kendisinin bir şeyler öğrenmesine yardımcı olan kişiydi, ama onun kendi gerçek hayatı hiç de ikna edici değildi. *Bonanza* çiftliğinde olup bitenleri, Hoss Cartwright ve diğer karakterlere ne olduğunu önemsiyor olabilir miydi gerçekten?

Çamların kokusu ve geniş yola dalıp süzülen Buick. Dağlara doğru tırmandılar, burada ağaçların boyu daha uzundu, daha çok gölge vardı, annesi arabayı kenara çekti. Araba biraz serinlesin, dedi. Yolda pişeriz yoksa.

Hepsi dışarı çıktı. Yolun kenarındaki sarp kayalar dokuz-on metre yükseklikteydi. Burası dağın dinamitlenmesiyle açılmış bir dağ yoluydu. Bulundukları yüksekliğe ve gölgeye rağmen hava hâlâ sıcaktı. Galen kayalara doğru yürüdü, birkaç metre tırmanıp dayanabileceği bir kaya buldu, kayaya sarılınca serinliğini yüzünde ve ellerinde hissetti.

Kaya kardeş, dedi Jennifer.

Başka bir zamana dokunuyorum, dedi Galen. Bu dağ yarılınca başka bir zaman boyutu açıldı. Bu ne zaman oldu acaba?

Ucube çağında[1], dedi Jennifer. O zamanlar bütün hayvanlar sıskaymış, ortalıkta öyle boş boş gezinirlermiş.

Helen güldü. Aferin sana, Jennifer, güzel espri, dedi.

Sessiz durmadığınız için huzur bulamıyorsunuz, dedi Galen. Gözlerini kapadı ve kayanın o eski çağlara ait kokusunu içine çekti. Bütün dünya bir hayalden ibaret olsa bile, sadece yaşlı bir ruh böylesine sağlam bir varlığı hayal ederek tesis edebilirdi. Peki ya dünya gerçekse ve hayalden ibaret olan yalnızca üzerinde yaşayan insanlar ve yüzeylerse? Yüzey değişebilir, ama töz değişmez. Galen'ın okuduğu hiçbir şey bunlara bir açıklık getirmiyordu. Bu kaya gerçek olabilirdi, eğer öyleyse ona hürmet etmek gerekirdi. Galen nefesini vererek alçak perdeden bir gırtlak sesi çıkardı, kayaya kadim bir türkü okuyordu.

Of Galen, dedi teyzesi, ama Galen onu duymazlıktan geldi. Alçak ve tiz sesi tekrar tekrar çıkardı, sonra

1. İngilizcesi. *Freakozoid*, sf. 42'deki dipnotta söz edilen diziye gönderme yapılıyor.

sesini bir kalınlaştırıp bir tizleştirerek devam etti, türküsü dalga dalga içine yayılıyordu. Serin kayaya sarılmış, yüzünü dayamıştı, sesi kayada belli belirsiz yankılanıyor, çok yakın olduğu için bunu duyabiliyordu. Artık kayayla beraber söylüyordu.

Çok yetenekli, dediğini duydu anneannesinin. Yetenekli torunum benim. Bu onun dikkatini dağıtıyordu. Neden hepsi ortadan kaybolmuyordu sanki?

Buna dayanamıyorum, dedi annesi. Gidiyoruz. Motor fazla ısınsa da umurumda değil. Galen, arabaya bin.

Galen türküye ve kayaya tutunmaya, kayanın ruhunu hissetmeye çalıştı, ama annesi bir kez karar verince onu durduramazdınız. Galen'ın odaklanmasına imkân yoktu, o da bundan vazgeçti. Kollarını indirip iç çekti ve taş yığınlarının üzerinden dikkatlice yola indi.

Tam bir noktaya varmak üzereydim, dedi.

Tüh, yazık oldu, dedi teyzesi.

Senin daha çok enkarnasyon geçirmen lazım, dedi Galen. Daha yolun başındasın.

Teyzesi güldü ve arabaya binerlerken gülmeye devam etti. Jennifer da bir-iki kıkırdadı, kahkaha bulaşıcıydı.

Kesin şunu, dedi Galen'ın anneannesi, ama hepsi gülüyordu. Annesi tekrar yola çıktı, dışarıdan yine hava gelmeye başladı, kahkahaları kötücüldü, gerçek bir kahkaha değildi, içinde hiç sevinç yoktu, Galen pencereden bakıp duymazlıktan gelmeye çalıştı.

Her yer, çok büyük bir ölçekte, granit taşı kaplıydı. Tepede muazzam bir yarıktan Horsetail Şelalesi dökülüyordu. Âşıklar Vadisi'nin katışıksız görünüşü, çam, köknar ve kavak ağaçlarının dağınık halde bulunduğu, granit taşından piramitler ve tepeler. Hava serinlemişti. Bir viraj döndüler, nehri takip ettiler, otoyoldan ayrılıp geniş ve sığ derenin üzerindeki küçük bir köprüye geldiler; Galen'ın eskiye dair anılarında, bu derede alabalık avladığı vardı.

Orman sahası içindeki izinli bölgede, çam iğneleriyle kaplı toprak arazide küçük yayla evleri sıralanmıştı. Ağaçlar sık olduğu için burası loş ve gölgeliydi. Galen buraya her geldiklerinde duyduğu heyecanı hissetti. Onlarınki iki katlı, dik çatılı küçük bir kulübeydi. Duvarların döşemesine yan yana dizilmiş ahşap lataları açık yeşile, pencerelerdeki kepenkler koyu şarap rengine boyanmıştı. Geniş veranda ve onun ahşap korkuluğu da aynı renkti, verandaya çam iğneleri ile kozalakları dökülmüştü.

Geldik, anne, dedi Galen'ın annesi. Yayla evindeyiz.

Suyu açmamız lazım, dedi Galen'ın anneannesi. Çoktan kapısını açmış, arabadan iniyordu.

Doğru söylüyorsun, anne. Bak, hatırlıyorsun işte.

Elbette hatırlıyorum.

Hepsi arabadan inip gerindi, Galen piknik sepetini

arabanın tavanına koydu, zıpkınını da bir çam ağacına dayadı. Anneannesi çoktan tepenin yolunu tutmuştu.

Onunla git, Galen, dedi annesi. Galen da anneannesinin arkasından seğirtti. Anneannesi verandanın çevresinden dolaşıp aletlerin durduğu küçük kulübeyi geçmişti. Kulübenin renginde, açık yeşil bir pantolon vardı üstünde, bir de kahverengi bluz. Adımlarını dikkatle atıyordu. Tam yerinde durup eğildi, çalıların arasından uzandı, bir ağaç kabuğunu kaldırıp oraya gizlenmiş olan vanayı çevirdi.

Tam yerini biliyorsun, dedi Galen.

Elbette biliyorum. Ön tarafa gidip musluğu aç, berraklaşıncaya kadar suyu akıt.

Emredersiniz, dedi Galen ve ön tarafa doğru yürüdü.

Annem nerede? diye sordu annesi.

Musluğu açmamı istedi.

Onu yalnız bırakma.

Musluğu açıyorum. Arabanın yanından geçip zıpkınını dayadığı çam ağacına doğru yürüdü. Bunun arkasında uzun bir musluk vardı, musluğu sonuna kadar açtı, su fışkırarak akmaya başladı, önce rengi biraz koyuydu, sonra berraklaştı. Avucuna doldurup buz gibi sudan içti. Güzelmiş, dedi. Sonra da musluğu kapadı.

Annesi çifte kapının kilidini açarken, anneannesi direktifler veriyordu. Mafya üyeleri, kollarını kavuşturmuş, verandada dikiliyor, izliyorlardı. Galen bir an için onlara acır gibi oldu, her zaman bir kenarda kalıyorlardı. Fakat işler böyleydi. Galen ile annesi birinci sıradaydı, onlar ise ikinci sıradaydı, yapacak bir şey yoktu. Bunu değiştiremezlerdi.

Galen arabanın bagajından spor çantasını çıkardı. Kulübenin kapısı açılmıştı, annesi kepenklerin çengellerini kaldırıyordu, anneannesi çoktan içeri girmişti. Galen karanlığın içinde onu takip etti.

İçerisi havasızdı, burası bütün bir kış kapalı kalmıştı.

Mutfaktaki dökme demir kuzinenin is kokusuna başka kokular da karışıyordu; eski ahşabın, battaniyelerin, gazete ve çıraların kokusu ile naftalin kokusu. Galen buraya bayılıyordu, her şeyden daha çok seviyordu burayı.

Anneannesi her zaman herkesten önce girerdi mutfağa. Galen onun peşinden gitti, tam o sırada annesi dışarıdan kepenkleri kaldırmış, içeriye ışık dolmuştu. Anneannesi kuzinenin başında durmuş, ellerini kuzineye uzatmıştı, kuzineye bakıyor ve hatırlıyor muydu? Onun solgun ışıkta oluşmasını, ilk kez yaratılmasını izledi.

Yüzü Galen'ın fark ettiğinden daha yaşlıydı, yanaklarında derin çizgiler vardı. Gözleri torbalanmıştı. Eğilmiş duruyordu, kuzinenin üzerine yığılacak gibiydi, fakat sonra doğruldu, avuçlarını yuvarlak demir plakaların üzerinde gezdirdi ve başını çevirdi.

Galen kendisini davetsiz misafir gibi hissedip dar merdivene yöneldi, spor çantasını peşinden sürükleyerek tırmandı. Yine karanlık; elini uzatıp önce dar yataklardan birini, sonra da diğerini buldu, aralarındaki boşluğa girip spor çantasını soldaki yatağın üzerine fırlattı. Sonra, yüzeyi engebeli eski döşeğe uzandı. Burada düşünebiliyordu. Hayatı boyunca, her yaz, tam burada yatmış, neler olabileceğini hayal ederek saatler geçirmişti. Burada her şeyi gözden geçirebiliyor ve kim olduğunu anlayabiliyordu. Bunu sadece burada yapabiliyordu.

Kötü tarafı, burayı annesiyle paylaşmak zorunda oluşuydu. Galen, aşağıda annesiyle teyzesinin kimin nerede yatacağıyla ilgili tartıştıklarını duydu, sonra da spor çantasının içinde el yordamıyla teybini ve kulaklıklarını bulup çıkardı ve Kitaro'nun *İpek Yolu*'nu dinledi.

Solukları düzene girmiş, bütün stresi uçup gitmişti. Kitaro'nun kıyılarına vurmadan, farkında olduğundan daha fazla stres yaşadığını anlayamıyordu. Burada kollarını iki yana açıp uçabilirdi.

Fakat ışık yandı. Annesi her şeyi berbat ediyordu.

Kitaro dinliyorum, diye tısladı.

Herkesle kavga edecek halim yok, dedi annesi.

Galen uzanıp lambayı kapattı, ama annesi tekrar açtı. Yerde duran küçük valizinden giysilerini çıkarıp yatakların arasındaki ensiz komodinin çekmecelerine yerleştiriyordu. Piknik yapacağız şimdi, dedi. Büyük kayanın orada.

Aç değilim.

O zaman sen de bizim yemek yememizi seyredersin.

Galen teybi başa sardı, eski teypten cızırtılar geliyordu. Bir *walkman*'e ihtiyacı vardı. Ama her zaman olduğu gibi *walkman* alacak paraları yoktu. *Play* tuşuna bastı, tekrar İpek Yolu'ndaydı, gözlerini kapadı.

Galen tekrar rahatladı, ışığın kapanmasını ve annesinin odadan çıkmasını bekledi. Bu eski döşeğin üstünde, karanlıkta yatarken, kaderin ona bir yol çizdiğini hissedebiliyordu. Hayatının bundan sonra alacağı biçimde büyük şeyler olabilirdi, yine de bunun ne olacağını kestirmek için henüz erkendi. Ruhunun genişleyip yayıldığını hissediyordu, ruhu göğüs kafesinden çıkıp bütün odayı kaplamıştı. Fakat tam olarak odaklanamıyordu, çünkü herkes büyük kayaya doğru gidiyordu şimdi ve içinden bir şey onu dürtüp duruyordu. Gitmeyebilirdi, ama gitmemek imkânsız gibiydi. Annesi sürekli dikkatinin dağılmasına sebep oluyordu, zamanın ve uzamın dokusunda bir yırtılma meydana getiriyordu. O yakındayken Galen'a huzur yoktu.

Galen teybin *stop* tuşuna basıp kulaklıklarını çıkardı. Sonra da dik merdivenden aşağı indi.

Kuzinede büyük, çelik yahni tenceresi vardı. Galen tavuklu mantıyı dört gözle bekliyordu doğrusu. Bu onun yiyebileceği bir yemekti, bu yemekle her yıl vejetaryenliğe ara veriyordu.

Kuzinenin başında anneannesi gibi ellerini kuzineye

uzatarak durdu, onun ne düşünüp ne hatırladığını merak etti. Bu, anneannesinin psişik uzamıydı, burada farklı zamanlar bir araya toplanmıştı. Çocukları henüz küçük ve kocası henüz hayattayken, aklı henüz yerindeyken içinde bulunduğu zamanı hatırlayabiliyor muydu acaba? Yitik bir akıl iyi olduğu zamanları hatırlar mıydı?

Galen anneannesi gibi başını çevirdi ve elini dökme demir kuzinenin yuvarlak ocak gözleri üzerinde gezdirdi. Bunlar, kömürleri karıştırmak için kaldırılabiliyordu. Siyah renkli demirin çevresi krom kaplıydı. Krom kararmıştı ama hâlâ güzeldi, yaprak desenleri ve süslü kıvrımları vardı. Siyah bacalı, yüksek arkalıklı, ağır ve dayanıklı kuzine. Onun bu küçük mutfakta ve hayatlarındaki varlığı. Bizim için aşikâr, dedi Galen, alçak sesle. Kuzine, şu an içinde bulundukları hayatta oraya bir yol levhası olarak konulmuştu; bir toplanma noktası olarak orada bulunuyordu. Sana hürmet ediyorum, eski kuzine. Gözlerini kapadı, başını hafifçe eğip kuzineyi selamladı ve uzun bir nefes verdi.

Büyük kaya ise başka bir toplanma noktasıydı. Ailesini görmek istemiyordu, ama kayayı tekrar görmek istiyordu. Arka kapıdan dışarı çıktı, verandadan çam iğnelerinin üstüne basa basa geçti, sonra da patikadan yukarı, çayıra doğru yürümeye başladı. Güneş gören açıklık bir alanda yemyeşil çimenler vardı. Ağaçların gölgesi burada kesintiye uğruyordu. Çayıra giden yolun ortasında, sol tarafta insandan daha uzun, yere gömülmüş geniş bir kaya vardı. Granit katmanlarından oluşmuş, topaklı bir krepe benziyordu. Gölgede kalan kısımları yosun tutmuştu, girintili çıkıntılı bir kayaydı. Çevresinde birkaç küçük eğreltiotu vardı. Üst kısmı sarı sarı likenlerle beneklenmişti. Yaşlı kayanın derisi böyleydi. Jennifer, Galen'ın sevdiği yere tünemişti, Galen'ın yeri olduğunu bildiği halde.

Teyzesi, annesi ve anneannesi yere oturmuş, sırtları-

nı kayaya dayamışlardı. Piknik sepetinin bir yanında annesi ile anneannesi, diğer yanında teyzesi oturuyordu. Kırmızı ekoseli örtünün üstüne konulan fıstık ezmeli ve reçelli sandviçler, içi doldurulmuş yumurtalar, turşu ve cipsle sofra kurulmuştu.

Yakışıklı torunum benim.

Galen gülümsemeye çalıştı, ama yüz kasları yanıt vermiyordu.

Bir yumurta alsana, dedi anneannesi, onları kendi doldurmuş gibi.

Sağ ol, anneanne, dedi Galen ve bir yumurta aldı, sonra kayaya tırmanıp Jennifer'ın yanına oturdu. Kayanın üstündeki en pürüzsüz ve en rahat yere kurulmuştu Jennifer. Kıtır kıtır cips yerken boşluğa doğru bakıyordu.

Galen gözlerini kapayıp sakinleşmeye çalıştı, ama herkesin çiğneme seslerini duyuyordu. Annesi hıyar turşusunu ısırırken çıkan ses inanılmazdı, teyzesi portakallı gazozunu höpürdete höpürdete içiyor, anneannesi sandviçini kemirirken ağzını şapırdatıyordu. Jennifer'ın cips yerken çıkardığı ses, kesilen ağaçlardan çıkan çatırtıya benziyordu. Galen insanların çiğnerken ve yutarken çıkardığı seslerden nefret ediyordu. Kır çiçeklerinin çevresinde dönen arılara, fazla uzakta olmayan derenin şırıltısına, daha yükseklerdeki ağaçların tepesindeki hafif esintiye, hatta otoyoldan geçen arabaların orman tarafından yutulan seslerine odaklanmaya çalıştı. Fakat tek duyabildiği, dil, damak ve gırtlaklardan çıkan ıslak şapırtılardı.

Çıkardığınız sesleri bir dinlesenize, dedi. Çiğnerken ve yutarken çıkardığınız sesleri.

Sesler hiç kesilmeden, hatta ara bile vermeden devam etti. Yemek yiyoruz çünkü, dedi annesi, sonunda.

Jennifer sandviçinden bir ısırık alıp ağzını olabildiğince şapırdatarak yedi. Gülümseyerek Galen'a bakıyordu. Ağzını açıp çiğnediklerini ona gösterdi.

Galen elindeki yumurtaya baktı. Haşlanmış yumurtanın beyazı kâse gibi kullanılarak içine macun kıvamındaki parlak sarıları doldurulmuş, üzerine de kırmızı biber serpilmişti. Yumurtayı koklayınca midesi kalktı. Ahır gibi kokuyordu, Galen ise çevresindeki hayvanların çıkardığı sesleri dinlemek zorundaydı.

Hayvan gibisiniz, dedi. Hayvan gibi sesler çıkarıyorsunuz.

Galen, dedi anneannesi.

Özür dilerim. Galen aşağı inip açıklık alanın ortasına doğru yürüdü. Bir dal parçası bulup küçük bir çukur kazdı, yumurtayı çukurun içine koyup üstünü toprakla örttü. Büyü, dedi. Büyü de daha çok yumurta ver.

Kollarını iki yana açıp çayırı ve serin havasını, iyi bildiği bu yeri hissetmeye çalıştı. Bir havlama sesi çıkarıp yankı yapıp yapmadığına baktı, ama ses geri gelmedi. Dokuz-on metre öteden bile çiğneme seslerini duyabiliyordu.

Ben dereye gidiyorum, dedi. Kulübenin yanındaki küçük ağaçların arasından geçip musluğun oradaki ağaca dayalı duran zıpkınını aldı ve her yıl yaptığı gibi derenin kıyısına gitti. Taşların ve çıkıntıların altında incecik gölgeler oynaşıyordu. Alabalıklar.

Alabalıkların onun niyetini nasıl bildiğini anlamak zordu, ama biliyorlardı işte. Galen ne zaman yaklaşsa, sığ sularda, otuz santim derinlikteki berrak suyun içinde, turuncu, yeşil, lacivert, kahverengi taşlardan oluşmuş alacalı bulacalı bir zeminin üzerinde toplaşmış oluyorlardı. Bir tür kamuflaj yani, ama alabalıklar biliyordu. Kamuflajın yeterli olmayacağını biliyor, hemencecik suyun hızlı aktığı tarafa kaçışıyor, daha büyük taşların ve yaprak birikintilerinin arasından akan köpüklü sulara karışıyor, gizli ceplere ve oyuklara saklanıyorlardı. Galen'ın onları göremeyeceği, onlara ulaşamayacağı yerlere.

Galen yıllardır türlü türlü şeylerle onları cezbetme-

ye çalışmıştı: Somon yumurtası, pastırma, mısır, yem ve sinek denemişti. Tek bir balık bile yakalayamamıştı. Fakat bu yıl farklı olacaktı. Bu yıl yanında zıpkınını getirmişti. Zıpkının sivri ucu olmadığı için, Galen bir halkaya takılı çivileri zıpkının ucuna bantlamış, böylece bir düzine sivri uç elde etmişti. Kokusunu almasınlar diye, suyun aktığı yönden gizlice sokulacaktı onlara.

Ağaçların arasından, biraz daha derin, elli-altmış santim kadar olan gölcükten sokulacaktı. Gölcüğe dikkatlice yaklaştı, fakat kıyısına gelir gelmez küçük gölgeler hemen kaçıştı.

Canını seven kaçsın, dedi. Babanız geliyor.

Kıyıda soyunup önce tek ayağını suya soktu ve hemen geri çekti. Hasiktir, dedi. Su buz gibiydi. Fakat bu kez iki ayağını birden soktu, bilekleri soğuktan hissizleşmişti, eğilip suda emeklemeye başladı.

Ah, çok soğuk. Fakat kendini yavaşça suya bıraktı, karnı ve göğsü de suyun içindeydi şimdi. Suyun altında kollarını çılgınca sallıyordu, zıpkın elinden düştü. Kalçalarını savurarak, kollarını çırparak ısınmaya çalışıyor, bu sırada dizleri, ayakları ve dirsekleri taşlara çarpıyordu. Bu küçücük gölcüğün içinde gidecek bir yer yoktu, ama ısınmak için hareket etmesi gerekiyordu. Suyun içinde gözlerini açtı, ama soğuk iğne gibi batıyordu. Gözyuvarlarının yuvalarında kaskatı kesildiğini hissetti. Ona bir maskeyle şnorkel lazımdı. Hava almak için kafasını çıkardı ve tekrar daldırdı, yerdeki taşlar yüzünden sadece birkaç santim uzaklıktaydı, alacalı ışıkta renkler birbirine karışıyordu. Her şeye büyüteçle bakar gibiydi.

Suyun altı bambaşka bir dünyaydı. Galen'ın elleri devasa büyüklükteydi, içinde kalan azıcık sıcaklığı tutan teni bir peltenin üzerine geçirilmiş çuval gibiydi. Soğuk ve ağırlıksız bir boşlukta ilerleyen bir gezegen gibiydi. Işıkla ilişkisi bambaşka olan havasız bir evrende gayriihtiyarı

ilerliyordu. Onu hayatta tutan tek şey incecik bir zardı.

Zıpkını düştüğü yerden aldı, zıpkın bir kayaya sürtünce suyun altında büyük bir ses çıktı. Yer üstünde hayat daha azdı, her şeyin sesi kısık, her şey daha küçük ve donuktu. Kıyıdaki taşlara ve kuma, ağaç köklerine ve koyu renkli toprağa baktı, her şey daha geniş ve daha pırıltılıydı. Güneş ışınları kıpır kıpır huzmeler halinde yayılıyordu.

Hava almak için tekrar kafasını çıkardı, ciğerlerini havayla doldurup tekrar daldı ve sakinleşip daha az oksijen tüketmeye çalıştı. Alabalıklar çevresini sarmıştı. Yeterince sakinleşebilirse, hareketlerini hissedebilirdi. Alabalık kardeşler, diye düşündü. Yanınızdayım artık.

Hepsi ön verandada, sallanan koltuklara oturmuştu.

Tam bir bukalemun, dedi Jennifer. Bembeyaz olmuş şimdi de. Kırmızılıklar ne oldu?

Ne yaptın? diye sordu annesi.

Balık tutuyordum, dedi Galen, fakat sesi boğuk ve titrek çıkmıştı. Dişleri takırdıyordu. Verandanın basamaklarını dikkatlice çıktı, zıpkınını kapının yanına bıraktı. Kılçıkları çıkmış gibi hissediyordu.

Öyleyse bu akşam yemekte alabalık var, dedi teyzesi, Jennifer da güldü.

Bugün sadece nerede olduklarını keşfetmeye çıktım, dedi Galen.

Deredeler.

Kes şunu, dedi annesi.

Önemli değil, dedi Galen. Bugün dereyi, senin hiç göremeyeceğin bir biçimde gördüm, Helen. Derenin ne olduğunu sen ne bilirsin.

Bütün hayatım boyunca buraya geldim ben.

Sorun da bu ya. Bütün hayatın uyurgezer gibi geçti senin.

Gerçek dünyaya çıkmak zorunda kaldığın zaman ne yapacaksın, çok merak ediyorum, dedi teyzesi.

Sen çıktın mı sanki? Anneannemin parasını ödediği

rezil bir evde oturmuyor musun? Konuşmakta güçlük çekiyordu hâlâ, cigerleri boşalmış gibiydi. Gerçekten ısınması gerekiyordu. Ben gidip banyo yapacağım, dedi.

Termosifonu açman lazım, dedi annesi. Isınması yirmi dakika alır.

Sıçtığımın, dedi Galen. Çok üşüyorum.

Galen, dedi anneannesi.

Özür dilerim.

Bugün mü gidiyoruz? diye sordu anneannesi. Birden endişelenmişti.

Hayır, anne, dedi Galen'ın annesi. Daha yeni geldik. Gitmemize daha çok var.

Oh iyi, dedi anneannesi ve koltuğuna yerleşti. Hatırlayamamaktan nefret ediyorum.

Galen içeri girdi ve çekyata çarptı. Yatağı açmak için geceyi bekleyemez miydiniz? diye bağırdı.

Seni şımarık pislik, diye bağırdı teyzesi, karşılık olarak.

Helen. Annesiyle anneannesi aynı anda koro halinde söylemişlerdi bunu.

Galen yatağın üzerinden atlayıp banyoya gitti, termosifonu açtı, kapıyı kapadı ve kapının arkasına çoktü, bir anda kendini çok üzgün hissetmişti. Daha önce teyzesiyle hiç münakaşa etmemişti. Aslında çocukluktaki en güzel anıları, teyzesiyle geçirdiği zamanlara aitti. Anneannesiyle dedesinin bahçesindeki şişme havuzun içindeyken, teyzesi onu kollarından tutarak döndürür, böylece suyun içinde bir girdap oluşurdu. Teyzesinin o zamanki kahkahaları her zaman cömert ve hakikiydi. Neden böyle olduğunu anlamıyordu. Son günlerde bir şeyler ters gitmiş, bir hata olmuştu. Teyzesi daha önce de çeşitli yorumlar yapardı, Galen o zamanlar onun sadece dalga geçtiğini düşünürdü.

Galen yaşamların nasıl örtüşmesi gerektiğini anla-

mıyordu. Bu insanların hepsini bu enkarnasyona kendisine bir şey öğretmeleri için getirmişti. Ama eğer teyzesinin de bir ruhu varsa, onun da alması gereken dersler vardı, bunların hepsi nasıl düzenlenecek, nasıl senkronize edilecekti?

Belki de kişilerden biri beklemeye alınabilirdi. Teyzesi, çocukluğunda yaşananlara kızgındı hâlâ. Hafızanın bir yanılsamadan başka bir şey olmadığının farkında değildi henüz. Belki de insan belli bir dersi almayı reddettiği zaman sonsuza dek bir durum içinde sıkışıp kalıyordu. Fakat teyzesi eskiden kızgın görünmüyordu. Belki Jennifer büyüdüğü içindi bu. Belki de fark buydu. Artık Jennifer için savaşıyordu. Galen'ın teyzesine dair çocukluk hatıralarında Jennifer henüz yoktu.

Galen'ın tişörtü ve şortu ıslaktı. Deredeyken yanında havlu yoktu. Soğuktan tüyleri diken diken olmuştu, tir tir titriyordu.

Hiçbir şeyi hatırlayamayan anneannesi kesinlikle beklemeye alınmıştı. Oyundaki karakterlerden biri oyuna ara vermişti. Esas soru, oyunun ne olduğuydu. Neden her birimiz dersler almaya çalışıyorduk ki? Galen bunun bağlardan kurtulmak için olduğunu biliyordu, ama bağlar neden vardı peki?

Yirmi dakika çok uzun bir zamandı. Kalkıp ıslak tişörtüyle şortunu çıkardı, kuru bir havlu alıp kurulandı, havlunun sürtünmesiyle biraz olsun ısınmaya çalıştı. Tavan burada bel vermişti, uzun kütükler orta kısımda hafifçe aşağı sarkmıştı, odayı çıplak bir ampul aydınlatıyordu yalnız. Burası kulübeye sonradan eklenmişti; demek ki eski insanların banyoya ihtiyacı yoktu. Belki de derede yıkanıyorlardı. Geçmişte herkes daha dayanıklıydı. Aslında geçmiş diye bir şey de yoktu ya. Tarih bir başka yanılsamaydı. Tarihin anlamı, bugün ondan ne anladığımızdı.

Galen birkaç kez musluğu açıp suyun sıcaklığını

kontrol etti, sonunda yeterince ısınmıştı, artık küveti doldurabilirdi. Küvet dolarken içinde oturdu, sıcacıktı. Buradaki tek gerçek kişi kendisi de olabilirdi tabii, ruhu olan tek kişi oydu. Belki de bütün ruhlar bir aynalar dünyasında yaşıyordu ve etrafta kimsecikler yoktu.

Galen sıcaktan mayışıp uykuya daldı, ta ki Jennifer kapıya gelip yumruklayana kadar. Sıra bende, dedi Jennifer. Acele et. Akşam yemeğinden önce banyo yapmak istiyorum.

Galen da kalktı ve kurulandı. Kalçalarını dikkatle kuruladı, çünkü hâlâ kızarıktı ve acıyordu, havlusuna sarınıp dışarı çıktı.

Kemiklerin sayılıyor, dedi Jennifer. Sırtından bile. İğrenç.

Bu sadece bir kabuk, dedi Galen. Hiç önemi yok.

Göreceğiz, dedi Jennifer. Saçlarını toplamış, şimdiden havluya sarınmıştı.

Galen yukarı çıkıp bunun ne anlama geldiğini düşündü. Teyzesi, annesi ve anneannesi hâlâ verandadaydı. Daha akşam yemeği hazırlıklarına başlamamışlardı, yani biraz daha zaman vardı. Örtünün altına girip spor çantasından *Hustler* dergisini çıkardı. Eğer Jennifer yanına gelmeyi düşünüyorsa, dikkatli olmalıydı.

Dergide silahşor gibi giyinmiş bir adam vardı, şapkasına uzun bir tüy takılıydı. Vazifelerine ara vermişti, üzerinde pek az giysi bulunan pek çok kadınla karşılaşıyordu. Fotoroman kötü bir okul piyesine benziyordu, ama bunun bir önemi yoktu. Galen yine de tahrik olmuştu.

Sürekli merdivene kulak kesiliyordu, sonunda o kadar gerildi ki, dergiyi bırakıp beklemeye başladı.

Samsara, dünyayla olan bağlarımızdı. En kötüsü de cinsel arzulardı. Belkemiğinde, bütün sırtı boyunca hissettiği bir ihtiyaçtı, boynundan yukarı tırmanıp ağzına uzanıyordu. Çılgınlıktan başka bir şey değildi bu, zaman

geçmek bilmiyordu. Sadece hadım edilmiş bir haremağası huzur bulabilirdi bu dünyada. Aydınlanmaya giden en hızlı yol buydu.

Jennifer'ın geleceğine pek inanmıyordu, ama kız geldi. Merdivenden çıktığını duyunca, komodinin üstündeki gece lambasını yaktı. Jennifer'ın elinde iskambil kâğıtları vardı, etekle tişört giymişti. Onlara yemekten önce kâğıt oynayacağımızı söyledim, dedi.

Galen'ın annesinin yatağına oturup komodinin üstüne bezik ellerini dağıttı. Eteği kısacıktı, Galen bakmaktan kendini alamıyor, utanıyordu.

Tamam, dedi Jennifer, dizlerini açarak. Bakabilirsin.

Altına bir şey giymemişti.

Kurallarımız var, dedi. Birincisi, sen sadece benim söylediklerimi yapacaksın. İkinci kural da, hiç ses çıkarmayacaksın. Ve tabii, kimseye bir şey söylemeyeceksin.

Tamam, dedi Galen.

Jennifer gülümsedi. Şu haline bak. Nasıl da çaresizsin. Yirmi iki yaşına gelmişsin, ama hâlâ yiyişmemişsin.

Sen biriyle oldun mu hiç?

Tabii, dedi Jennifer. Herkes olmuştur. Senin dışında. Şimdi sırtüstü yat ve biraz öteye kay.

Galen yatak örtüsünü yana çekti.

Hayır, dedi Jennifer. Örtü dursun. Merdivenden biri çıkacak olursa, hemen doğrulup kâğıtları eline al.

Tamam, dedi Galen. Ne yapacağız peki?

Jennifer yatağa çıktı, bacaklarını ayırıp dizlerini Galen'ın başının iki yanına yerleştirdi ve Galen'ın yüzüne doğru biraz çömeldi.

Vay, dedi Galen. Jennifer dergideki kadınlardan daha güzel, daha gençti. Harika, dedi Galen. Çok güzel.

Ses çıkarma.

Dokunabilir miyim?

Evet.

Galen yanağını ve burnunu onun kalçasının iç kısmına sürdü. Yumuşacık, sıcacıktı.

Sakallarını değdir, dedi Jennifer; Galen da çenesini onun kalçasında gezdirdi.

Hoşuma gitti, dedi Jennifer. Kafanı yana çevir ve öyle dur.

Galen söyleneni yaptı ve onun ıslak dudaklarını yanağında hissetti.

Zımpara kâğıdı gibi, dedi Jennifer. Hoşuma gitti.

Galen biraz sinirlenmişti, çünkü kafası yana dönükken onu göremiyordu. Jennifer onun çenesini beceriyordu; o olmadan onunla sevişiyor gibiydi. Galen yüzünü ona döndürdü, ama Jennifer onu itti, bir elini Galen'ın alnına bastırıp çenesini becermeye devam etti. Bu, Galen'ın hiç hoşuna gitmemişti. Yüzünün bir yarısı tamamen ıslaktı.

Tamam, dedi sonunda Jennifer. Galen'ın yüzünü çevirip üstüne oturdu. Yalayabilirsin şimdi.

Galen zar zor nefes alıyordu. Dilini gezdirdi, ama onun ne yaptığının pek bir önemi yok gibiydi. Jennifer biraz daha yukarı kayıp Galen'ın burnunu içine aldı ve onun burnunu becerdi. Galen'ın dili artık onun apış arasında bile değildi. Daha aşağılardaydı.

Popomu yala, diye fısıldadı Jennifer ve Galen o zaman yaptığı şeyin bu olduğunu fark etti.

Çok güzel, diye inledi Jennifer. Çok güzel. Daha da hızlandı, Galen'ın burnunun üstünde ata biner gibi sıçrıyordu, transa girmiş gibiydi, Galen ise yalamaya devam ediyordu.

Jennifer vuruşlarıyla onun kafasını yastığa gömdüğü için Galen pek bir şey duyamıyor ve biri yukarı çıkarsa diye endişeleniyordu. Yatak duvara çarpıyor olmalıydı.

Ağzından nefes alıyor ve yutmak zorunda kalıyordu. Kendini boğulur gibi hissetti. Yüzünün tamamı ve alnı yapış yapış olmuştu.

Çok güzel, deyip duruyordu Jennifer. Galen'ı başının arkasından tutup kendisine doğru iyice bastırdı. Yalarken başını da salla, dedi Galen'a. Galen da öyle yaptı.

Oh, evet, dedi Jennifer. Yalamaya devam et.

Galen'ın dili biraz yavaşlamıştı. Bunların hepsini birlikte yapmak zordu: Nefes alması, yalaması ve başını ileri geri hareket ettirmesi, bu arada sakallarını sürtmesi gerekiyordu.

Jennifer'ın kalçaları kasıldı, Galen'ın yüzünü sertçe kendine çekip yavaşladı. Galen onun titrediğini hissediyordu. Jennifer onun burnunu kırarcasına bir kez daha sertçe bastırdı ve öylece kalıp sarsılmaya başladı.

Aah, diyordu. Aah. Galen'ın yüzünden kalktı ve birkaç kez daha kasıldı. Kalçalarındaki kaslar, yumuşak çizgiler, o güzel pembelik. Galen bunları gördüğüne inanamıyordu. Aleti önceden sertliğini kaybetmişti, ama tekrar sertleşti, Jennifer'ın içine girmek için sabırsızlanıyordu.

Jennifer üstünden kalktı, Galen dönüp yüzünü çarşafa sildi. Saçları bile sırılsıklam olmuştu.

Vay canına, dedi.

Jennifer eteğini indirmiş, Galen'ın annesinin yatağına oturmuştu. Galen yatak örtüsünü ve battaniyeyi kenara çekti, Jennifer onun sertleşmiş aletine baktı. Üzgünüm, dedi. Benim işim bitti.

Ne?

Her şeyi bir seferde elde edemezsin.

Bir şey elde etmedim ki zaten.

Çok şımarıksın. Annem doğru söylüyor. Kukumu gördün ya, daha ne istiyorsun? Okulda onu görmek için can atan kaç oğlan var, biliyor musun sen?

Öyleyse otuzbir çekerken ona bakabilir miyim?

Hayır. Benim işim bitti. Hadi kâğıtları al eline.

Sıçtığımın, dedi Galen.

Bebek gibi davranma.

Galen birdenbire çok kızdı. Fakat yanlış bir şey söylemek istemiyordu. O da yastığını kaldırıp sırtını duvara dayadı ve iskambil kâğıtlarını eline aldı.

Aferin sana, dedi Jennifer. Yemekten önce yüzünü de yıkasan iyi edersin.

Yemekte tavuklu mantı yoktu. O daha sonra pişecekti, çünkü bütün gün ağır ateşte kaynaması gerekiyordu. Yemekte tonbalıklı güveç vardı. Güvecin içine bir kavanoz mayonez, kutu kutu tonbalığı ve koca bir paket cips girmişti, üzerine de kare kare kesilmiş Amerikan peyniri.

Çok abartıyorsunuz, dedi Galen.

Galen'ın annesi güveci küçük masanın ortasındaki nihalenin üstüne koymaktaydı o sırada. Mutfak küçük olduğu için dirsek dirseğe oturmuşlardı.

Koca bir paket cips koymuşsunuz, dedi Galen. Bunda ne kadar tuz olduğundan haberiniz var mı sizin?

Daha şimdiden terlemeye başlamıştı, dökme demir kuzineden inanılmaz bir ısı yayılıyordu. Pencerelerin ve arka kapının açık olması bir işe yaramıyordu.

Şu varoş yemekleri kitabını artık bir kenara bırakmanın zamanı geldi de geçiyor bile, dedi Galen.

Annesi kolundan sımsıkı yakaladığı gibi onu iskemlesinden kaldırıverdi.

Suzie-Q, dedi anneannesi ve annesi kolunu bıraktı. Galen da tekrar yerine oturdu.

Biz varoş muyuz? diye sordu Galen. Ben üniversiteye gidemiyorum, hiçbirimizin işi yok ve burada orman-

da yaşıyoruz. Bundan sonra bir de bakmışsınız, kuzenimle yatıyorum.

Kes sesini, dedi Helen.

Jennifer gözlerini iyice kıstı, sonra da bakışlarını tabağına çevirdi. Belki de Galen bu şekilde onun üzerinde bir kontrol sağlardı. Belki de her şeyin sır olarak kalmasına Jennifer'ın ondan daha çok ihtiyacı vardı.

Bu söylediklerin doğru değil, Galen, dedi anneannesi. Deden Sacramento'da bir köprü yaptı. Sen bir Schumacher'sin ve bununla her zaman gurur duyabilirsin.

Özür dilerim, anneanne.

Herkesin tabağında bir bulamaç vardı, gevrekliğini yitirmiş cipsler altın rengiydi ve yağ içindeydi.

Sorun erkeklerde, dedi Helen. Önce babam, şimdi de sen.

Oğlumla böyle konuşamazsın, dedi Galen'ın annesi.

Az önce kolunu çıkartmaya çalışan sen değil miydin?

O, babam gibi değil.

Hani babam mükemmeldi? İncir ağacının altında limonata içiyor ve güzel öğle yemekleri yiyordu hani? Babam gibi olmak iyi bir şey değil mi yoksa? Ne oldu bütün o hikâyelere?

Babanız iyi bir adamdı, dedi Galen'ın anneannesi. Hayatı boyunca didinip durdu.

Evet, evet, biliyoruz, dedi Helen.

Hayır, bilmiyorsunuz. Hiçbir şey anlamıyorsunuz. Hepimizi geçindiren oydu.

Keşke hiç doğmasaydım, dedi Helen. Gerçekten. Şu sefil hayatı hiç yaşamasam da olurmuş.

Helen.

Çok ciddiyim. Artık yalanlarınıza dayanamıyorum. Neden her şeyi Suzie'ye veriyorsun? Neden bana ve Jennifer'a hiçbir şey vermiyorsun? Bilmek istiyorum, anne.

Vay be! dedi Galen. Formundasın bakıyorum.

Galen'ın teyzesi omzuna sıkı bir yumruk attı. Gözlerinin içine bakarak bir yumruk daha indirdi, gözlerinden katıksız nefret okunuyordu, bir yumruk daha attı. Galen gardını almaya çalıştı, ama teyzesi hızlıydı ve sıkı vuruyordu.

Sonra çok tuhaf bir şey oldu. Herkes başka bir tarafa bakıyordu. Teyzesinin onu yumruklamasına hiç kimse tepki göstermemişti. Anneannesi kendi kendine mırıldanıyor, kucağına bakıyordu, annesiyse yemeğini yiyordu. Jennifer da kollarını kavuşturmuş, tabağına bakıyordu. Teyzesi de yemeğine dönmüştü. Galen ilk kez yumruk yediğini fark etti, fakat bu odadaki herkes daha önce çok yumruk yemiş olmalıydı. Annesinin durumu farklıydı, o sadece buna çok kereler şahit olmuştu herhalde.

Galen'ın omzu zonkluyordu, ama tabağına biraz güveç alıp birkaç lokma yemeye gayret etti. Kuzinedeki ateşin sesi, kömürlerin çıtırtısı. Çiğneme ve yutma sesleri yükselmişti sanki. Tuz tadı.

Neyse, dedi Galen. İşte biz buyuz.

Biraz daha güveç alır mısın, anne? diye sordu annesi.

Evet, alırım, teşekkür ederim. Çok güzel olmuş.

Annesi servis kaşığını iyice kaldırarak havalı bir şekilde servis yaptı. Yarın da senin tavuklu mantını yeriz, anne. Tam bir ziyafet olur.

Galen, annesinin dünyaları toparlayıp tekrar bir araya getiren kişi olduğunu görebiliyordu. Onun rolü buydu. Her şey parçalara ayrıldığında, o, duruma el koyuyor ve zamanın yeniden geçmesini sağlıyordu.

Yarın Sacramento Kampı'nda yürüyüş yaparız, dedi annesi.

Ah, bu çok iyi olur, dedi anneannesi.

Senden hâlâ cevap bekliyorum, anne, dedi Helen.

Biraz şarap alır mısın, anne? diye sordu Galen'ın annesi.

Evet, lütfen.

Galen'ın annesi ayağa kalkıp kuzinenin yanındaki tezgâha döndü. Bu mutfakta adım atacak yer yoktu. Beşi birden, duvardan çıkan, sarı muşamba örtülü eski, küçük masanın üç tarafına sıkışmıştı. Duvarların eşit ölçülerde olmayan kalasları beyaza boyalıydı. Bir zincirin ucundan çıplak bir ampul sarkıyordu. Yer muşambası soluk kahverengiydi. İçerisi fırın gibiydi. Hepsinin yüzü ter içinde kalmıştı.

Galen'ın annesi bir şişe beyaz şarap, Riesling, açtı ve bu koku Galen'i bir anda geri getirdi. Kadın kendisine ve annesine birer kadeh şarap doldurdu, başka kimseye ikram etmedi. Galen ve mafya üyeleri izlerlerken, ikisi şaraplarını içip yemeklerini yediler. Galen hepsinin burada bir araya gelmesine bir anlam veremedi.

Aile olmaya çalışmanın anlamı ne? diye sordu. Bunu neden yapıyoruz ki?

Galen'ın annesi iç çekip kadehi tepesine dikti ve tekrar doldurdu. Galen'ın anneannesi kendi kadehine bir tür şaşkınlıkla bakıyordu. Neredeyse boşalan kadehini masaya, tam tabağının arkasına koymuştu. Şarap kadehinin sapını iki parmağının arasında nazikçe çevirdi, eli aşağı dönük, açık, avucunu bir şeyin üzerinde sallar gibiydi; sanki masa sihirli bir ayna, üstündeki şarap da onun altın anahtarıydı. Büyülenmiş gibiydi, gözlerini ayıramıyordu kadehten, mavi gözleri nemli ve kocaman, dudakları dua okur gibi kıpır kıpırdı. Hiçbirinin anlayamayacağı, çok eskilerden bir dua okuyordu sanki. Onlara bir haber verecek gibiydi, bu yüzden herkes sessizdi.

Çıplak ampulün yaydığı çiğ ışıkta anneannesi dünyanın dokusuna işlenmiş gibi duruyordu; öyle ki onu oradan çıkarmak için kesmek gerekecek ve kesip çıkarıldığı yerde bir delik kalacaktı. Odadaki herkes Galen'a böyle geliyordu; ikiboyutlu, yassı ve bulunduğu yere gö-

mülmüş. Kollarını kavuşturmuş, tabağına bakan Jennifer hareketsiz, sabitti. Ağzının kenarlarında daha önce fark ettiğinden daha derin kırışıklıklar bulunan annesinin dudakları yüzünün geri kalan kısmından ayrı gibiydi, yüzüne sonradan eklenmişti sanki. Gözleri derin göz torbalarının içine gömülmüştü. Saçının dalgaları bir heykel gibi yontulmuş ve tutturulmamış bir şeydi. Sanki tek tek parçaların bir araya getirilmesiyle oluşmuştu annesi.

Galen onun gerçekdışılığını hissetti, bunu ilk kez doğrudan ve yadsınamaz bir biçimde hissetti. Annesi kadehini tekrar dudaklarına götürdü, fakat bu hareket bile eklemlenerek oluşturulmuş gibiydi. Dünya bir makaranın dönmesiyle bir araya getiriliyor, her bir parça gerilerek yerine oturtuluyor, her an çat diye kopacakmış gibi bir izlenim veriyordu.

Galen kalkmak, masayı terk etmek istiyordu. Bu masa çok tehlikeliydi. Bu aileyi bir arada tutan şeyin şiddet olduğunu şimdi anlıyordu. Fakat oraya yapıştırılmış, çivilenmiş gibiydi, kıpırdayamıyordu. Tek yapabildiği şey izlemekti, odadaki tek hareket ise annesinin kadehi ile anneannesinin ufak daireler çizen avucu ve kadehinde titreşen ışıktı.

Galen, Halil Cibran'ın *Ermiş*'ini okudu, onun en değerli kitabıydı, dünyaya olan bağlılığı çok fazla geldiği zaman okuduğu kitaptı.

Çocuklarınız sizin çocuklarınız değil.
Onlar kendi yolunu izleyen Hayat'ın oğulları ve kızları.
Sizin aracılığınızla geldiler ama sizden gelmediler,
Ve sizinle birlikte olsalar da sizin değiller.

Galen bunun doğru olduğunu biliyordu. O, annesinden daha büyüktü, daha çok şey ifade ediyordu. Annesinin, Galen üzerinde hiçbir hak iddia edemeyeceğini anlaması gerekiyordu. Daha doğrusu, annesi şeklindeki yanılsamanın bunu anlaması gerekiyordu ya da Galen'ın, annesi hayalinin kendisi üzerinde hiçbir hakkı olmadığını anlaması gerekiyordu ya da bunun gibi bir şey işte. Bunların hepsi çok kafa karıştırıcıydı. Her hâlükârda, Galen'ın, annesiyle olan bağlarını koparması gerekiyordu, çünkü annesi onu bir şeylerden alıkoyuyordu. Teyzesinin de kendi anne babasından bağımsız olduğunu, hayatının kendisine ait olduğunu anlaması gerekiyordu. Herkes Cibran'ı bir anlasaydı, çok daha az acı çekeceklerdi.

Genç ruhlardan oluşan bir ailede bulunmak güçtü. Galen yaşlı bir ruhtu, aşkınlığa yaklaşmıştı, artık en son ve en zor derslerini alıyordu, bunlar onun aileden son kopuşlarıydı, fakat diğerleri daha yeni başlıyordu. Yolda olduklarını bile bilmiyorlardı henüz. Yolun varlığından bile haberdar değildiler ve onları uyandırmaya ve yol boyunca sürüklemeye çalışmak çok yorucuydu. Bu, Galen'ın vermesi gereken bir hizmetti, son derslerden biri de diğerkâmlıktı. Fakat şu anda Galen kendisini bu göreve hazır hissetmiyordu.

Ermiş'i göğsünün üstüne koydu ve lambanın ışığında bakışlarını küçük odada gezdirdi. Eğik tavan, ahşap duvarlar, duvarların koyu kahverengiye boyalı, dikine yerleştirilmiş kalasları. Acaba kendisi de ermiş olabilecek miydi. Belki de ona biçilen rol buydu.

İsa da ermişti. Sıradan bir insan, bir marangozdu, ama başkalarının görmesini sağlamaya hevesli olan yaşlı bir ruhtu.

Galen bu odayı seviyordu, burası ona kim olduğunu hatırlatıyordu. Yılın geri kalan bölümlerinde *samsara* kendisi üzerindeki sıkı çalışmasına devam ederken bunu unutmak çok kolaydı. Ama oda şimdi çok küçük geliyordu gözüne. Galen bir şeyleri öğrenmenin kıyısında olduğunu hissediyordu. Ruhunun genişlediğini hissetti.

Yataktan kalktı, kot pantolon, uzun kollu penye ve botlarını giydi, dışarısı soğuktu çünkü, dağlar geceleri hep soğuk olurdu. Merdivenden sessizce inmeye çalıştı, ama basamaklar çok gıcırdıyor, Galen da ne yöne gideceğine karar veremiyordu. Sola dönse, ön kapıdan çıkmak için teyzesiyle Jennifer'ın yanından geçmek zorunda kalacaktı. Sağa dönse, mutfak masasında oturan annesiyle anneannesinin yanından geçmek zorundaydı. İki yöne de gitmek istemedi. Üçüncü bir kapı olsun istiyordu, ama hayat böyle bir şeyi asla vermiyordu, belki de bu iyi

bir şeydi. Böylece bir şeylerle yüzleşmek zorunda kalıyor ve derslerimizi alıyorduk.

Galen sola gitti, çünkü o mutfakta yeniden annesi ve anneannesiyle olmaya dayanamayacaktı.

Jennifer ile Helen çekyata oturmuş, sırtlarını eğreti bir şekilde arkaya dayamışlardı. Döşek ile yatağın arkalığı arasında geniş bir boşluk vardı, bu yüzden sırtını yastığa dayamak mümkün değildi. Bu şekilde boyunları tutulurdu.

Dur tahmin edeyim, dedi Helen. Granit Baba seni çağırıyor, sen de çakıltaşlarına şarkı söylemeye gidiyorsun.

Galen onu duymazlıktan gelip dışarı çıktı. Verandanın basamaklarını çabucak inip çam iğneleriyle örtülü toprak yola çıktı. Temiz, serin havayı ve is kokusunu içine çekti, her şey ay ışığıyla yıkanıyordu.

"O'nun çiçeklerde gülümsediğini, sonra doğrulup ağaçlarda el salladığını göreceksiniz." Cibran haklıydı. Galen'ın bakmayı ve hissetmeyi öğrenmesi gerekiyordu sadece. Ay ışığının ağaçların arasında çizdiği desenler. Çevresindeki her şey bir varlık, bir göstergeydi. *Bodhisattva*[1] her şeydeydi. Buddha her kayada, her ağaçtaydı. Tek bir çam iğnesi bile kiliseden kat kat iyiydi.

Galen durdu, yerle olan bağlantısını hissetti, botlarını ve çoraplarını çıkardı, hafiflemeye yoğunlaştı. Toprağın enerjisinin tabanlarından geçmesini bekledi. Öne doğru bir adım daha atarken bunun düşünülmeden yapılan bir hareket olmasına gayret etti, hafiflikle yürümeyi düşünmeden kendiliğinden ve hafiflikle yürümeye çalıştı. Kendiliğinden Hareket daha yeni yeni öğrendiği bir şeydi. Anneannesiyle dedesinin evinin yakınlarında

1. Budizmde, Buddha Siddharta Gautama'ya Aydınlanma öncesi dönemi için verilen isim. Sürmekte olan ya da sonraki bir yaşamında yazgısı Buddhalık olan başka kişiler için de kullanılır.

bir New Age kitapçısı vardı, okuldan çıktıktan sonra zamanının çoğunu burada geçirmişti yıllarca, fakat bir gün oraya bir daha gelmemesini söylemişlerdi ona. Tek yaptığı orada çalışan genç kızla aurasını tutturmaya çalışmakken, onu tacizcilikle suçlamışlardı. Kız genç bir ruhtu, tatlı bir kızdı ama korkuyordu, görmekten acizdi. Galen ona yardım etmeye çalışıyordu. Onun arkasında durup kollarını iki yana açtığı zaman auraları çok iyi tutuyordu, ama kızın hoşuna gitmiyordu bu. Bütün bu olanlar onu hâlâ kızdırıyordu, bunları arkasında bırakmak istiyordu. Bu olaydan sonra yalnızca postayla sipariş vermesine izin vermişlerdi. En son aldığı kitap Kendiliğinden Hareket üzerineydi. Bedenin kendi yolunu bulması, evrene yanıt vermesi, bundan bir şeyler öğrenmesi, insanın kendisi, geçmişi ve öfkesiyle olan bağlarını serbest bırakması, toprak ve havayla bütünleşmesi.

Galen'ın boynu bükülüyordu, dudaklarının kurbağa dudağı gibi ağırlaştığını hissediyordu. Ne zaman yoğunlaşmaya çalışsa nedense böyle oluyordu ve bu da onun dikkatini dağıtıyordu. Neden dudaklarının farkına varıyordu sanki? Oysa o sadece hareketine odaklanmak istiyordu.

Kollarını iki yana açtı, avuçlarını yukarı çevirdi ve kendini evrene açtı. Hareketin olmasını bekledi, fakat bir şekilde bu onu yavaşlattı ve kalçalarının kilitlendiğini hissetmesine yol açtı. O da başka bir şekilde yürümeyi denedi, korların üzerinde yürüdüğünde yaptığı gibi daha amaçlı, daha uzun adımlarla yürümeye çalıştı. Sadece bir akşam bir atölye çalışmasına katılmış, fakat konuşmanın çoğunu kaçırmıştı, çünkü ödeyeceği ücretten indirim yapmaları için ateşi körükleme görevini üstlenmişti. Annesinden hep para dilenmek zorundaydı. Kocaman bir şenlik ateşiydi, diğerleri korkulardan ve korkularını bir danışman olarak kullanmaktan söz ederken,

ateş onun yüzünü yalıyordu. Konuşulanları bölük pörçük duymuştu. Korları dört buçuk metre uzunlukta, bir metre genişlikteki bir yatağın üzerine tırmıkla çekiyor, kızıl korların sıcak alevi yüzünü yakıyordu.

Herkes halka halinde korların etrafında toplanmıştı, çimenler serin ve nemli ama korlar sıcaktı. Galen korkuyor, ama çevresindeki herkesin kollarını açmış, avuçlarını yukarı çevirmiş durarak ilahiler söylemesine cankurtaran simidi gibi tutunuyordu. Sonra teker teker korların üzerinde yürüdüler. Çoğu birkaç adım atar atmaz hoplayıp sıçramaya başladı, yanmıştı. Bazılarıysa kor yatağını çatır çatır geçti.

Sıra sonunda Galen'a geldiğinde, içindeki muhteşem inancı hissetti, evrenin onu koruyup kollayacağına inanıyordu, korkusu daha güçlü, daha saf başka bir şeye evrilmişti ve sadece merak duyarak korların üzerinden yürüyüp geçti. Korların ayaklarının altında ezildiğini hissediyor, sıcaklıklarını bile hissediyordu. Her bir odun parçasını, ne kadar kırılgan olduğunu, ateşin odunun özünü emen bir ağ oluşturduğunu hissedebiliyordu. Yürüyüp geçti ve bahçeye vardı, çok büyük bir hediye aldığını hissediyordu.

Daha sonra kalıp ortalığın temizlenmesine yardım etti, atölye çalışmasını düzenleyen kadının ayaklarını tedavi etmesini izledi. Kadın ateşin üzerinden hiç hoplayıp sıçramadan geçmişti, ama iki ayağı da korkunç derecede yanmıştı, kırmızı deri sosis gibi kabarmıştı. Kadın beyaz bir krem sürüp ayaklarını bandajladı, ayağına büyük terlikler giydi ve bir Vicodin yuttu.

Ne bakıyorsun? dedi kadın, Galen ne diyeceğini bilemedi. Kadın bir gecede aşağı yukarı 20.000 dolar kazanıyordu, ona motivasyon sağlayan şey de bu olmalıydı; Galen kandırıldığını hissetmişti.

Fakat şimdi çam iğnelerinin üzerinde yürürken, kor-

ların üzerinde yürürken hissettiklerini hatırlamaya çalışıyordu, çünkü o deneyimde gerçek olan bir şey vardı. Bir şey olmuştu ve o uzama tekrar girmemesi için hiçbir sebep yoktu.

Kendisini dünya ile ay arasına gerilmiş bir hamak gibi hissetmeye çalıştı. Gölgeler dünyasından gelen ilahi esintide hafif hafif sallanıyordu. Bedeni diyapazon gibiydi. Ayakları toprağın üstünde istediğinden daha ağırdı, o da ayaklarını hafifletmeye, hiçbir ağırlık taşımamalarını sağlamaya gayret etti. Yerdeki taşlar ve çam iğneleri ayağına batıyordu, bunları da yok saymaya çalıştı. Törensel adımlar atıyor, hafifçe hareket ediyordu, köprünün yanındaki sığ gölcüğe doğru çekildiğini fark etti. Oraya doğru çekiliyor, fakat sebebini bilmiyordu, yine de takip ediyordu.

Yol, ay ışığı ve gölgelerden örülmüş bir koridor gibiydi. Bu bir yolculuktu. Gözleri yarı kapalı, bakmadan görmeye çalışıyordu. Enerjinin toplandığını hissediyordu. Taç çakrası sonuna kadar açılmıştı.

Mırıldanmaya başladı. *Heya hey hey, ya eh oh i, ya eh oh i, heya heya hey hey hey hey ho.* Bu şarkıyı bir buhar kulübesinde[1] öğrenmişti. Güzel bir şarkıydı, bir şey yapmak anlamına geliyordu. Ruh dansı, güneş dansı ya da ona benzer bir şey işte. *Heya niko vay, heya niko vay, heya niko vay hang i hay hay hay hay ho.*

Şarkı söylerken kollarını kaldırıp hafif hafif sıçramaya başladı, fakat sonra yavaşladı. Böylesi daha hakiki, daha törensel oluyordu.

Birdenbire açıklığa gelmişti, dolunay vardı, toprak yol ay ışığıyla beyaza boyanmış, pırıl pırıl parlıyordu, geniş gölcük tam önünde ışıl ışıldı. Ay ileriden onu işaret

1. Kızılderililerin arınma törenlerinde kullandığı küçük yapı.

ediyordu. Ona doğru çekildiğini, ay tarafından fark edildiğini, selamlandığını hissetti. Şarkı, bir ay dansına dönüşmüş, ay da bunu dinlemişti.

Ay ona bir armağan sunuyordu, bu suyu veriyordu ona. O yüzden buraya çekilmişti. Suyun yüzeyi kıpır kıpırdı, ışık devamlı suyun yüzeyinde oynaşıyor, yavaş yavaş ortaya bir desen çıkıyordu. Siddhartha'nın gördüğü şey de buydu. Suyun akışında benliğin, bağlılığın akışı vardı; suyun yüzeyindeki biçimlerde insan her şeyin yüzünü görebilirdi. Her hasretin, her acının izleri buradaydı, bir anda şekillenip yine bir anda çözülüyorlardı. Suya baktığımız zaman hayal kurup önceki enkarnasyonları hatırlayabiliyorduk; hasretini çektiğimiz şey, bu bedenin, bu enkarnasyonun, bu yanılsama dünyasının ötesindeki gerçek cismimizdi.

Galen artık bu gece ne yapması gerektiğini biliyordu. Ay ışığı suyun üzerindeki patikaydı, sonunda ona ne olduğunu gösteren kanıtı bulmuştu. Ona doğru yürüdü ya da evren tarafından ona doğru yürütüldü. Dünyanın en güzel seslerinden oluşmuş bir ırmak, köpüren, çağlayan bir ırmak, telkin edici bir ses, yumuşak bir ışık, derken ayaklarını kaybetti. Işıkla bir olmuş, ışığın suyun yüzeyini yalayıp geçmesi gibi geçiyorlardı sudan.

Galen esriklik içindeydi, ruhu aşkla coşuyordu. Ayağı suyun yüzeyindeydi, soğuktu, suyun nefesiydi bu, sorun yoktu, oluyordu işte, fakat sonra ayağı suya battı ve Galen sendeledi, avuçlarını yukarıya dönük tutmaya çalışıyor, bu pozisyonu korumaya gayret ederken inancını yitirmemeye çalışıyordu. Bir sonraki adımı yüzeyde kalabilirdi, diğer ayağıyla bir adım daha attı, fakat bu ayak da suya battı ve bileği suyun içindeki bir kayaya çarparak burkuldu; düşüyordu, buz gibi suya yüzükoyun devrildi, hava ciğerlerinden çekilmişti. Nefes alınca ağzına sular doldu, kayaya ve kuma tutunarak, kollarını sağa sola sa-

vurarak ayağa kalktı. Öksürüyordu, sendeledi ve tekrar düştü, bileği burkulduğu için ayakta durmakta güçlük çekiyordu. O da oturup popo üstü geri geri kendini kıyıya doğru çekti. Sürünerek sudan çıkıp toprağın üstünde öylece yattı. İçine sıçayım, dedi. Ne zaman olacak?

Galen topallayarak yoldan aşağı yürüdü, sırılsıklamdı, titriyordu, üstü başı kir pas içindeydi, ıslak pantolonu ve süveteri ağırlaşmıştı, kulübeye varınca içeri nasıl gireceğini düşündü. Ön kapıdan girmeyecekti. Teyzesine bu tatmini yaşatmayacaktı.

Banyo da yapamayacaktı. Çok geç olmuştu. Tek ümidi kuzineydi.

Galen ses çıkarmadan verandanın basamaklarını çıktı, mutfak penceresinin altında eğilerek yandan dolaştı, lavabonun üzerindeki küçük pencereden içeri baktı. Annesiyle anneannesi hâlâ küçük sarı muşambalı masada sarı şarap içiyordu. İkinci şişeyi de devirmişlerdi. Pencerenin eski camından her şey çarpık görünüyordu, şişenin üst kısmı olduğundan daha büyük görünürken alt kısmı küçülmüştü. Anneannesinin başı çok küçüktü. Her şey sapsarıydı, beyaza boyalı duvarlar bile ışıkta sarı görünüyordu.

Biraz daha sürebilirdi bu. Nadiren içerlerdi, ama içtikleri zaman geçmişe dönerlerdi. Dedesinin, kiler kapısının dışına bırakılmış boş şişeleri geldi aklına. Galen'ın, dedesine ait, içinde şarap olmayan, Riesling kokmayan tek bir anısı yoktu. Dedesi sadece eski vatanının şarabını içerdi. Galen, dedesinin Almanya'nın neresinden olduğunu bilmiyordu, oranın neye benzediğini bilmiyordu,

dedesinin çocukluğunun nasıl geçtiğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Bunların hepsi yitip gitmişti. Zaten bir yanılsamaydı, ama Galen yine de bilmek isterdi, böylece dedesinin yaptıklarına bir anlam verebilirdi belki. Dedesi bu dünyaya kalın parmağını havada sallayarak gelmişti sanki. Parmak havada daireler çizerek gelir, *vız vız vız* ederek Galen'ın göbeğine konardı; Galen o parmaktan çok korkardı. Bu ilk anısı elbette yine o şarabın kokusuyla yüklüydü. Dedesinin nefesi şarap kokardı, dişleri kapkara, burun kılları kapkaraydı; Galen'la oyun oynamaya, bir nevi şefkat göstermeye çalışıyordu, ama sadece korkutuyordu, her tarafı ürkütücüydü, parmağı Galen'ın göbeğine sertçe dalardı, yaptığı her şeyde bir kaba sabalık vardı. Galen'ın, dedesiyle ilgili anılarında korku içermeyen hiçbir şey yoktu.

Yalnız bir anısı gerçek şiddet içeriyordu. Dedesi, anneannesini saçlarından tutmuş, mutfakta yerde sürüyordu. Galen mutfağa gelip de onları böyle görünce, önce gülmüştü. Bu bir oyuna, eğlenmek için yapılan bir şeye benziyordu, fakat çıkan sesler böyle değildi. Annesi onu çekerek hemen evden uzaklaştırmıştı; diğer şiddet anılarının hepsinde de sadece sesler ve uzaklaştırılma vardı.

Helen, sorunun erkeklerde olduğunu söylerken haklıydı. Galen'ın dedesi bu ailedeki bütün sorunların kaynağıydı. Fakat Galen'ın da aynı olduğunu söylemekte haksızdı.

Galen yanılsamalara fazla kaptırıyordu kendini. Bunların hiçbirinin gerçek olmadığını kendine hatırlatması gerekiyordu. Dedesi sadece bir mihenk taşı, bir işaret levhasıydı, tıpkı yaşlı kuzine ile koca kaya gibi. Çaresizlik ve ailesi yüzünden ümitsizliğe kapılma gibi şeyler onu yolunda oyalıyordu. Devam etmeye direnç ve oyalanma; dersini almakta gösterdiği cesaretsizlikti bu. Gerçek gibi gelse de bunlar, gerçek değildi. İnsan, teyzesi

gibi, bütün bir ömrünü buraya sıkışmış bir halde geçirebilirdi, fakat bu hataya düşmek kolaydı, zayıflıktı, enkarnasyonun boşa gitmesiydi.

Kuzinenin arkasındaki duvar dışarıya biraz sıcaklık yayıyordu, Galen duvara iyice sokuldu, yüzünü ahşaba yasladı. Islak giysileri öyle ağırlaşmıştı ki, belki bedeninin sıcaklığı, dalgıç giysisinde olduğu gibi, iç katmanı ısıtmaya yeterdi. Fakat tir tir titriyordu. Bedeninde hiç ısı rezervi kalmamıştı ki. Hiç yağ yoktu. Soğuğa dayanıklı değildi. Hemen içeri girip bu enkarnasyondan çıkması gerekiyordu. Son derslerini alıp gitmeliydi. Bu beden daha fazla dayanamayacaktı. Yemek, işemek ve sıçmak dikkat dağıtmaktan başka bir işe yaramıyordu, bütün bunlardan sıkılmıştı, yaşlı ruhu aynı oyunu tekrar oynamaktan sıkılmıştı.

Galen kulübenin duvarına sarıldı, kollarının uzanıp tüm yapıyı sardığını hayal etmeye çalıştı. Beklemeye devam etti, soğuktan donmak üzereydi artık, sonunda mutfağın ışığı söndü, pencere karanlığa gömüldü. Altçenesi dikiş makinesi gibi takırdıyordu. Bir beş dakika daha bekledi, sonra arkadan dolaşıp sessizce kapıdan girdi.

Mutfak biraz daha sıcaktı, ama umduğu kadar değil, kuzinenin ateşi çoktan sönmüştü. Islak giysileri çıkarıp kapının arkasındaki köşeye attı, sonra karanlıkta masa boyuncael yordamıyla ilerleyip lavabonun altındaki çekmecelere gitti. Kibrit buldu, bir kibrit çakıp kuzinenin üzerine doğru tuttu. Kuzineyi yeniden yakacaktı. Krom kaplama ocak gözlerinden birini kaldırdı, fakat kibrit sönünce tekrar karanlıkta kaldı. Neyse ki kuzinenin içinden biraz sıcak hava geliyordu, ocak gözünü dikkatlice kenara koyup ellerini kuzinenin üzerine koydu. Dökme demirin yüzeyi ılıktı, içi daha da sıcaktı, o da eğildi, göğsünü delikten gelen sıcak havaya tuttu ve kuzineye sarıldı. Bu yetecekti. Yeniden ateş yakmasına gerek yoktu.

Kuzinenin soluğu göğsünü, karnını ısıtıyordu, kuzinenin kuru, sıcak gövdesini kollarıyla iyice sardı, titremesi geçince de gıcırdayan merdivenden çıkıp yatağına gitti ve battaniyelerin altına girdi. Bu battaniyelerin ağırlığını seviyordu, dört kat battaniye, bunlardan sadece bu kulübede vardı. Kıvrılıp cenin pozisyonunu aldı, kafasını örtülerin altına sokunca, bu yuvada kendini güvende hissetti.

Galen pastırmanın kokusuna uyandı. Yoğun, güzel bir kokuydu; açlığını, içindeki boşluğu hissetti. Pastırma. Krep ve çırpılmış yumurta da vardı mutlaka. Kızarmış ekmeğin kokusu da gelince, aşağı inmenin zamanıydı. Annesinin mutfakta şarkı söyleyen şen şakrak sesi geliyordu. Anneannesiyle sohbet ediyordu, teyzesinin sesini bile duydu. Barış zamanı. Yeni bir gün.

Kuzinede yanan ateşle evin içi ısınmış olmasına rağmen, Galen battaniyelerinin sıcaklığına iyice sokuldu. Kızarmış ekmeğin kokusunu alıncaya kadar bekledi, sonra da battaniyelerini kenara itip spor çantasına uzanarak şortuyla gömleğini aldı. Başka pantolonu yoktu maalesef. Sadece ıslak olan kotu vardı.

Galen, diye seslendi annesi. İsminin ilk hecesinde sesini yükseltip ikincisinde alçaltarak şarkı söyler gibi çağırıyordu kendisini. Ga-len. Neşeli bir zamandı. Galen da bu neşeye katılmak istedi. Merdivenden inince hepsini masanın başında buldu, masadaki yerine sıkıştı, tabağının iki krep, yumurta, pastırma ve kızarmış ekmekle doldurulmasını izledi. Yanında da bir fincan sıcak çikolata vardı.

Vay be! dedi.

Kahvaltımız hazır, dedi annesi. Schumacher'lerin kahvaltısı böyle olur işte.

Galen tabağına eğilip pastırmanın kokusunu içine çekti ve gözlerini yumdu. Ona asırlar gibi gelen bir süreden sonra yediği ilk gerçek yemekti bu. Elleriyle yedi, yemekle arasına çatal sokmak istemiyordu. Başını kaldırmadan, burnunu sıcak kreplere ve ılık, yapışkan şerbete sürttü. Pastırmanın tadına baktı, isini, tuzunu, yağını, etini tattı, tadı muhteşemdi. Mırıl mırıl yemeğini yiyor, iç organları hayata dönüyordu.

Yumurta tam kıvamındaydı, çok pişip kurumamıştı, üzerinde karabiber, sarımsak ve soğan vardı. Dilini kıvırarak yumurtanın hepsini bir seferde emerek yuttu, kızarmış ekmeğini de ağzına tıkıştırdı. Kombinasyonlar yapıyordu. Kızarmış ekmekle yumurta. Pastırmayla akçaağaç şurubu.

Küçük balkabağım kahvaltısını beğenmiş mi, dedi annesi.

Hım, dedi Galen. Bayıldım. Sağ ol, anne.

Güzel bir kahvaltı çek bakalım, dedi anneannesi. Yakında üniversiteye gideceksin. Galen gözlerini açıp anneannesine baktı. Kadın gururla kendisine gülümsüyor, gözleri parlıyordu.

Evet, dedi Galen.

Hangi dersleri alacaksın?

Fransız şiiri, dedi Galen. Çünkü okulun bir yılını Fransa'da, Paris'te geçireceğim.

Oh la la, dedi anneannesi ve "bak bak" der gibi dirseğiyle annesini dürttü. Yıllardır olmadığı kadar mutlu görünüyordu. İşte bu harika. Sen bunu çoktan hak ettin. Çok sıkı çalıştın çünkü.

Sağ ol, anneanneciğim.

Nerede kalacaksın?

Galen pastırmasından bir ısırık aldı, isli, yağlı pastırmanın tadına varırken, nerede kalacağını hayal etti. Sorbonne, dedi.

Ooo, dedi anneannesi.

Benim gittiğim üniversiteyle kardeş üniversite orası. Yatakhanelerin hepsi üst katta, Paris'te gördüğün o kocaman çatıların arasına inşa edilmiş. Pencerelerin ahşap kepenkleri yüzlerce yıl öncesinden kalma; uyandığın zaman, kepenkleri dışarı iterek açıyorsun, tüm Paris gözler önüne seriliyor.

Senin adına çok sevindim. Yakışıklı torunum benim. Orada tanışacağın kimseleri bir düşünsene.

Yurtdışında geçireceği seneye daha çok var, dedi annesi.

Şimdiden planlamanın bir zararı yok ki, dedi teyzesi. Harika gerçekten. Neler olabileceğini tahmin bile edemezsin. Galen, Paris'i severse, Sorbonne'da profesör bile olabilir. Orada kalmasını isteyeceklerinden eminim.

Evet, tabii, dedi anneannesi.

Pekâlâ, dedi annesi. Bugün hava çok güzel, güneş de çıktı. Kahvaltıdan sonra Sacramento Kampı'na gidelim mi?

Paris'i biraz daha anlatsana, dedi Jennifer.

Evet, ben de dinlemek isterim, dedi Helen.

Yurtdışında geçirdiğin sürede Fransız bir şairden ders alıyorsun. O zamana kadar Fransızcamı ilerletmeliyim, bu yüzden önümüzdeki iki yıl sıkı çalışmam lazım. Dil öğrenimi, üzerinde her gün çalışman gereken bir şey.

Bu senin için sorun değil ki, dedi teyzesi.

Galen krepinden koca bir ısırık aldı ve bunu gerçekten yapabileceğini düşündü. Gerçekten de iki yıl Fransızca çalışabilir, sonra da bir yıl Paris'te bir şairle çalışabilirdi. Onu bundan alıkoyan annesiydi yalnızca.

Aslında önümüzdeki hafta bir çek yollamam lazım, dedi Galen. Çek defterin yanında mı, anneanne?

Ah, dedi anneannesi, afallamış görünüyordu. Ah evet, buralarda bir yerde olmalı. Suzie-Q, çek defterim nerede benim?

Galen'ın annesi suratına bir yumruk yemiş gibiydi.

Önümüzdeki hafta Jennifer'ın okul taksitinin de ödenmesi gerekiyor, dedi Helen. Ne tesadüf. İki çeki de aynı anda yazabilirsin.

Tabii, dedi Galen'ın anneannesi. Evet, tabii. Endişeli görünüyordu. Bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordu, Galen kendisini kötü hissetti. Bu iş çığırından çıkmıştı.

Çek defterini evde unuttuk galiba, anne, dedi Galen'ın annesi. Döndüğümüzde yazarsın.

Getirdiğine eminim, dedi Helen. Hemen çantanı alıp geleyim. Hızla masadan kalktı.

Helen, dedi Galen'ın annesi, ama Helen annesinin yatak odasına yönelmişti bile. Galen'ın annesi kalkıp peşinden gitti.

Galen'ın anneannesi kaşlarını kaldırdı. Hey Tanrım! dedi. Neler oluyor?

Bir şey yok, anneanne, dedi Jennifer. Galen'ın okulu ve benimki için çek yazacaksın sadece. Üniversitede güz dönemi başlamak üzere.

Ah. Anneannesi, Jennifer'a baktı ve Galen, onun Jennifer'a ne kadar seyrek baktığını fark etti. Sen üniversiteye mi gidiyorsun? O kadar büyüdün mü?

Önümüzdeki ay başlıyorum, dedi Jennifer.

Daha çok genç görünüyorsun. Nereye gideceksin?

Stanford.

Stanford mı? Ooo. Stanford'a nasıl girdin? Stanford'a girecek kadar zeki değilsin, öyle değil mi?

Ödevlerimi yaptım. Sen de bana yardım ettin. Birlikte saatlerce çalıştık, anneanne. Jennifer uzanıp anneannesinin elini tuttu. Bana yardım ettiğin için çok teşekkür ederim, anneanneciğim.

Ah. Galen nereye gidiyor peki?

Chico Devlet Üniversitesi.

Chico mu?

Evet. O, ödev yapmayı pek sevmiyor.

Kes sesini, dedi Galen. Hemen döner'ım. Annesiyle teyzesinin arka odada kavga ettiğini duyuyordu, annesinin kendi yardımına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Çekyatın yanına varmıştı ki, ikisi birden anneannesinin odasından hışımla çıktı. İkisi birden, büyük sapları olan, iri, sağlam, eski, taba rengi bir çantaya yapışmıştı. Annesi çantaya sıkıca asılırken, teyzesi iki yana savruluyordu. Annesini daha önce hiç böyle görmemişti, boğazından hırıltılar çıkıyordu, çiçekli neşeli önlüğüyle tam bir tezat içindeydi.

Bu kez teyzesi çantaya asılınca, annesi duvara çarptı, kayıp kollarını çırparak duvar ile yatak arasındaki dar aralığa düştü. Teyzesi çekyatın üstüne çıkmış, Galen bir hamle yapıp bir ayağını döşeğe koymuştu ki, teyzesi gardını alıp Galen'a tosladı. Yüzünde kararlı ve gaddar bir ifade vardı, Galen sırtüstü yere serildi, kafası yere çarpıp zıpladı, kafatası bovling topu gibi ağırdı, nefesi kesildi, gözleri karardı. Kafası, jet uçağının motoru gibi hızlanarak, fırıl fırıl dönüyordu, paniklemeye başlamıştı. Bir çatlama sesi mi duymuştu? Kafatası çatlamış mıydı yoksa?

Kıpırdamak istemiyordu.

Oynuyorduk sadece, eğleniyorduk, dediğini duydu teyzesinin. Çekyatın üstünde güreşiyorduk, çocukken yaptığımız gibi. Çok eğlenceli.

Suzie-Q? diye seslendi anneannesi.

Galen'ın bir şeyler yapması gerekiyordu. Annesi hiçbir şey yapmıyordu. Belki o da yaralanmıştı. Fakat Galen'ın kafası çok ağırlaşmıştı, zonkluyordu. Jennifer'ın Stanford'la ilgili, Stanford'ın ücretiyle ilgili bir şeyler anlattığını duyabiliyordu. Bir olmuş, anneannesini işletiyorlardı.

Galen ayak parmaklarını hissedebiliyor, ayaklarını oynatabiliyordu. Ellerini de. Felç olmamıştı. Nefesi düzeldi, gözlerini açtı, bilinci yerindeydi ve düşünebiliyor-

du. Elini başına götürmekten korkuyordu, kanıyor olabilirdi, belki de kafatası çatlamıştı, yine de elini götürdü ve bir şişlik buldu, ama ıslaklık yoktu. Saçları kuruydu. İyileşecekti, belki.

Anne? diye seslendi.

Evet, dedi annesi.

Neden bir şey yapmıyorsun?

Kuyruksokumumu çarptım, dedi annesi. Çok acıyor. Ayrıca, mücadele edecek gücüm kalmadı artık. Biraz para alacaklar, ne yapayım. Elliden fazlasını zorlarlarsa, çıkmaz zaten. Onlarla mücadele edecek gücüm kalmadı artık. Seninle de öyle.

Elli bin var yani, öyle mi?

Kes şunu.

Buna inanamıyorum. Peki, ben neden üniversiteye gitmedim öyleyse?

İş bulup gidebilirdin. Ama sen yan gelip yattın.

Tıpkı senin gibi yani.

İyi. Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, umurumda değil.

İpe sapa gelmez birisin. Ne düşüneceğim senin hakkında be? Delinin tekisin sen. Bütün bu para var ve biz onu kullanmıyoruz. Neden ev ve bahçe bakımı çekleriyle yaşıyoruz sadece?

Annesinden yanıt gelmedi.

Konuşsana pislik, dedi Galen, sadece annesinin duyabileceği alçak bir hırıltıyla. Sessiz kalmaya hakkın yok. Bu benim hayatım. Benim geleceğim. Kalkıp onu sarsmak istiyordu. Onu sarsmak ve lime lime etmek istiyordu.

Benimle böyle konuşamazsın.

Seninle nasıl istersem öyle konuşurum. Delirmiş biri gibi davranmayı bırak artık.

Yan odadaki konuşmalar kesilmişti. Hiç şüphesiz anneannesine çeki imzalattırıyorlardı. Galen çek defterin-

den hiç bahsetmemeliydi. Fakat aklına nereden gelirdi ki?

Eve dönünce, taşınacaksın evden, dedi annesi. İş bulup kendine yaşayacak bir yer ayarlayacaksın. İstersen sokaklarda uyu. Umurumda bile değil.

Galen çığlık atmak istiyordu, ama ağzını açmadı. Annesi onu evden kovamazdı. Onun bu güç gösterilerinden nefret ediyordu. Sakinleşmeye çalıştı, gözlerini tavana dikti; çapraz uzanan, beyaza boyalı kalaslarla kaplı salak tavana baktı. Kalasların çapraz yerleştirilmiş olmasının hiçbir anlamı yoktu. Bunu daha önce fark etmemişti. Başka bir delilik işareti daha, ama daha önce hiç yukarı bakıp fark etmemişti.

Helen ile Jennifer ön kapıdan çıktılar. Arabanın kapılarının çarpıldığını, motorun çalıştığını duydu, arabayla uzaklaşıp gittiler.

Pekâlâ, dedi. Bugün yeterince aile saadeti yaşadım. Dikkatlice doğruldu, kafası zonklayan koca bir top gibiydi.

Kalkmama yardım et, dedi annesi.

Kendin kalk, dedi Galen ve ön kapıdan çıktı. Havada toz kokusu vardı, hızla uzaklaşmış olmalıydılar. Mutfağın diğer tarafındaki kulübe duvarının yanından dolaşıp ağaçlara doğru yürüdü. Toprak gevşekti, ayakları gömülüyordu. Toprağın üstünde tümsekler oluşmuştu, bunu karıncalar ya da köstebekler yapmış olabilirdi, topraktan çok kum vardı, granit tozları toprağın üzerinde köpük gibi duruyordu. Katı olan hiçbir cisim yoktu. Çürük ağaç gövdelerine bastı, kömür gibi ufalanıyorlardı, koyu turuncu renkteydiler. Her yeri böcekler istila etmişti.

Daha küçük çamların bulunduğu alana gitti, en büyüğüne dayanıp eğildi ve parmağını boğazına sertçe daldırdı, domuz yağı ve yumurtalar salya halinde aktı, krep ve şurup dışarı çıktı; kendisini arındırmıştı, yine temizdi. Keşke ailesini de kusup onları da içinden çıkarmanın bir yolu olsaydı.

Tavuklu mantı. Annesiyle anneannesi yemek pişirmeye koyulmuşlardı, dünyayı yeniden bir araya getiriyorlardı. Kim bilir bunu kaç kez yapmışlardı? Dünyayı kim bilir daha kaç kez bir araya getirmişlerdi? Peki, bunu neden yapıyorlardı? Neden bırakmıyorlardı, dünya dağınık kalsaydı ve gerçek su yüzüne çıksaydı? Her şey daha kolay olurdu o zaman. Hepsi rahatlayabilirlerdi. Herkes birbirine olan nefretini kusar ve bundan kurtulurdu. Fakat her nedense bu mümkün olmuyordu; annesiyle anneannesi lavaboda iki tavuğu parçalara ayırdılar.

Galen ara ara aşağı inip onları izliyordu, merdivenin köşesinden onları gizlice seyrediyor, ikisi de onun varlığını hissetmiyordu. Hayalet gibiydi.

Annesi lavaboda sarı soğanları doğruyor, anneannesi de masada oturmuş, sarı patatesleri soyuyordu. Şarap içiyorlardı yine, sarıya boyalı bir âlemde hummalı bir çalışma vardı yine, giysilerinin bazı parçaları bile sarıydı. Anneannesinin hırkası ile annesinin önlüğünün kenarları sarıydı.

Soğan kesen bıçağın hışırtısı, sebze soyacağının patatesin üzerindeki şaklamaları duyuluyordu. Başka ses yoktu, bu da dünyayı dayanılmaz kılan şeylerin bir parçasıydı, küçük sesler boşlukta büyüyordu. Bu da bir işa-

retti. Sadece sahnelenen bir dünya bu kadar çelimsiz ve sinir bozucu olabilirdi.

Belki de annesiyle anneannesi aynı kişiydiler, mercekle bakıldığında ikiye yarılmış bir imge olarak görüneceklerdi. Aynı anda yaratılmışlardı, Galen'ın üç-dört yaşlarındaki ilk anılarında benzer bir rolleri vardı. Son yıllarda anneannesinin zihni bulanınca birbirlerinden ayrı düşmüşlerdi. Anneannesi onun gözünde ıssız bir adaya düşmüştü, annesiyle ilişkisi ise yıllar içinde giderek kötüleşmişti. Buna rağmen yine de aynı kişi olabilirler miydi?

Bir şey yapmıyorsan gidip biraz odun kesebilirsin, dedi annesi. Lavabonun başında durmuş, havuçları doğruyordu şimdi, dönüp Galen'a bakmadan söylemişti bunu. Orada olduğunu nasıl anladığını Galen bilemedi.

Tamam, dedi Galen. Başı acıyordu, ama mutfaktan ve annesinden uzaklaşma fikri hoşuna gitmişti, ayrıca odun kesmeyi de severdi.

Ön kapıdan çıktı, verandanın çevresinden dolaşıp aletlerin durduğu kulübeye gitti. Burası bir tuvalet büyüklüğündeydi ve yayla evinin kendisinden bile eskiydi. İçeride ışık yoktu, gözlerinin karanlığa alışması için biraz bekledi. Kazma, kürek, bir sürü balta vardı, maden ocağında çalışacaklardı sanki. Aletlerin hepsi eskiydi, ahşap sapları kararmış ve kullanılmaktan parlamıştı. Balıkçılık aletleri de buradaydı, eski hasır sepetler ve eski oltalar vardı. Bunların hiçbirini kullanmayı bilmiyordu. Dedesi hayattayken, kulübeye geldikleri zamanların hepsinde, dedesi Carmichael'da kalmış ve çalışmıştı. Dedesi hiç emekli olmamıştı. Felç geçirince, huzurevine gitmiş ve orada ölmüştü. İnşaat mühendisiydi, otoyollar yapmış ve anneannesinin her zaman sözünü ettiği, Sacramento'daki köprüyü inşa etmişti, peki bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Galen oradaki en küçük balta ile bir kıskı aldı. Bal-

tanın çeliği ağır ve soğuktu, yıllardır kullanılmaktan kenarları hafif bükülmüş ve eğrilmişti. Ayağıyla kapıyı iterek kapayıp yayla evinin arkasındaki odun kesme kütüğünün yanına gitti. Kıskıyı toprağa bıraktı ve baltayı kafasının üzerinden sallayarak kütüğe indirdi. Baltayı vurmak hoşuna gitmişti, çelik ağzındaki eğimin ağırlığı, sağ elinin pürüzsüz sap üzerindeki kayışı güzeldi.

Eveet, dedi.

Odunlar yayla evinin arka duvarı boyunca üst üste dizilmişti, çatının saçağı altında kuruyordu. Renkleri griye dönmüştü, çünkü yıllardır burada duruyorlardı. Burada hiçbir zaman uzun süre kalmamışlardı ki. Galen odunlardan birini eline alınca, üzerinde örümcek olmasından endişe etti. Elinde eldiven yoktu. Odunu kütüğün üstüne diklemesine yerleştirdi ve baltayla geniş bir yay çizerek oduna vurdu. Baltanın ağzı kütüğün kenarından sekince, sol ayağının birkaç santim ötesinde toprağa gömüldü.

Aman, dedi Galen. Geriye sıçradı, baltanın sapı dimdik duruyordu, bir gören olup olmadığını anlamak için arkasına baktı. Bir uçurumun kıyısında sendeliyormuşçasına başı dönüyor, hava akımı onu aşağı çekiyordu. Kahretsin, dedi. Eski Converse ayakkabılarına baktı, kirlenmiş ve incelmişlerdi, ayağını kaybetmesine ramak kaldığına inanamıyordu. Ayağını her an kaybedebileceği hissinden kurtulamıyordu bir türlü. İyi saatte olsunlan kovalarcasına kollarını salladı ve baltayı tekrar eline aldı.

Her an her şey olabilirdi. Dünyanın gerçeği buydu. İnsan bir gün ayağını kaybedebilir, bundan sonraki hayatını ayağı olmayan biri olarak geçirebilirdi. Bir an sonra ne olacağını kimse bilemezdi, en küçük şeyler için bile geçerliydi bu. İnsan bir an sonra aklına ne geleceğini ya da birinin bir konuşma sırasında ne söyleyeceğini, bundan bir saat sonra ne hissedeceğini asla kestiremezdi, an-

nesi yüzünden bu etki her zaman daha da büyük oluyordu. Onunla yaptığı konuşmalarda saniyeler içinde çıldırma noktasına gelebiliyordu. Bunun neden sadece annesiyle olduğunu bilmiyordu. Annesi bir an ona balkabağım diye hitap ederken, bir an sonra sokağa atmakla tehdit edebilirdi. Galen ona kızgın olduğu zamanlarda, bu kızgınlık, daha önce hiç farkında olmadığı, asla şüphe etmediği korkunç bir membadan çıkıyor gibiydi, bir anda bu duygunun içinde boğuluyordu.

Galen annesiyle barış yapmak istiyordu. Huzur istiyordu. Ama onun yanına yaklaşır yaklaşmaz, onu öldürmek istiyordu.

Bu kez ayaklarını iyice açtı, daha uzakta durdu ve baltayı savururken odunun tepesine odaklandı. Balta oduna vurunca bu kez tatminkâr bir *çop* sesi geldi. Kıskıyı araya koyarak baltayı bir kez daha savurdu ve odunu bir vuruşta ikiye ayırdı. Odunun iç kısmı daha parlak ve sarı renkteydi.

Tamamdır, dedi. Bir ritim tutturup dikkatlice hedefe odaklanarak odunları birer birer yardı, baltayı savururken ağırlığını yitirmesi, kol ve sırt kaslarının gerilmesi, yüzünden akan terler, ağaçların boğduğu balta sesleri hoşuna gidiyordu.

Dünyevi işler. Belki de en hızlı yol buydu, çünkü böylece insan kendini ve çevresindeki herkesi unutuyor ve sadece baltayı savurmasını hissediyordu. Dünyayı atlatmanın yolu, onun var olduğunu unutturacak bir yöntem bulmaktı. Gölgeler diyarında bir gölge olup vakit geçirmek gerekiyordu.

Galen anlık bir dürtüyle baltayı tepeye doğru savurdu. Balta havada döne döne yol aldıktan sonra *hart* diye toprağa saplandı. Baltanın yanına gidip tekrar savurdu, balta döne döne dallara çarparak uçtu, yere düşüp zıplayınca granit tozları havaya saçıldı. Tozlar havayı bulut

gibi kaplamıştı. Kendini balta fırlatıcısı gibi hissetti. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama böyle hissetmek hoşuna gitmişti. Baltayı olanca gücüyle, iki eliyle birden savurdu. Yıldırım ve savaş tanrısı Thor gibiydi, havayı ikiye ayırıyordu. Gölgeleri yanıyor, yanılsamanın dokusunu yırtıyordu.

Galen, baltanın havada bıraktığı izleri görmek, geçtiği yerlerin kenarlarında bir yırtılma filan olup olmadığını anlamak için çabucak arkasına baktı, ama gözleri böyle şeyleri görecek şekilde eğitilmemişti. Belki de bu dokuda yarıklar açılıyor, girdaplar oluşuyor, yırtılmalar oluyordu, ama bunların hepsi gözlerden saklıydı. Balta her şeyi hızla yarıp geçebilirdi; balta havada uçarken arkasından dikkatlice bakacak olursa belki de bir şeyler görebilirdi.

Baltayı tekrar savurdu, fakat her şey hızla olup bitmişti. Baltanın sapı bile, bir görüntü yakalamasına imkân vermeyecek kadar büyük bir hızla dönüyordu. Dünyayı, görebileceği hıza indirmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Baltanın peşinden koşmaktan kalbi küt küt atıyordu, burun delikleri tozla dolmuştu. Ayakları, onu içine çeken toprağa gömülüyordu.

Baltanın bir ağaca saplanmasını sağlayabilirse, belki baltanın aniden durmasıyla bir şeyler görebilirdi. Girdap kapanmadan hemen önce bir görüntü yakalayabilirdi belki. Anilik, bir şeyler görmesini sağlayabilirdi.

Baltayı arkasında tuttu, ağırlığını tartmak istercesine bir miktar havaya kaldırdı, öne doğru bir adım attı ve baltayı beş-altı metre ötedeki ağacın gövdesine doğru fırlattı. Fakat yönü şaşan balta toprağın üzerinde zıplayarak bir süre yuvarlandı.

Galen bu kez koşmak yerine yürüdü, yorulmaya başlamıştı. Fakat etrafını saran çam ağaçlarının arasından esen rüzgârı, kümeler halinde toplaşan bulutları ve bir-

den kararan havayı hissediyor ve bir şeylerin kıyısına vardığını seziyordu. Biraz daha ilerideki ağacın alt dalları parlak limonküfü renginde yosunlarla kaplıydı. Puslu havada ışıl ışıl parlayan kollar gibi ileri uzanıyordu. Dallardan ışık fışkırıyor gibiydi, gerçekdışı bir görüntüydü.

Galen elinde baltayla bu ağacın önünde durdu, ağacın gövdesini anlamaya, onu boşlukta belli bir yere sabitlemeye, ağacın çekimini hissetmeye çalıştı. Baltayı savurdu, ucu döne döne havada uçtu, sapı ağaca çarptı, ağaçtan sekip toprağa, eğreltiotlarının arasına düştü.

İyice yaklaştım artık, dedi.

Baltayı yerden aldı, yine aynı konuma geçti ve tamamen boşluktan oluşmuş evrene kendini açtı. Nötronlar, protonlar ya da her neyse, çevresinde dönüyor, bizi bir arada tutan bütün o elektrik ve manyetik bağlantılar kuruluyordu, bunların bir anlığına açılıp da ortaya çıkmaması için hiçbir sebep yoktu. Baltayı olanca gücüyle savurdu, balta döne döne boşlukta süzüldü, yavaşladı ve ucu ağaca saplandı, dank diye durdu, baltanın sapı tamamen hareketsiz kaldı, havadaki girdap sapın üzerine kapandı, yarılıp tekrar kapanan havanın iki ucunun kavuşma noktasında bir kırışıklık oluştu. Fakat bunların hepsi artık hafızada kalmış, hepsi çoktan olup bitmişti. Yeterince hızlı davranamamıştı. Böyle bir anı dondurup içinde seyahat edebilmesi, bir süreliğine bu anın içinde süzülmesi gerekirdi, ama böyle bir şey olmadı. Balta, parlak yeşil dalların altında, ağacın gövdesinden sarkıyordu. Harika bir andı, olup bitivermişti, sanki hiç olmamış gibi.

Mafya akşamüstüne kadar dönmedi. Galen'ın anne-siyle anneannesi Sacramento Kampı'nda yürüyüşteydi, yahni tenceresi fırındaydı, havada tavuk ve soğan kokusu vardı, Galen elinde *Martı*'yla yatağına yerleşti.

Kimse yok mu? diye seslendi teyzesi.

Buradayım, dedi Galen. Kitap okuyorum. Diğerleri yürüyüşe çıktılar.

Bundan sonra yanıt gelmedi. Onlar aşağıda oturdular, kendisi de yukarıda kaldı, böylesi daha iyiydi.

Martı Jonathan Livingston, yemek kırıntıları için diğer martılarla dövüşmeyi sevmiyordu. Martıların aklı fikri yemekteydi, o ise bütün bu saplantılardan kurtulmuş, özgürleşmişti. Yerçekimi ile fiziğin sınırlarını sınıyor, deneysel uçuşlar yapıyor, dünyayı atlatarak onun gerçekdışılığını yakalamaya çalışıyordu, tıpkı Galen gibi. Galen'ın suya düşmesi gibi, Jonathan'ın da havada tökezlediği zamanlar oluyordu. Hayret verici olan şeyse, Galen'ın kitaptan önce davranmış olmasıydı. Bunları kitabı okumadan önce de yapıyordu. Dolayısıyla kitap sadece yaptıklarını doğruluyordu.

Galen'ı en çok şaşırtan şey, kitabın tamamı bir metafor olmasına rağmen –sonuçta kitap martılarla ilgiliydi– bunları gerçek hayatta yaşamasıydı. Onun varlığını

tanımaya hazırlanan bir zamanda yaşıyordu. Ermiş olmanın önemli bir yönüydü bu. Vahiy gelse bile, birileri bunu anlayamıyorsa, bir işe yaramazdı. Fakat işte bunun gibi kitaplar insanları Galen'ı anlamaya hazırlıyordu.

Galen kitabı göğsüne koyup dinledi. Kulaklıklarından bir doğa kaseti dinliyordu, kıyıdaki dalgaların sesini. Ne zaman *Martı*'yı okusa bu kaseti dinler ve dalgaların sesinde bu âlemin geçiciliğini duyardı. Dünyanın bir cisme bürünüp dağılması, yeniden oluşup tekrar çözülmesiydi bu. Benlik de aynı şekilde oluşuyordu. Esas olan bu gelgiti hissetmekti, çünkü her şey dalga dalga kıyıya vurup geri çekilerek bir oluşup bir dağılıyordu. Her şey geri çekildiği zaman, geriye kalan şey hiçlikti ve hiçlik hakikatti. *Samsara*, ıstırap, o anın içinde kalamamaktan kaynaklanıyordu. *Samsara* bir sonraki dalganın kıyıya vurmasıydı.

Kasığında bir el hissedince zıplayıp doğruldu, gözlerini açtı. Jennifer gülüyordu. Çok huzurlu görünüyordun, dedi. Bir adım daha yaklaşıp kulaklıklarını teypten ayırdı. Teybin kötü hoparlöründen dalga sesleri cızırtı gibi geliyordu. Çok güzelmiş gerçekten, dedi Jennifer.

Galen *stop* tuşuna basınca *play* tuşu yükseldi.

Martıları okuyup dalga seslerini mi dinliyorsun? Dağdasın ama.

Saçları ıslaktı ve hindistancevizi kokuyordu. Gözleri masmavi ve ışıl ışıldı. Jennifer yatağın kenarına oturdu, Galen da onun tişörtünün altındaki göğüslerine baktı.

Meditasyon yapıyordum, dedi Galen.

Bunların meditasyonunu mu yapıyordun? dedi Jennifer, kendi göğüslerini avuçlayıp. Galen'ın üzerine abandı, tişörtünü sıyırdı ve göğüslerini onun yüzüne dayadı.

Yaptığı banyodan vücudu hâlâ sıcaktı, nemliydi, ama soğuktan göğüs uçları sertleşmeye başlamıştı. Bir öne bir arkaya sallanarak memeleriyle Galen'ın yanaklarını to-

katlamaya başladı. Yumuşacıktı göğüsleri, inanılmaz derecede yumuşak; Galen bir göğüs ucunu ağzıyla yakaladı, ama ne yapacağını bilmiyordu, dişlememeye gayret ederek emmeye koyuldu.

Mım, dedi Jennifer. Biraz tuhaf bir his ama güzel. Sakalı da sevdim. Yala sadece.

Galen da yaladı.

Bu da hoş. Dilini göğüs ucumun etrafında gezdir. Bir göğsünü avuçlayıp Galen'ın ağzına tuttu.

Mmm, dedi.

Göğüs ucunun çevresindeki küçük kabarıklıklar Galen'ın hoşuna gidiyordu, fakat yüzünü birden çekti. Sesini çıkarma, diye fısıldadı. Annen duyabilir.

Yürüyüşe çıktı. Burada yalnızca biz varız.

Vay be!

Evet, belki bu sefer şansın yaver gider.

Umarım, dedi Galen. Umarım. Ve göğsü tekrar ağzına aldı.

Dur bir dakika, dedi Jennifer, yataktan kalkıp merdivenden indi.

Ne oldu?

Jennifer elinde bir kasetle geri geldi. The Cars, dedi. Sevişirken The Cars dinlemek hoşuma gidiyor.

Sevişirken mi? dedi Galen.

Bugün şanslı günün. Bekaretine veda edeceksin. Ortalıktaki tek erkek sensin şu anda. Ben de kendimi çok iyi hissediyorum. Artık zenginim. İki yüz bin dolarımız var.

İki yüz bin mi?

Evet.

Vay canına.

Bir ev alacağız ve ben üniversiteye gideceğim. Artık annenin saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalmayacağız. Anneannem de geberip gitsin. Yaşlı cadı bir daha

bizi göremeyecek. Sen de bizi bir daha göremeyeceksin. O yüzden bu senin tek şanslı günün. Bulup bulabileceğin en iyi kuku. Buddha bile bunu becermek isterdi.

Galen kafasını sallamakla yetindi. Bu anı bozacak bir şey söylemek istemiyordu. Ayrıca, çek karşılıksız çıkacağı için Helen ile Jennifer'ı daha çok görecekti. Çok açgözlülük etmişlerdi.

Jennifer The Cars kasetini koydu ve *play* tuşuna bastı. *Heartbeat City* albümünden "Drive" şarkısı çalıyordu, kötü hoparlöre rağmen müzik odayı doldurdu ve farklı bir atmosfer oluşturdu. *"Who's gonna drive you home... tonight."* Kalk yataktan, dedi Jennifer, Galen onun dediğini yaptı. Jennifer eşofmanıyla külotunu çıkardı, tişörtünü yukarı sıyırdı ve sırtüstü yattı.

Yere diz çök ve yala beni, dedi Jennifer. Sonra da beni becerebilirsin, ama üzerime çıkamazsın. Çok iğrençsin. Sadece çükün ve dilinle bana dokunabilirsin. Hepsi bu. Sana bakamıyorum bile. Gözlerini kapadı.

Teşekkür ederim, dedi Galen, dizlerinin üzerine çökerek.

Bir tapınağa bundan daha yakın olamayacağını fark etti. Kutsal olan şey gözlerinin önüne serilmişti, Jennifer'ın bacakları ayrıktı. Galen onun bacaklarını yukarı itti, ayrılabildiği kadar ayırdı, pembelik açığa çıktı, dudaklarını ve dilini onun her yerinde gezdirdi, hayatının en güzel anıydı. The Cars'ın şarkıları mırıl mırıl odayı doldururken, onun sıcak ve ıslak teni ağzındayken, *Hustler*, *Playboy* ve *Penthouse* gibi dergilerde okuduğu her şey gerçekleşmek üzereydi. İşte klitoris, kabarık ve ateşli, mini bir alet kalkması gibi; Galen onu emerken Jennifer'ın vücudu kasıldı ve kıvrandı, yaladığı poposunun deliği daha sıkı büzüldü.

Becer beni, dedi Jennifer. Bunlar duyduğu en güzel sözlerdi, iç çamaşırını çıkardı ve Jennifer'ın bacaklarını

sertçe geriye iterek ayırdı ve içine girdi. Ne kadar ipeksi, mükemmel, sıcacık ve yumuşacıktı. Tamamen içine girip öylece kaldı.

Devam et, dedi Jennifer.

Bunu hissetmem lazım, dedi Galen. Biraz durmam lazım.

Korkaklık etme, dedi Jennifer. Ve sakın geleyim deme. Sadece becer beni.

Bu işin bir geometrisi vardı, Jennifer'ın bacaklarını kırk beş derecelik açıyla geriye itiyor, onu tavana dönük biçimde tamamen açıkta bırakıyor ve bu açıyla içine giriyordu. Seyretmesi de hissetmesi kadar güzeldi.

Becer beni kahrolası.

Aletini kayarcasına dışarı çekti, Jennifer kendisini sımsıkı kavramıştı ve Galen tekrar içeri itti, olabildiğince derine itti, ucunun arka duvara çarptığını hissetti.

Aah, evet, dedi Jennifer. Galen tekrar tamamen dışarı çekti, tekrar girmek güzel gelmişti, o da sadece ucunu birkaç santim sokup geri çekti.

Evet, dedi Jennifer.

Ayaklarımı hissetmiyorum artık, dedi Galen. Bacaklarımı bile hissetmiyorum.

Kapa çeneni, dedi Jennifer.

Galen tekrar sonuna kadar içine girdi ve kalçalarını onunkilere sürterek bir daire çizdi.Taç çakram tamamen açıldı, dedi. Tanrım. Bütün omurgamda hissediyorum.

Kes sesini, dedi Jennifer. Çok ciddiyim. Sesinden nefret ediyorum.

Galen da susmaya çalıştı, ama susmayı beceremiyordu. Auramın hizalandığını hissediyorum, dedi. Biraz daha itti ve daha hızlı hareket etmeye başladı, bütün vücudunun kasıldığını hissediyordu, eklemlerindeki, başının üstündeki ve omurgasındaki altın bağlar hayalarına doğru çekiliyordu.

Seni beceriyorum, dedi Galen. Seni sertçe beceriyorum.

Ih, ıh, ıh, diyordu Jennifer.

Galen kafasını kaldırınca merdivende annesini gördü. Onu izliyordu.

Hareket etmeyi bıraktı, aleti nabız gibi atmaya başlamıştı, gelmek üzereydi. Bunu engelleyemeyecekti. Aletini dışarı çekti ve annesine bakarken ani silkinmelerle Jennifer'ın üzerine boşaldı. Ağzının zevkten çarpılmasını engelleyemiyor, kendisini inildemekten alıkoyamıyordu. Ve annesi onun yüzünü bu haldeyken görüyordu.

Ih, dedi Jennifer. Benim işim bitmedi, kahrolası. Dizlerinin üzerine çöküp yala. Daha işim bitmedi.

Galen'ın annesi merdivenden aşağı indi, The Cars'ın şarkıları onun ayak seslerini bastırıyordu. Galen dizlerinin üzerine çöküp Jennifer'ı yaladı. Menisi Jennifer'ın göbeğine yayılmıştı, kokuyordu ve Galen hâlâ kasılıyordu. Jennifer onun kafasını tutmuş beceriyordu. Dilini doğru yerde tutmak zordu, ama Galen elinden geleni yaptı. Jennifer kalçalarını Galen'ın başının etrafına dolamış, kulaklarına bastırıyordu, bu yüzden Galen hiçbir şey duyamıyordu. Sadece dilini doğru yerde tutmaya çaba gösteriyordu, Jennifer sonunda kasılarak geldi.

Galen onun kalçalarını ayırıp başını kurtardı. Jennifer'ın gözleri kapalıydı, başını omzuna doğru kıvırmıştı, elleri kasığındaydı. Göğüsleri bir harikaydı. Galen, Jennifer'ın yumuşacık kıvrımlarına baktı ve bir üzüntüye kapıldı, çünkü bir daha bunu yapamayacağını biliyordu. Annesi bunu engelleyecekti. Galen onun ne yapacağını bilmiyordu, ama bir şey yapacaktı. Annesi kesinlikle bir şeyler yapacaktı. Galen, Jennifer'a son bir kez bakıp elini onun yumuşak kalçalarında gezdirdi.

Aah, diyordu Jennifer. Aah! Kendisini iki eliyle okşayıp o anı uzatmaya çalışıyordu; pek sessiz olduğu söy-

lenemezdi. Galen anneannesinin müziğin arasından bu sesleri duyup duymadığını merak etti.

Galen öylece durup aletine baktı, hâlâ sertti. Tekrar girmek istedi, onu yine hissetmek istedi ve öyle yaptı.

Evet, dedi Jennifer. Evet.

İpeksi, bunu tanımlayabilecek tek kelimeydi. Galen yavaş hareketetti, her anın tadını çıkardı ve ellerini onun göğüslerine koydu. Bu ilk ve son olduğu için üzülüyordu. Jennifer kendisine çok kötü davranmasına rağmen Galen onu seviyordu. Onun şuursuzluğunu, kaba sabalığını ve bencilliğini seviyordu. Ve onun dengi değildi tabii. Kuzeni olmasa, böyle bir kızla birlikte olması imkânsızdı. Galen'ın yakalayabileceği en büyük şanstı.

Jennifer'ın üstünde öylece yattı ve Jennifer buna izin verdi. Jennifer kollarını ona doladı ve bu, Galen'a çok iyi geldi. Kendini seviliyormuş gibi hissediyordu. Jennifer'ın boynunu öptü ve aletini olabildiğince iterken elleriyle onun kalçalarını tuttu. Jennifer'ın yine uyanıldığını, nefesinin hızlanmasından ve sırtının ve kalçalarının kasılmasından anlıyordu. Jennifer ona iyice sokulmuştu, Galen bunun hiç bitmemesini istiyordu, Jennifer'ın kendisine hep böyle sokulmasını istiyordu, fakat Jennifer kasılmalar ve derinden gelen iniltilerle geldi.

Ah, dedi Jennifer. Ah! Sonra da onu iterek kendinden uzaklaştırdı. Kalk üstümden, nefes alamıyorum, dedi.

Galen da yatağın kenarına devrildi, ayakları yere sarkıyordu. Sona ermişti her şey. Gözlerini kapadı ve her şeyi hafızasına kaydetmeye çalıştı, tek bir anı bile unutmak ya da kaybetmek istemiyordu. Şimdi bile, bunu tekrar yaşamak istiyordu. Hepsini hafızasında saklı tutmak istiyordu.

Hişş, dedi Jennifer ve aniden doğruldu. Bir şey duydum galiba, diye fısıldadı. Birileri dönmüş olabilir. Komodinin üstündeki tuvalet kâğıdını alıp üzerini sildi. İğrenç, dedi.

Tişörtünü indirdi, külotuyla eşofmanını çabucak giydi ve Galen'a yüzünde bir şey olup olmadığını sordu.

Yok, dedi Galen ve Jennifer odadan çıkarken yatağa uzandı.

Samsara. Galen yine de, eğer mümkün olsa, hayatının geri kalan kısmını böyle geçirmek istediğine emindi. Bunu aşkınlığa tercih ederdi. Aşkınlık, yeterince iyi bir *samsara* bulamayanların tesellisiydi sadece.

The Cars mırıl mırıl çalmaya devam ediyordu, ama bu şimdi ona hüzünlü geliyor, dayanamıyordu. Teybi kapatınca, mutfaktan gelen tabak çanak seslerini duydu.

Belki de kendisinin böyle bir ermiş olmaya yazgılı olduğunu düşünerek yatmaya devam etti, herkesi dinden kurtaracak ve daha fazla seks için yatağa gönderecek bir ermiş. Aşkınlığın ipliğini pazara çıkaracak bir ermiş. Fakat bunun kalkık aletinin etkisi altındaki düşünceler olduğunun da farkındaydı. Hâlâ kalkıktı, ineceği de yoktu. Galen'a, az önce sahip olduğu ve bir daha asla sahip olamayacağı şeyi hatırlatıyordu.

Galen'ı en çok şaşırtan şey, Jennifer'a gerçekten âşık olmasıydı. Hayatta sevilecek en son insan olmasına rağmen, yine de âşıktı ona. Bunun nasıl olduğunu anlamıyordu. Jennifer onun ilk aşkıydı ve kendisi artık bakir değildi. Peki, neden kuzeni olmayan birine ya da ona kötü davranmayan birine âşık olamamıştı ki? Ve sekste ne vardı ki, ona olan aşkını artırıyordu? Tüm tehlikelere açık olduğunu hissediyordu, bütün çakraları açık ve savunmasızdı. Bir daha onunla olamayacağı düşüncesiyle ağlamaya başladı. Yüzünü yastığa gömüp sessiz hıçkırıklarla ağladı. Bu dünya gerçekten âşık olanlara karşı ne kadar acımasızdı böyle.

Tavuklu mantı sonunda hazırdı. Yahni tenceresi ocağın üstünde, kapağı açıktı. Galen beyaz pofuduk mantıların yemeğin yüzeyini bulut gibi kaplamasına bayılıyordu. Kenarları ve sivri kısımları kahverengiye dönmüş, diğer yerleri bembeyazdı. Bir tanesini servis kaşığıyla dikkatlice alıp tabağına koydu. Mantının alt kısmı tavuk suyuyla ağırlaşmıştı. Tabağını tavuk, patates, havuç ve soğandan oluşan koyu kıvamlı yemekle doldurdu. Jennifer'ın yerine bu vardı. Yemek.

Jennifer'a da annesine de bakamıyordu. Küçük, sarı muşambalı masanın etrafına sıkış tıkış oturmuşlardı yine, Galen gözlerini yemeğinden ayırmıyordu.

Ellerine sağlık, anneciğim, yine döktürmüşsün, dedi Galen'ın annesi. Ama sesinde gerçek bir sevinç yoktu hiç.

Bilmiyorum, dedi anneannesi. Bir şeyi eksik gibi geliyor, ama neyin eksik olduğunu hatırlayamıyorum. Hiçbir şeyi hatırlayamıyorum. Keşke ölsem de kurtulsam. Hiçbir şeyi hatırlayamamaktan nefret ediyorum.

Anne, dedi Galen'ın annesi. Böyle konuşma.

Evet, anneanne, dedi Galen. Harika olmuş. Tıpkı eskiden olduğu gibi. Ve bu doğruydu. Yemeğin koyu kıvamlı sosunun ve tavuğun tadını çıkara çıkara yiyordu.

Soğanlar ve patatesler bütün gün kısık ateşte piştikten sonra püre gibi olmuştu.

Bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum, fakat ne hakkında olduğunu bile hatırlayamıyorum.

Her şey yolunda, anne.

Neden korkmam gerektiğini hatırlayamıyorum. Yakınlarda dolaşan bir kedinin varlığını unutmuş, ortalıkta gezinen, ama yine de kediden korkan bir fare gibiyim.

Suzie-Q'dur, dedi Helen. Buradaki kedi, Suzie-Q.

Başlama yine, dedi Galen'ın annesi.

Suzie-Q seni buradan huzurevine götürecek yine. Sağlığın yerinde, evde kalabilirsin, ama Suzie-Q seni evde istemiyor. Paranı almak için seni huzurevine tıkmak istiyor.

Galen'ın annesinin omuzları çöktü, gözlerini yemeğine dikti.

Doğru mu bu?

Hayır, anne, doğru değil. Helen benden nefret ediyor, senden de nefret ediyor, bu yüzden yalan söylüyor.

Helen benden nefret etmez. O benim kızım. Neden böyle çirkin şeyler söylüyorsun?

Galen'ın annesi ellerini yüzüne kapadı, dirsekleri masanın üstündeydi, kendini dünyaya kapatıyordu. Anne, artık buna dayanamayacağım, dedi. Helen bizim düşmanımız. Düşman ben değilim.

Şuna baksana, anne, dedi Helen. Bana düşman diyor. Kendi kardeşine kim düşman der? Aile üyeleri birbirine böyle mi davranır?

Helen doğru söylüyor, Suzie-Q. Ablandan özür dile hemen.

Galen'ın annesi ellerini yüzüne kapamış, omuzları düşmüş, sırtı kamburlaşmıştı.

Hemen şimdi özür dileyeceksin, Suzie-Q!

Galen annesine yardım etmek istiyor, fakat nasıl

yardım edeceğini bilmiyordu. Anneannesi epey kızmıştı ve bunda haklı olduğunu düşünüyordu. Sorunun ne olduğunu bildiğini ve bunun hiç bilmemekten daha iyi olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Özür diledi zaten, dedi Galen.

Ne?

Özür diledi zaten, ama sen buna rağmen, özür dile, deyip duruyorsun, bak ağlıyor.

Canınız cehenneme, dedi Helen. Bu işten o kadar kolay sıyrılamazsınız. Suzie-Q'nun benden özür dilemesi gerekiyor, anne. Özür dilemedi.

Sözlerine dikkat et, Helen.

Canın cehenneme, anne. Hafızan bu kadar kötüyse, nasıl olsa bu söylediğimi de hatırlamayacaksın. Yarın da başka bir şey söylerim.

Helen!

Helen ne? Ne yaparsın, anne? Hayatımı mahvettin zaten, artık paramı da aldığıma göre, sana ihtiyacım yok. Sen dünyanın en kötü annesisin. Neden biliyor musun?

Kes sesini, Helen, dedi Galen'ın annesi. Ona böyle davranamazsın.

Dikkatini topla, anne. Neden gelmiş geçmiş en kötü anne olduğunu biliyor musun?

Benimle nasıl böyle konuşabilirsin? Sen benim kızım değil misin?

İşte sorun da bu ya. Ben senin kızın olduğum halde beni korumadın. İşte bu yüzden sen dünyanın en kötü annesisin. Çünkü ben senin kızınım ve sen beni korumak için hiçbir şey yapmadın.

Ayrıca dünyanın en kötü anneannesisin, diye Jennifer da araya girdi. Aleti var diye Galen'a bayılıyorsun, benim burada olmam umurunda bile değil.

Galen'ın anneannesi kafasını iki yana sallıyordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Hayır, dedi. Hayır.

Korktuğun o kedi bu işte, anne, dedi Helen. Senin kedi dediğin şey, gerçekler. Senin nasıl biri olduğun hakkındaki gerçekler.

Hepimiz senin ölmeni istiyoruz, dedi Jennifer sevgi ve şefkat dolu bir sesle; bu da söylediklerini daha ürkünç kılmıştı. Uzanıp anneannesinin eline dokundu. Hepimiz senin ölmeni bekliyoruz.

Galen'ın anneannesi ısırılmış gibi elini hemen geri çekti. Ayağa fırlamış, sandalyesi geriye doğru yere devrilmişti. Jennifer'ın dokunduğu elini tutuyordu, elini korurcasına göğsüne doğru çekmişti. Sizden uzaklaşmam lazım, dedi. Hepinizden uzaklaşmam lazım.

Arka kapıyı açıp dışarı koştu. Oldukça hızlıydı.

Galen'ın annesi peşinden gitmek için ayağa kalktı, ama Helen onu kolundan tuttuğu gibi yere fırlattı. Hayır, gitmeyeceksin, dedi. Galen'ın annesi yerde emekleyerek uzaklaşmaya çalışırken, Helen üzerine atılıp onu sımsıkı yere yapıştırdı. Suzie-Q kurtarmaya gitmeyecek, dedi Helen. Bu bir daha hiç olmayacak.

Galen bu olanlara inanamıyordu. Güreş müsabakası gibiydi, onun görevi de hakemlik yapmaktı. Annesine ulaşmaya çalıştı, ama Jennifer kafasının yan tarafına bir yumruk indirdi.

Sıçtığımın, dedi. Canım yandı. Döndü, bu kez de Jennifer sırtına bir yumruk attı.

Kes şunu, dedi Galen ve ondan kurtulmaya çalıştı. Geri geri ön kapıya doğru giderken, ellerini ileri uzatmış, kendini korumaya çalışıyor, fakat Jennifer ellerini tokatlayarak itiyordu. Bunu nasıl yaparsın? diye sordu Galen. Ben seni seviyorum.

Jennifer kahkahalarla güldü. Sevişmelerinin üzerinden daha bir ya da iki saat geçmeden karşısına geçmiş, kahkahalarla gülüyordu. Gülüyor ve ona vurmaktan zevk alıyordu.

Seni anlamıyorum, dedi Galen.

Şuna bak, dedi Jennifer. Ne tatlı. Karşısında bir çocuk ya da küçük bir köpek varmış gibi konuşuyordu. Kaşlarını kaldırmış, başını hafifçe öne eğmişti. Biz bu ailede sevgimizi böyle gösteririz. Ailemize hoş geldin. Sonra da Galen'ın boynuna vurdu.

Galen ön kapıdan kaçıp nefes almaya çalıştı. Sendeleyerek ilerlemeye çalışıyor, nefesi kesiliyordu, boğazı kurumuştu.

Verandanın korkuluğuna yaslanıp biraz durdu, sonunda biraz nefes alabilmişti. Ciğerleri havayla dolarken canı yandı. Ölmeyecekti.

Anneannesini bulması gerekiyordu. Her yerde dolaşıyor olabilirdi ve çok uzağa gitmişse, hangi yoldan döneceğini unuturdu. Hava da çok soğuktu.

Verandanın etrafından dolaşıp barakanın önünden geçti, ağaçların arasından çayırlık alana doğru ilerledi. Ay ışığı yüzeyleri mat bir beyaza boyamıştı, dünya mermerleşmişti. Soğuk hava ısırıyordu. Anneanne, diye seslendi, ama boğazı acıdığı için sesi cılız çıkıyordu.

Çayıra çıkınca ayakları granit tozlarına bulandı. Her yerde gölgeler vardı ve dünyayı iki şekilde görmek mümkündü; ışık ya da gölgeler halinde. Çeşitli şekiller oluşuyor, şekillerin etrafındaki karanlık alanlar, sonsuzluğa doğru kara delik gibi uzanıyordu. Anneannesi bunlardan biri olabilirdi, gözleri onu nasıl ayırt edecekti?

Dengesini sağlamak için kollarını iki yana açmış, bayır aşağı koşuyordu. Dünyanın katılığını dinamit gibi patlatıyor, ayakları mermeri yarıp parçalar halinde savuruyordu. Bu labirentin içinde anneannesi de aynı şeyi yapıyor olmalıydı, onu hissetmesi, ayaklarıyla ışığa doğru savurduğu parçaların gözüne ilişmesi gerekiyordu. Anneannesi bir yerde karşı dalgalar oluşturuyordu, Galen'ın bunları hissetmesi gerekiyordu. Bu dalgalanmanın

bir uzantısı haline gelmeli ve orada açılan çukuru hissetmeliydi. Anneanne!

Çamurlara batmış, yerçekimi tarafından yerine çivilenmişti. Çok yavaştı; kıt nefesi, katır kutur bedeni ve yediği tavuklu mantılar onu yavaşlatıyordu. Galen durdu, dizlerine tutunup eğildi, kusarak kendisini bu fani kabuktan kurtarmaya çalıştı. Hava öyle soğuktu ki, anneannesi bu geceden sağ çıkamazdı.

Yokuş yukarı koşmak çok zordu, o da bayır yanlamasına tırmanmaya başladı. Işık ile gölgeden oluşan dünya, görüş açısına bir girip bir çıkıyordu. Durdu, gözlerini kısıp ışık ile gölgeyi bir arada görmeye çalıştı, yavaş yavaş kendi etrafında bir daire çizip gözleriyle hareket aradı. Fakat orman sessiz ve hareketsizdi, gezegen kendi etrafındaki dönüşünü bırakmış gibiydi. Boşlukta usulca süzüldü, ortalık öyle sessizdi ki, kendi nabzıyla nefesinden başka ses duymuyordu. Orman anneannesini sessizliği içinde yutmuştu.

Anneanne, diye seslendi yeniden, artık kızmaya başlıyordu. Onu bulması gereken kendisi değildi. Olabildiğince hızlı koştu, artık görmeye filan da çalışmıyor, dallara ve budaklara çarpıyordu. Anneannesi buralarda bir yerlerde olmalıydı, ama her an bu olasılık azalıyordu.

Dinlemeye çalıştı, durup soluklandı, sonra da geldiği yoldan geri koşmaya başladı.

Sandığından daha da uzağa gitmişti. Boşuna zaman harcamıştı, hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Bütün geceyi onu arayarak geçirebilir, yine de onu bulamayabilirdi. Anneannesi kaybolup gitmişti.

Fakat sonra büyük kayayı gördü, çayırda sendeleyerek koştu, onun nereye gitmiş olabileceğini anlamıştı. Çayırın üst kısmında, diğer kulübelere ve yürüyüş yoluna giden bir patika vardı. Başka bir yere gitmiş olamazdı. Boşuna aptalca zaman kaybetmişti, anneannesi artık

korkmaya başlamış olmalıydı. Çok korkarsa, yürüyüş yolundan sapabilirdi.

Olabildiğince hızlı giderek, bayır yukarı, bu patikayı takip etti, boş kulübelerin önünden geçti, kulübeler ahşap kepenklerle çepeçevre sıkı sıkıya kapatılmıştı, ay ışığını yansıtacak bir cam yoktu, ahşaplar beyaz beyaz parlıyordu sadece. Bu yerin kokusunu alıyordu, toprağın, otların ve çamların kokusunu alıyordu, bu hava tanıdıktı, bu patika tanıdıktı; daha yukarı, zirveye doğru çıkan yürüyüş yoluna yakın bir yerde, ışıktan gölgeye, sonra yine ışığa geçen bir karaltı gördü.

Anneanne, diye seslendi, karaltı durdu, yarısı ışıktaydı, anneannesi yarımayın kendisi olmuştu. Anneanne, diye seslendi yine, bekle beni.

Anneannesi yürümeye devam etti, Galen onu gözden kaçırmamaya gayret ederek peşinden koştu. Bir gölge oyunuyla, bir anda silinip kaybolabilirdi çünkü. Bekle beni, diye seslendi. Ve anneannesi gözden kayboldu, gölgede durmuş olmalıydı.

Ciğerleri ile gırtlağı patlamak üzereydi, nefesi kesilmişti, ama yine de onu son gördüğü yere doğru hızla gitmeye çalıştı. Orman genişliyor, mesafeler uzuyordu. Yine bir kıpırtı görür gibi oldu, kendisi de hareket halinde olduğu için yine de emin olamıyordu.

Anneanne! diye seslendi. Beni bekle! Fakat onu kaybetmişti, anneannesi gölgelerin arasında kaybolmuştu. Onu gördüğü yere yaklaşmaktaydı, ama orada hiçbir şey yoktu. Her ne gördüyse hayal etmiş olmalıydı.

Yürüyüş yolu burada başlıyordu, ormanın içinden geçen daha dar bir patikaydı, iki yanında granit kayalar yükseliyordu. Yürüyüş yolu kilometrelerce uzunluktaydı ve anneannesi yolun herhangi bir noktasında olabilirdi. Belki de aksi yönde, dereye doğru gitmişti, otoyol boyunca yürüyor bile olabilirdi.

Galen kendi güçsüzlüğünü hissetti, ormana yayılamıyordu. Ufacık bir noktayla sınırlıydı. Fakat artık bu patikaya yönelmişti ve anneannesinin de burada olmasını umuyordu.

Anılarla dolu bir patikaydı burası, belki yüzlerce kez tırmanmıştı. Patikanın ilk kıvrımındaki ağaç, iki yanı otlarla kaplı açıklık alan, küçük bir derenin aktığı sığ bataklık, çamurun içinde büyüyen, kıvır kıvır yaprakları olan lahanamsı bitkiler. Sonra patika, çayırdan tepeye doğru kıvrılıyor ve granit taşlı yere varıyordu, burada gevşek kayalar vardı, üst yüzeylerini kökler sarmıştı. Ayakkabıları gıcır gıcır sesler çıkararak ilk anılarından kalma basamakları tırmanıyordu şimdi. Fakat buralardan hiç ay ışığında geçmemişti daha önce. Bu tanıdık yer ona yabancıydı şimdi.

Galen granit kayalara tırmandı, çağlayanın aktığı dar bir yarığın kıvrımlarını takip etti ve neredeyse anneannesinin üstüne basıyordu.

Ahh! diye haykırdı. Kahretsin. Korkuttun beni.

Galen, dedi anneannesi. İncecik hırkası ve bol pantolonuyla yürüyüş yolunun kenarında oturuyor, küçük, granit bir kaya parçası gibi görünüyordu.

Vay be! dedi Galen.

Daha ileri gitmek istediğimi sanmıyorum, dedi anneannesi. Yoruldum ve üşüyorum. Gece gece neden yürüyüşe çıktık ki biz?

Dönebiliriz.

Ama annen öndeydi. Onu burada bırakamayız. Yolunu şaşırır.

Annem orada değil.

Evet, orada. Yürüyüşe çıkmak isteyen oydu.

Anneanne, sadece seninle ben varız.

Hayır, annen biraz önümdeydi.

Annem kulübeye döndü.

Ama ben onun peşinden gidiyordum. Annen orada değilse, benim burada ne işim var? Nereye gidiyorum ben?

Seninle ikimiz yürüyüşe çıkmıştık sadece.

Galen'ın anneannesi ayağa kalktı, gözleri yakınlardaki otlardan, gökyüzünde süzülür gibi görünen, uzaktaki dağlara doğru kaydı. Yürüyüş değildi, değil mi? dedi.

Hayır.

Ben kaybolmuştum.

Evet.

Ve annenin önde olduğunu düşünerek yürümeye devam edebilirdim.

Olabilir.

Peki, ben buraya niye geldim? Gecenin bir vakti neden evden çıktım ki?

Çünkü annemle Helen kavga ediyordu. Sen de oradan uzaklaşmak istedin, bence iyi yaptın.

Hatırlayamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?

Hayır.

Hiç kimse olmak gibi, yine de yaşamaya devam etmek zorundasın.

Anneanne.

Gerçekten bu kadar kötü. Hiç kimse olmak gibi. Şimdi sen biri olduğunu zannediyorsun, çünkü anılarını bir araya getirebiliyorsun. Anılarını bir araya getirince bunun bir şey meydana getirdiğini zannediyorsun. Anılarını çıkarsan, hatta yerlerini bile değiştirsen, geriye hiçbir şey kalmaz.

Ama bu patikayı hatırladın. İlk geldiğimizde kulübeyi de hatırladın. Suyun nasıl açıldığını da hatırladın.

Öyle mi? Galen onun bir anlığına gülümsediğini gördü. Galiba yerleri hatırlayabiliyorum. Bu patikayı hatırlıyorum. İnsanları da tanıyabiliyorum. Senin kim ol-

duğunu unutmadım mesela. Sadece olanları hatırlayamıyorum.

Sen harika bir anneanne oldun. Seninle binlerce güzel anımız var.

Galen'ın anneannesi elini ağzına götürdü ve gözlerini kapadı. Galen öteye bakıp bekledi. Dağlar boşlukta serbestçe süzülüyordu. Hava iyice soğumuştu.

Anneannesi derin bir soluk verdi, bir tane daha. Tamam, dedi. Hadi eve gidelim.

Sabah olunca, Galen'ın annesi toparlanıp gideceklerini söyledi.

Çok eğleniyorduk ama, dedi Helen. Kulübede kalmak çok zevkli. Birkaç gün daha kalamaz mıyız?

Neden gidiyoruz ki? diye sordu Galen'ın anneannesi.

Ben mutfağı toplayacağım, dedi Galen'ın annesi. Anne, sen de bana yardım edebilirsin.

Biraz daha pastırma alabilir miyim, dedi Jennifer.

Kahvaltı bitti.

Hayır, bitmedi. Kızım biraz daha pastırma istiyor, ona biraz daha pastırma ver bakalım, küçük Suzie-Q.

Kahvaltı bitti.

Annem yapar öyleyse. Anne, torununa biraz daha pastırma yap.

Benimle böyle konuşamazsın.

Sana küçük bir hikâye anlatayım, anne. Bir kedi varmış. Kediyi hatırladın mı?

Sen neden bahsediyorsun?

Anne, ona kulak asma sen. Hadi, dolapları boşaltalım. Ben gidip bagajdan kutuları getireyim.

Bu kedi kör ve sağırmış. Kedi dünyasında her daim türlü türlü rezillikler yaşanırmış, fakat kedi hiçbir şeyi duymaz ve görmezmiş.

Eve gidiyoruz, Helen, benim arabama binmek istiyorsan, hemen şimdi susarsın.

Ama kardeşim, ben sadece duygularımdan bahsediyorum.

Yeterince dinledim seni. Artık dayanamayacağım. On dakika içinde çıkıyorum. On dakika. Mutfak böylece kalsın. Hepinizin eşyalarınızı toplayıp arabaya binmek için on dakikanız var. Çantanı al, anne, Galen eşyalarını toplamana yardım eder.

Bunları söyleyip yukarı çıktı.

Pekâlâ, dedi Helen. Gidiyoruz anlaşılan. Sonuçta araba onun, anahtarlar da onda. Bu gerçeği değiştiremeyiz.

Neler olduğunu anlamıyorum.

Kızın seni benden kurtarmaya çalışıyor. Ama ben de senin kızınım. Komik, değil mi? Üstelik geçmişi düşünecek olursak, hiç de adil değil.

Anlamıyorum.

Eh, bu senin için iyi. Bence kasıtlı olarak her şeyi unuttun. Çünkü, eğer hatırlayamazsan nasıl sorumlu olabilirsin, değil mi?

Hadi gidelim, anneanne, dedi Galen. Ben odanda toplanmana yardım edeyim.

Bu sefer de yeni Suzie-Q geldi, kurtarıcı olarak.

Gitmemiz lazım, anneanne.

Ne istiyorum biliyor musunuz, dedi Helen, herkes bunu merak ettiğine göre, istediğim şeyin ne olduğunu söyleyeyim. Ben bütün olanların geri alınmasını istiyorum. Böyle bir sorumluluk bekliyorum.

Galen anneannesini kolundan tutunca, o da sonunda ayağa kalktı. Üzgünüm, Helen, dedi. Bahsettiğin şey her neyse, üzgünüm, tamam mı, oldu mu?

Şu kibirli tavrından vazgeç, anne. Sen geçmişe dönüp de olanları olmamış gibi yaptığında tatmin olurum ancak. O zaman benden özür dilemiş olursun.

Galen anneannesini ön odaya, sonra da yatak odasına götürdü çeke çeke. Birkaç parça eşyasını küçük valizine yerleştirmesine yardım etti.

Kendimi pek iyi hissetmiyorum, dedi anneannesi.

Neyin var? diye sordu Galen. Hasta mısın?

Hayır, hasta değilim. Ama kendimi iyi hissetmiyorum. Berbat hissediyorum.

Üzgünüm, anneanne. Çantanın fermuarını kapattı ve anneannesinin eline taba rengi el çantasını verdi. Toplandık işte, dedi. Arabaya gideceğiz şimdi. Beni takip et.

Mecbur kalırsa Helen'la dövüşmeye hazırdı, ama Helen ön odaya gelmemişti henüz. Anneannesiyle birlikte çekyat ile duvarın arasındaki boşluktan kaçarcasına geçip kendilerini dışarı attılar. Galen, anneannesinin valizini bagaja koyup ön kapıyı açtı.

Gidiyor muyuz? diye sordu anneannesi.

Evet. Birkaç dakika içinde. Ben hemen dönerim.

Tamam, dedi anneannesi ve koltuğa oturdu, Galen kapıyı kapattı, o da kucağında çantasıyla beklemeye başladı.

Helen ile Jennifer ön taraftaki odada eşyalarını toplamakla meşguldüler, Galen'la ilgilenmediler. Yatak odasına çıktı, annesi elinde valiziyle merdivenin başındaydı.

Pardon, dedi Galen, ama annesi cevap vermedi. Sadece Galen'ın yanından geçmesini bekledi, sonra da aşağıya indi. Galen da eşyalarını spor çantasına doldurdu, sonra bir anlığına yatağına uzandı. Bu kısa seyahatte olanlar gerçekten baş döndürücüydü. Fakat hiç unutamayacağı kısmı, Jennifer'la sevişmesiydi. Hayatının uç noktasıydı bu. Kızın bacakları tam burada, bu yatakta açılmıştı.

Galen'ın aleti sertleşmişti, hiç uygun bir zaman değildi, ama Jennifer'ı düşünerek çabucak otuzbir çekti. Olanların anısı zihninde hâlâ taptazeydi. Bunları yaşlandığı zaman da hatırlamak istiyordu. Jennifer'ın on yedi

yaşındaki halini hayal ederek ölüm döşeğinde otuzbir çekmek istiyordu.

Tuvalet kâğıdıyla silindi, ama bunu nereye koyacağını bilemedi. Çöp çoktan boşaltılmıştı, kuzinedeki ateş de sönmüştü. Burada bırakırsa kokardı, yanına alırsa arabada kokusunu alırlardı.

Spor çantasını önünde, tuvalet kâğıdı topağını arkasında tutarak merdivenden indi. Aşağı inice iki tarafına da baktı, kimse yoktu. O da mutfağa süzüldü, pencereden atlayıp kâğıdı barakanın yanına sincaplar için yere bıraktı. Sincaplar bunu yuvalarının yalıtımında kullanabilirlerdi. Sonra su vanasını kapatıp verandaya doğru yürürken annesine rastladı.

Suyu kapattım, dedi annesine.

Annesi bir şey söylemedi. Annesi bile değilmiş gibiydi. Onu tanımazlıktan geliyordu. Sonra arabanın yanından geçip dışarıdaki musluğa gitti, musluğu açıp borularının içinde kalan suyu akıttıktan sonra arabaya bindi, Galen da Helen ve Jennifer'la arkaya sıkıştı ve yola çıktılar.

Hoşça kal, kulübe, dedi Galen, her zaman yaptıkları gibi, fakat bu kez her zamanki gibi neşeyle çıkmamıştı bu sözler.

Toprak yoldan hoplaya zıplaya ilerleyip köprüyü geçtiler. Galen deredeki alabalıkları görmeye çalışıyordu. Zıpkınımı, dedi. Zıpkınımı unuttum.

Annesinden yanıt gelmedi.

Geri dönmemiz lazım, dedi, ama annesi yola devam etti, köprüden geçip anayola çıkınca pencerelerden içeriye hava doldu. Bir alabalık bile yakalayamadım, diye bağırdı Galen, bütün sesleri bastırmak istercesine. Kahretsin.

Âşıklar Vadisi'ne bakan dönemece vardılar. Efsaneye göre, Kızılderili bir kadın sevgilisini kaybetmenin acısıyla kendini bu granit kayalardan aşağı atmıştı. Fakat Galen diğer tarafta oturduğu için mafya yüzünden dışa-

rıyı pek göremiyordu. Kafasını köpek gibi dışarıya çıkardı, yanakları ılık esen rüzgârda şişiyor, Horsetail Şelalesi'nin yalnızca birazını görebiliyordu. Oysa bu seyahatte oraya çıkmayı planlamıştı.

Başını tekrar içeri soktu. Horsetail'e çıkacaktım, dedi bağıra bağıra. Neden bu kadar erken ayrılıyoruz ki?

Ailesi taş kesmişti sanki, hiç kimse konuşamıyordu. İyi, dedi.

Dağlardan inip daha alçak tepelerin yamaçlarına vardılar, soluk yeşil renkteki çamlar, suluboya resimler misali, ormanın içine minik fırça darbeleriyle işlenmiş gibiydi. Akla gelebilecek her türlü video oyununun bulunduğu, Sam'in Yeri'ne yaklaşıyorlardı. Bu oyunların içinde, filmlerdeki uçak sahnelerini kullanan bir tanesi de vardı. Hiç atış kaçırmazsan, filmdeki uçağın patlama sahnesini seyrediyordun. Sam'in Yeri'nde durabilir miyiz? diye sordu.

Hiç yanıt gelmedi. Yol boyunca hiç kimse ağzını açmamıştı. Hepsi düşüncelere dalmıştı, belki de hiç düşünceleri yoktu. Dondurulmuş görüntüler gibiydiler. Jennifer'ın kalçası onunkine değiyor ve Galen onu şimdiden kaybettiğini hissediyordu, onda uluma isteği yaratan bir çaresizlik içindeydi. Ama kendini tuttu. Bugün neler olacağını, annesinin ne yapmayı planladığını hiç bilmiyordu.

Son tepenin zirvesine vardıklarında, Merkez Vadi'ye yukarıdan bakmaya başladılar. Uçsuz bucaksız sarı saman tarlaları ve yer yer ekili alanlar vardı. Çöl gibiydi burası. Dışarının sıcağı fırın gibi yakıyordu. Cehennem gibiydi, insan böyle bir yere neden yerleşirdi ki? Düzlük alanı ekip biçmek bu işi tepelik yerde yapmaktan daha kolay diye mi? Buna bir anlam veremiyordu. Bu vadi, aptalların ve yoksulların kendi isteğiyle geldiği bir toplama kampı gibiydi. Anneannesiyle dedesinin parası ve eğitimi olduğu halde yine de buraya gelmişlerdi. Belki de ikisi de göç-

men olduğu için bilememişlerdi. Galen'ın anlamadığı şey, bu yerin ve bu geçmişin içinde ne işi olduğuydu? Bundan nasıl bir ders alınabilirdi ki? Neden kendini buraya konumlandırmıştı? Neden kendine acı çektiriyordu?

Evim evim güzel evim, diye bağırdı rüzgârın içinden.

Elbette hiç yanıt gelmedi.

Bozkırdaki evimiz, diye bağırdı. Mars'taki evimiz. Cehennem evi.

Belli ki, ne derse desin yanıt alamayacaktı.

Ben bir cüceyim, diye bağırdı. Ben bir tavşanım. Tarihöncesi bir balığım.

Sen küçük bir pisliksin, dedi teyzesi bağıra bağıra.

Sonunda, diye haykırdı Galen. Biraz sohbet edebildik. Teşekkür ederim.

Şımarık pisliğin tekisin, diye devam etti teyzesi. Şımarık, aşağılık pislik. Bak, kafiyeli oldu. Hepimiz şairiz.

Galen birini boğmanın nasıl bir şey olacağını düşündü, boğazını iki elinin arasına alıp başparmaklarıyla sıkmak nasıl bir şey olurdu acaba? Muhtemelen oldukça güç bir işti. Nefes borusunu ezmek pek öyle kolay bir iş değildi, nefes borusu göründüğünden çok daha sert olmalıydı. Yine de tüm gücüyle denemeye hazırdı.

Teyzesine doğru baktı, ama kadın pencereden dışarı bakıyordu. Jennifer gülümsüyor, muhtemelen Galen'a gülüyordu. Bunun birlikte geçirdikleri son an olması çok iyiydi gerçekten.

Galen da pencereden ruhsuz banliyö kasabalarına baktı, derken Bel-Air'e geldiler.

Buranın kabak tatlısı çok güzel, dedi Galen.

Evet, dedi anneannesi. Evet, çok güzel. Buradaki kabak tatlısı bir harika oluyor. Tatlımız bitti galiba. Dursak iyi olur.

Galen'ın annesi arabayı sürmeye devam etti.

Suzie-Q, Bel-Air'de durmamız gerekiyor.

Kulübeden beri arabadayız, anne. Önce seni yerleştirip eve gitmemiz ve bavullarımızı boşaltmamız lazım.

Kabak tatlısı yemeyeli öyle çok oldu ki, dedi Galen.

Evet, dedi anneannesi. Çok oldu vallahi. Hemen dön, Suzie-Q.

Galen'ın annesi dikiz aynasından Galen'a baktı, yüzünde mahzun bir ifade vardı, Galen bunu beklemiyordu. Tavuklu mantın bir harikaydı, anne, dedi kadın sonunda.

Ne?

Kulübede çok güzel günler geçirdik ve tavuklu mantına bayıldım. Mantılar lezizdi.

İyi, dedi Galen'ın anneannesi, sevindim.

Bel-Air çoktan geride kalmıştı, çok geçmeden huzurevine vardılar, tam bir çaresizlik yeriydi, her şeyden vazgeçmek ve unutulmak için uygun bir yerdi. Galen buraya döneceklerini unutmuştu aslında. Anneannesinin yakınlarında olmasına alışmıştı.

Onu neden buraya getiriyoruz? diye sordu.

Burası neresi? diye sordu anneannesi de. Burayı biliyorum. Hastane mi burası?

Galen'ın annesi cevap vermedi ve arabayı binanın önüne çekip indi. Bagajdan annesinin valizini aldı, sonra da onun kapısını açtı.

Ne yapıyoruz? diye sordu Galen'ın anneannesi.

Eve geldik.

Burası ev değil ki.

Ev burası.

Burayı sevmiyorum ben. Beni hemen şimdi eve götür, Suzie-Q.

Ev burası, anne.

Bana bunu neden yapıyorsun?

Galen bunları dinlemeye dayanamıyordu. Anneannesi yalvarmaya başlamıştı. Hadi onu eve götürelim, dedi Galen.

Fakat annesi onu duymazlıktan geldi. Annesinin kolunu dikkatlice tuttu. Hadi, anne, dedi ve arabadan inmesine yardım etti. Seni bir güzel yerleştireceğiz şimdi.

Galen'ın anneannesi arkasına dönüp Galen'a baktı. Burayı sevmiyorum, dedi.

Onu neden buraya bırakıyoruz? diye ısrar etti Galen.

Çünkü gece ormana gitti ve orada ölebilirdi. Çünkü bunu evdeyken de yapabilir. Anneme bu güzel yeri buldum, çünkü ben onu seviyorum ve güvende olmasını istiyorum. Onun zarar görmesini istemiyorum.

Galen bu kez annesine inandı. Annesinin ağzı açık, üstü başı darmadağınıktı, bitap bir hali vardı ve Galen onun dün gece ne kadar endişelendiğini görebiliyordu. Daha önce bunu fark etmemişti. Kadın annesini kaybetmekten korkuyordu gerçekten de. Galen huzursuzlandı. Annesinin iyi bir tarafını görmüş ve annesinin iyi olduğu düşüncesi hoşuna gitmemişti.

Annesiyle anneannesi o korkunç yere doğru yürüdüler. Hapishane ile hastane arası bir yerdi. Binlerce ses vardı, ama kimse birbiriyle konuşmuyordu. Anneannesi beyaz muşamba perdenin arkasına kapatılacak ve on, belki de yirmi yıl daha orada bekleyecekti.

O burada olmamalı, dedi Galen. Belki de dışarı çıkıp ölmesi bu hapishanede ölümü beklemesinden iyidir.

Doğru söylüyorsun, dedi Helen. Sonuçta o benim de annem.

Cadının teki, dedi Jennifer. Ona ne olduğu kimin umurunda ki?

Evet, dedi Helen. Haklı olabilirsin.

Jennifer bir gün bunu senin için de söylerse ne yapacaksın?

Hıh, dedi Helen.

Ben bunu yapmam, anne.

Yapabilirsin. Doğru söylüyor. Sen de bana aynısını yapabilirsin. Ama sorun değil.

Motor soğurken uğultular çıkarıyordu. Motorun sıcaklığı arabanın içine akıyor gibiydi. Galen'ın vücudu terden yapış yapış olmuştu. Pencereler açıktı, ama hiç esmiyordu, dışarıdaki hava da içerisi kadar sıcaktı.

Galen kapıyı açıp dışarı çıktı, başı dönüyordu. Jennifer peşinden geldi, yüzü terden sırılsıklamdı, saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Klimalı bir ev alacağız, dedi. Evin nerede olduğu ve büyüklüğü umurumda değil, yeter ki kliması olsun.

Galen güneşin altında bir daire çizerek yürüdü. Hiç gölge yoktu. Siyah kaldırımdan sıcaklık yayılıyordu. Bu iğrenç yaşam biçimlerini keşfeden, insanların kendisiydi. Böyle çöllere kurulmuş huzurevleri, arabalar, kaldırımlar... İnsan buralarda bir gün bile yaşamak istemezdi. Ortalıkta üryan dolaşıp tek bir şey bile icat etmemek en iyisiydi. O zaman insan bir dereye ya da bir göle gider, hiç olmazsa ağaç olurdu. Binlerce kilometrelik bir fırının içinde yaşamak zorunda kalmazdı.

Onun burada yaşadığına inanamıyorum, dedi Galen. Şu lanet kaldırıma da inanamıyorum.

Vay, dedi Jennifer.

Çok ciddiyim. Her bir metrekaresinden trajedi yayılıyor. Bu da bizim temelde ne kadar aptal olduğumuzun bir işareti.

Kahrolsun kaldırımlar.

Ciddiyim.

Biliyorum. Zaten bu yüzden ucubesin.

Galen dikkatini kaldırıma verdi, dairenin merkezinin eriyip yok olacağı duygusuyla dar bir daire çizdi, kocaman bir yarık açılacak ve kendisini içine doğru çekecekti sanki. Hepimiz azılı suçluyuz, dedi. Onu burada bıraktığımız için.

Ona emdirseydin.

Sikeyim seni.

Artık olmaz. Ama bence anneannemin ilgisini çeker. Perdeyi kapatırsın, o da vantuz gibi yapışır ve nerede olduğunu unutur.

Sen neden bahsediyorsun? Niye böylesin sen?

Hatırlamayacağı için, bir saat sonra gelip yine emdirirsin. Bunu bütün gün boyunca yapabilirsin. Jennifer bir kahkaha attı.

Galen camlı kapılara doğru yürümeye başladı, yolu yarılamıştı ki, annesi çıktı.

Burada kalmamalı, dedi Galen. Dışarı çıkıp ölse de burada kalmasından iyidir.

Annesi oralı olmayıp dosdoğru yanından geçti. Arabaya binip motoru çalıştırdı. O zaman Galen kendisini burada bırakacağını anlayıp hemen ön koltuğa atladı, daha önce anneannesinin oturduğu koltuk hâlâ nemliydi.

Çekin üzerinde yazan miktar ne kadardı? diye sordu annesi, yola çıktıklarında

Yeterince, dedi Helen.

Ne kadar dedim?

Seni alakadar etmez.

Pekâlâ, şunu bil ki, seni ve Jennifer'ı bir daha görmek istemiyorum.

Hiç sorun değil.

Ciddiyim. Bir daha asla görüşmeyeceğiz. O eve adımınızı atamazsınız.

Dediğim gibi, hiç sorun değil. Plan da buydu zaten.

Evet, dedi Jennifer. Biz de bunu konuşmuştuk zaten.

Eğer çek karşılıksız çıkarsa diye söylüyorum. Çek karşılıksız çıkarsa, eve gelmeye kalkacaksınız.

Çekin karşılığını alacağız, merak etme.

Eğer alamazsanız, size teklifim şu. Sizi bir daha görürsem, zırnık alamazsınız. Ama eğer bizden uzak du-

rursanız, anneme her dönem Jennifer'ın okulu için çek yazdıracağım.

Galen torpidoya bir yumruk indirdi. O kadar kızgındı ki, konuşamıyordu. Konuşacak olsa, torpido yerine annesini yumruklayacağını hissediyordu.

Öyle pahalı bir okulun parasını ödemem. Devlet okulu olabilir sadece, ama anneme çekleri bir şartla yazdırırım, sizi bir daha asla görmeyeceğim.

Galen bu kez kendi kalçalarına yumruk attı. Yapabileceklerinden korkuyordu. Kollarını sıkıca kavuşturdu, gözlerini kapadı ve zamanın geçmesini bekledi. Annesinin yanında kapana kısılıp kalmıştı.

İncirler olgunlaşmıştı. Sıcak havada incir kokusu vardı. Galen ağaca çıktı, incirlerden birinin mor kabuğunu iki eliyle ayırıp leziz meyvenin içini emdi. Yüzü ve elleri yapış yapış olmuştu.

Galen kederini bastırmak için yediğini biliyordu. Jennifer'ı bir daha göremeyecekti. Kalbinin bir kısmı alınmış gibi hissediyor, yerinde yerçekimli bir delik giderek yoğunlaşarak kalbini ağırlaştırıyordu.

Bacaklarını ağacın bir dalına sıkı sıkı dolayıp aşağı sarktı ve olabildiğince uzanarak diğer dalda gördüğü iki incire uzanmaya çalıştı. Koca koca incirlerin gövdesi güneşte ısınmış ve gevşemişti. Öyle olgunlaşmışlardı ki, kabuklarının altındaki etleri şeffaflaşmıştı.

Galen, diye seslendi annesi.

Cevap vermemeyi düşündü. Bir daha hiç cevap vermeseydi ne olurdu?

Galen, diye seslendi annesi tekrar. Arka kapıdan, elinde parmak sandviçlerle dolu bir tepsiyle çıkacaktı birazdan.

Ne olur parmak sandviç olmasın, dedi Galen.

Buradaymışsın, dedi annesi, ama sesi her zamanki gibi tınlamıyordu. Kulübeye gitmeden önce olduğu gibi neşe yoktu sesinde. Şimdi daha çok hedefe kitlenmiş gibiydi sesi.

Öğle yemeğinde incir yiyorum ben, dedi Galen.

Seninle konuşmam gereken bir şey var.

Seni buradan duyabiliyorum.

Annesi tepsiyi dökme demir masanın üstüne bıraktı. Galen masanın yapraklı desenine bakıyordu ve hayatında ilk defa bu desen ona sevimli geldi. Eski ve ağırdı, ama sevimliydi.

Bir karar verdim, dedi annesi.

Duymak için sabırsızlanıyorum.

Bir zamanlar sen benim her şeyimdin, dedi annesi. Gerçekten öyleydin. Bir bebek istiyordum. Neden bilmiyorum. Şimdi geri dönüp her şeyi geri alabilsem, alırdım. Fakat o zamanlar bebek sahibi olmak benim için büyülü bir şeydi.

Sağ ol be! dedi Galen. Geri dönüp her şeyi geri alma kısmıyla ilgili söyledim.

Sesini kes ve dinle. Sana bir hediye vereceğim şimdi. Her şeyi öğreneceksin.

Galen çığlık atmak istedi, fakat biraz korktu, o yüzden sadece daldan biraz daha aşağı sarkıp daha rahat bir pozisyona geçti, iki inciri tek eliyle tutuyordu.

Dünya gözlerimin önüne serilmişti sanki. Gördüğüm tam olarak neydi ya da bunlara nasıl inandım bilmiyorum, ama sanırım ceviz bahçesinde ağaçların arasında elim sende oynayacağımızı hayal ettim. Sarı hardalotu ile kırçiçekleri arasında koşuşturduğumuzu ve kahkahalar attığımızı. Ya da buna benzer şeyler, aslında bunlar benim kendi çocukluğumun en güzel anılarıydı.

Annesi Galen'a bakmıyordu. Çay fincanını iki eliyle kavramış, ceviz bahçesine doğru bakıyor, çayını yudumlamıyordu.

Bu bir okul müsameresine benziyor, dedi Galen.

Her şeyi hafife alıyorsun. Hep böyle yaptın sen. Her şeyi hep hafife almak istedin. Ama ben yine de anlatma-

ya devam edeceğim, çünkü bu benim için önemli. Senin her şeyi bilmeni istiyorum.

İyi, dedi Galen.

Hislerim vardı, sana karşı hissettiklerim Noel sabahı neşesine benziyordu. Onun kadar saf ve temizdi. Neşeyle dolup taşıyordum. Ve galiba istediğim şey, çocukluğumu yeniden yaşamaktı. Geçmişe gidip her şeyi düzeltmek ve olması gerektiği gibi yaşamak istiyordum.

Annesi ona daha hiç bakmamıştı. Kaygı vericiydi bu.

Bunun için bir erkeğe ihtiyacım vardı. O erkeği bulduğumu sandım, ama ona hamile olduğumu söyleyince, her şey bir dakika içinde tepetaklak oldu. Bu kadar hızlı oldu her şey. Bana karşı hissettikleri bir anda dağıldı gitti.

Kimdi ki o?

O, şansını kaybetti. İsminin anılmasını hak etmiyor, onun hakkında anlatılacak tek bir şey var, o da her şeyin bir dakika içinde dağılıp gitmesine izin vermesi. Onun hakkında sadece bunu bilmen yeterli.

Çok işe yaradı, sağ ol. Babacığımın ortaya çıktığı an. Bu çok şeyi açıklıyor.

Her şeyi açıklıyor. Erkeklerin yalnızca kendilerini düşündüğü gerçeğini açıklıyor. Sen de onlardan farklı değilsin. Senin farklı olacağını düşünmüştüm. Öyle umuyordum.

Bunların hepsi kendini haklı çıkarma zırvalığı. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?

Ettiğin bütün hakaretler bunun kanıtı işte. Hep şiddet. Erkekler hep böyle.

Sikeyim seni.

Evet, anamı sik bakalım. En sevdiğiniz hakaret. Fakat bunu benim elimden almana izin vermeyeceğim. Sana bir hikâye anlatmaya geldim ve anlatacağım.

Bir varmış bir yokmuş.

Evet, bu doğru. Bir varmış bir yokmuş. Çünkü bu bir

peri masalı. Senin iyi bir insan olacağını düşünmüştüm.

Galen bu konuşmadan nefret ediyordu.

Bütün vaktimi sana harcadım. Sana yıllarımı verdim. Her bir kelimeyi tek tek sökmene yardım ettim. Bunları bir düşün. Bildiğin her kelimeyi sana ben öğrettim.

Galen nefes verişlerine odaklanmaya ve sakinleşmeye çalıştı.

Sana her sesi ben öğrettim. *S* sesini, *z* sesini. *P* ile *b* arasındaki farkı.

İyi, sağ ol, dedi Galen. İstediğin şey buysa, öğrettiklerin için teşekkürler.

Kes sesini. Dinleyeceksin. Bugün sadece dinleyeceksin.

Siktir git.

Bugün sadece dinleyeceksin, çünkü bir karar verdim ve bu kararın ne olduğunu bilmen lazım. Bunu iyice anlamanı istiyorum. Bu kararı neden aldığımı bilmeni istiyorum.

Söyle öyleyse, karar nedir?

Hayır. Önce anlamanı istiyorum.

Siktir et beni.

Doğru. Nasıl bakarsan bak. Ama önce çeneni kapatıp bitirmeme izin ver.

İyi. Anlat bakalım.

Nerede kalmıştım? Çay fincanını masaya bıraktı, avuç içlerini masanın üstüne koyup ellerine baktı. Evet. Yüzünde her bir ifadenin oluşumunu izledim. Nasıl güldüğünü, gülmeyi nasıl unuttuğunu, nasıl gülümsediğini ve o gülümsemenin çarpılarak nasıl değiştiğini, huysuzluğunun ve ağlamanın öfkeye dönüşmesini izledim. Gerçi öfkeni tam olarak anlamadığımı itiraf etmeliyim. Senin öfken bana hep yabancı gelir, ne zaman öfkelendiğini, öfkenin nasıl geldiğini hiçbir zaman anlayamıyorum. Öfken, artık bana ait olmadığının da bir göstergesi.

O zaman sadece iyi yönlerime sahip çıkıyorsun, öyle mi?

Hayır, sende oluşan şeyleri gözlemliyorum sadece. Ve orada bir boşluk var. İşte bu boşluklar seni, benim artık birlikte yaşayamayacağım bir insana çeviriyor.

Karar bu mu yani?

Hayır. Bununla bağlantılı. Belki de kararın kendisi gerçekten de budur. Belki de esas olan budur; esas olan, seni artık hayatımda istemiyor oluşumdur. Fakat sana şimdi anlatmam gereken karar bu değil.

Çıkar artık baklayı ağzından.

Açıklamam gereken şeyler var daha. Daha başlamadım bile. Öfkeleneceksin, kendini aldatılmış hissedeceksin, bunun haksızlık olduğunu düşüneceksin, bunun seninle değil de benimle ilgili olduğunu düşüneceksin çünkü. Ben de senin, bu konunun tamamen seninle ilgili olduğunu anlamanı istiyorum.

Kafayı yiyeceğim şimdi. Sen kaçığın tekisin.

Hayır, değilim. Bana bir daha kaçık deme sakın.

Kaçıklar Diyarı, dedi Galen. Bir süredir orada yaşıyorsun sen. Şu ikindi çayına ve sandviçlerine bak. Bütün gün evcilik oynayan kim, bir düşün bakalım. Başka kim bütün gün evcilik oynar?

Kafamı karıştırmana izin vermeyeceğim.

Düşünsene bir. Çocuklar oynar evciliği, peki başka kim oynuyor? Başka hangi yetişkin bunu yapar? Peki, böyle davranan yetişkinlerin hepsi nerede yaşar?

Galen'ın annesi sonunda başını kaldırıp ona baktı. İşte senin bana hediyen de bu, dedi. Bana kaçık demek.

Onların hepsi terelelli köyünde. Sen de bir terelelli köyünde büyümüşsün, şimdi de bir başkasına gitmeye namzetsin. Galen bu fikri beğenmişti, ama sustu, çünkü annesinin üzüldüğünü görmek hoşuna gitmiyordu. Sorun her zaman buydu. Aslında annesi bundan çok daha kötü

davranılmaya layıktı, ama Galen bunu yapamıyordu.

Benim yaşayacağım yer burası, dedi annesi. Ama senin değil.

Karar bu mu?

Hayır.

Beni sokağa mı atacaksın? Kulübedeyken beni öyle tehdit ediyordun ya? Hayatın boyunca birileri sana baktığı halde üstelik.

Bırak da devam edeyim, dedi annesi. Sana, seni sevmiş olduğumu söylemeye çalışıyorum. Seni hayatın boyunca sevdim, buna gayret ettim.

Çünkü sen benim annemdin. O yüzden de beni sevmen gerekir.

Hiçbir şey anlamıyorsun, değil mi?

Kimse seni, beni yapmaya zorlamadı ki.

Annesi başını iki yana salladı. Bana bunu yapmana izin vermeyeceğim.

Şu anda sana çok kötü şeyler yapıyorum çünkü, değil mi? O tehditleri savuran benim sanki. Yok hayatımızı değiştirecek bir karar almış da, falan da filan.

Sen böyle olduğun zamanlarda bile seni sevmeye çalıştım, çirkin şeyler yaptığında bile. Seni yine de sevmeye çalıştım. Seni affetmeye çalıştım. Ne olmak istiyorsan onu olmana izin verdim. Bütün hayatın boyunca evde yaşamayı istiyor olsan bile.

Tıpkı senin gibi.

Bırak da bitireyim.

Saçma sapan konuşmaya devam edeceksen bitirme. Makul şeyler söyleyeceksen dinleyeyim. Deli saçması şeyleri dinlemek zorunda değilim.

Senden nefret ediyorum. Senden öyle nefret ediyorum ki...

İyi, dedi Galen. Ağaçtaki iki inciri düşürüp ağaçtan indi. Harika. Sen muhteşem bir annesin. Geçmişinden

aldıklarının üstüne koymayı da başarmışsın, tam istediğin gibi.

Galen'ın annesi sessiz hıçkırıklarla ağlıyor, ağlamaktan güçlükle konuşuyordu. Kendi çocuğumdan nefret etmemeliyim, dedi. Bunu biliyorum. Ama yine de senden nefret ediyorum.

O zaman beni bir daha görmene gerek yok. Ben barakanın üstündeki odaya taşınıyorum.

Galen'ın annesi gülümsedi. Bu da çok tuhaftı. Hem ağlıyor hem gülümsüyordu. Havayı içine çekti, düpedüz gülüyordu. Ağlamıyor, Galen'a gülüyordu.

Ne gülüyorsun? dedi Galen.

Anlamıyorsun, dedi annesi. Zerre kadar fikrin yok.

Salaklığıma ver öyleyse, sen çok güzel anlattın çünkü.

Annesi gülümsüyordu. Barakaya taşınacaksın ve her şey hallolacak, öyle mi?

Evet. Barakaya taşınıyorum. Beni bir daha görmeyeceksin, ama bana okul, yiyecek ve diğer şeylerin parasını vereceksin. Hayatımın içine sıçmayı bırakacaksın.

Barakaya filan taşınmıyorsun, dedi annesi.

Eşyalarımı toplamaya gidiyorum şimdi. Galen eve doğru yürümeye koyuldu.

Hapse gidiyorsun sen.

Galen durdu. Başından aşağı kaynar sular döküldü sanki. Az önce hapis mi dedin sen?

Evet. Hapis.

Neden hapse gidiyormuşum?

Reşit olmayan birine tecavüz etmekten.

Güleyim bari.

Kuzenin on yedi yaşında. Sen yirmi iki yaşındasın. Kuzenin olmasaydı bile, reşit olmayan birine tecavüz olurdu. Ayrıca o kız senin kuzenin olduğu için, enseste de girer. Görecegiz bakalım.

Bu çok saçma. Bu konuda konuşmak istemiyorum.

İşte kaçıklık derken bundan bahsediyordum. Eve doğru yürümeye devam etti, aradaki mesafe öncesine göre daha uzak gelmişti. İki tarafında da bahçe varmış da, o da çimenlerin arasındaki dar bir köprüden yürüyormuş gibiydi. Sonunda eve girdiğinde, güvendeydi artık. Çabucak mutfaktan geçip merdivenden odasına çıktı ve henüz boşaltmadığı spor çantasını yüklendi.

Annesi merdivendeydi. Ben şahitlik yapacağım, dedi. Ayrıca delil olarak en üstteki battaniyeyi de getirdim.

Sen delil mi topladın?

Evet. Sen de o da inkâr etseniz bile, delilim var benim. Ayrıca henüz duş almadın, yani sen de delilsin. O da duş almadı.

Sen delisin.

Seni hayatın boyunca sevdiğimi bilmeni istiyorum sadece, ama artık seni durdurmanın vakti geldi. Doğru şeyi yapmam lazım. Ayrıca şunu da söyleyeyim, seni hapishanede ziyaret edemem. Oraya gidemem ben. Bunun, hayatımın bir parçası haline gelmesini istemiyorum.

Bunu da düşündün yani.

Evet.

Benim hapse girmemden senin beni ziyaret etmeyeceğine kadar her şeyi düşündün demek.

Evet. Anneanneni bıraktıktan sonra, hepimiz arabadayken karakola gidecektim. Fakat önce sana açıklamak istedim. Senin anlamanı istiyorum. Benim sana hediyem de bu.

Ev, Galen'a bir hayvanın ini gibi geliyordu şimdi. Hiç ışık yoktu, panjurlar inikti. Tavanda gölgeler vardı. Hapishane. Söz konusu olan kendi hayatıydı, başkasınınki değil. Hayatı hapiste geçecekti. Üstelik yanlış bir şey yapmadığı halde.

Lütfen, dedi. Anlamıyorum. Nasıl bu hale geldiğimizi anlamıyorum. Onunla nasıl konuştuğuna dikkat etme-

liydi. Gerçekten deliydi çünkü. Hapse gidemem, dedi. Sen benim annemsin.

Evet. Senin annenim. O yüzden bunu yapmak zorundayım. Bu benim sorumluluğum.

Lütfen. Lütfen bir düşün, hapisten söz ediyorsun.

Evet.

Kendi oğlunu hapse yollamaktan söz ediyorsun.

Evet.

Tuhaf bir hali vardı, Galen önce bunun ne olduğunu anlayamadı, sonra fark etti. Annesi heyecanlıydı. Heyecanlısın, dedi Galen.

Evet. Öyleyim galiba. Çok zaman oldu. Uzun zamandır senden korkuyordum. Ama artık seni bir daha görmek zorunda değilim. Hayatım kurtulacak.

İnsanları böyle başından atamazsın.

Sen kendi kendine yaptın bunu.

Lütfen. Ben senin oğlunum.

Annesi dönüp merdivenden indi ve mutfağa doğru gitti.

Nereye gidiyorsun?

Cevap vermedi, ama mutfakta bir telefon vardı. Galen spor çantasını yere atıp hızla onun peşinden gitti. Mutfağın ışığı yanıyordu ve annesi telefona uzanmak üzereydi.

Hayır! diye haykırdı Galen.

Annesi, onun peşinden geldiğini görünce, elini ateşe değmiş gibi geri çekti. Bir çığlık atıp kiler kapısından dışarı kaçtı.

Galen çimenliğe kadar peşinden gitti, fakat annesi bahçeyi geçmiş, barakaya doğru koşuyordu.

Ne halt ediyorsun, anne? diye bağırdı. Ben senin oğlunum. Canavar filan değilim.

Annesi köşeyi dönüp gözden kayboldu, Galen çimenlerde öylece durdu. Hapishane. Bu olanlara inanamı-

yordu. Bunlar gerçek olamazdı. Ama gerçek gibiydi. Daha önce hiçbir şey bu kadar gerçek olmamıştı. Artık dünya bir yanılsama gibi gelmiyordu. Annesi polisi arayacaktı. Bunun muazzam ve korkunç bir gerçekliği vardı.

Galen kendi hayatının içine hapsoluyordu. Baraka, bu eski ev, ağaçlar, ceviz bahçesi, hepsi üstüne doğru kapanıyordu. Bir geleceğin sonu. Hiçbir geleceğe sahip olmamak.

Ben çöp değilim, diye bağırdı. Ben, fırlatıp atabileceğin bir şey değilim.

Hava iyice ısınmış ve ağırlaşmıştı. Havanın içinden geçip barakanın köşesini döndü, cevizliğe doğru gitti, sürgülü kapıya geldi. Kapı kapalıydı. Kızgın güneşin altında orada durup yalvardı. Lütfen, dedi. Lütfen. Buradan gideceğim. Beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın. Ama hapse giremem. Hapishanenin nasıl bir yer olduğunu bile bilmiyorum.

Toprağa, dizlerinin üstüne çöktü. Lütfen, diye yalvardı. Lütfen.

Eski ahşaptan ve topraktan yansıyan ısıyı hissediyordu. Vücudu ter içinde kalmıştı. Emekleyerek kapıya iyice yaklaştı ve kapının koluna uzandı. İçeri seninle konuşmaya geliyorum, dedi. Konuşmak istiyorum sadece. Fakat annesi kapıyı her nasılsa kilitlemişti. Açılmıyordu.

Ayağa kalkıp sürgülü kapıyı iyice itti, mıh gibiydi, açılmıyordu. Kapının paslı kolundan eski asma kilit sarkıyordu, ama kilitli değildi. Annesi kapıya içeriden bir tahta parçası filan sıkıştırmış olmalıydı.

Lütfen, dedi. Bırak içeri gireyim. Konuşmamız lazım.

Sana kaçma payı vereceğim. Eğer şimdi gidersen, polisi aramadan önce bir saat bekleyeceğim.

Hayır. Bir saat istemiyorum. Bunu yapamazsın, anne. Galen kapının önüne çöktü, eski ahşabın pütürlü ve sıcak yüzeyi yanağına değiyordu.

Haksızlığın bu kadarı da fazlaydı artık. Tecavüzmüş.

Buna tecavüz denemezdi ki. Ben tecavüzcü değilim, dedi.

Annesi yanıt vermedi. Çocukken saklandığı barakada sessizce bekledi. Onun o çok özel, asla kimsenin dokunamayacağı çocukluğu. Hepsi yalandı.

Ben tecavüzcü değilim.

Sen hem tecavüzcü hem de tacizcisin. Beni bir daha asla taciz edemeyeceksin.

Ne diyorsun sen ya? Galen avucunun içiyle ahşaba vurdu.

Gördün mü?

Delisin sen.

Gördün mü, işte?

Bırak, gördün mü, demeyi.

Gördün mü?

Galen öyle sinirlenmişti ki, haykırıp kapıyı tekmeledi.

Sen hayvanın tekisin, diye bağırdı annesi. Hayvan olduğun için de kafeste yaşamalısın.

Galen bir adım geri gidip ayakkabısının topuğuyla kapıyı tekmeledi. Hızla bir tekme savurdu. Ama kapı göründüğünden sağlam çıkmıştı. Sana tacizi göstereceğim şimdi, dedi. O kelimeyi kullanıyorsan eğer, ne anlama geldiğini öğrenmelisin.

Elime koz veriyorsun sadece, bunların hepsini mahkemede anlatacağım. Onlara beni öldürmeye çalıştığını söyleyeceğim.

Galen kapıyı tekmelemeyi bıraktı. Bu olanlara inanamıyordu. Annesi olayları çarpıtıp duruyordu. Galen'ın düşünmeye ihtiyacı vardı. Bu işten nasıl yakayı sıyıracağını düşünmesi lazımdı.

Bak, dedi Galen. Biraz sakinleşip düşünelim. Ben sana asla zarar vermem. Ben tacizci değilim. En azından bu konuda anlaşıyor muyuz?

Sen tacizcisin.

Galen burada duramazdı. Eğer dururs a, çığlık atacaktı. Gidip biraz sakinleşmesi ve düşünmesi gerekiyordu. Fakat kendisi bunu yaparken onun polis çağırmasına müsaade edemezdi.

Kapı kolunun üzerinde demir bir çubuk vardı, onu yerine oturtup asma kilidi kapatmaya çalıştı. Kilit paslıydı ve öyle kolay kapanmıyordu. Galen kalçasıyla alttan destekleyip iki eliyle birden bastırdı.

Ne yapıyorsun?

Asma kilidi kapattım. Biraz düşünmem lazım. Olanları anlamaya çalışmalıyım. O sırada polisi çağırmana izin veremem.

Annesi güldü. İşte bu harika. Kendi ipini çekiyorsun.

Sen benim annem misin be! diye avazı çıktığı kadar bağırdı Galen. Öyle yüksek sesle bağırmıştı ki boğazı acıdı, tıpkı kustuğunda olduğu gibi, ağzıyla boğazı yırtılacak gibi açılmıştı ve cayır cayır yanıyordu. Sen benim annem misin?

Ona böyle bağırmaktan zayıf düşmüştü. İçinde her şey ölmüş, geriye bir boşluk kalmıştı. Öfke bile yoktu. Bundan çok daha çaresiz bir haldeydi, bütün dünyanın ipleri gevşemiş, çözülmüştü. Galen sadece bir kabuktan ibaretti artık, eve doğru yürüdü. İçinde hiçbir şey kalmamıştı.

Battaniye evde bir yerlerde olmalıydı, onu bulacaktı. Gerçi bulamasa da bir şey fark etmezdi.

Annesinin odası çocuk odası gibiydi. Raflarda Almanya'dan gelme tahta oyuncaklar, tahta vagonlar, ceviz kıracakları ve bebekler vardı. Kocaman bir sallanan at bile vardı, o da ahşaptı. Her şey özenle yerleştirilmişti. Bunlar onun en özel çocukluk hatıralarıydı.

Annesinin gerçekte kim olduğunu bilmiyordu. Doğduğu ve yaşadığı zamanlarda orada değildi. Bir başlangıç noktası yoktu. Şu anda yaptığı şeyse akla hayale sığmıyordu. Az önce birbirlerine söyledikleri akla hayale sığmıyordu.

Ne oldu böyle? diye yüksek sesle sordu kendi kendine.

Annesinin küçük valizi dolaptaydı, ama içi boştu, kulübeden getirdiğinde boşaltıp kaldırmıştı. Askılardaki elbiseleri ve mantoları kenara itip altta, kâğıt poşetlerin

içinde duran kazak ve çorapları buldu. Battaniyeden eser yoktu.

Annesinin yatağı küçüktü, üstünde açık mavi renkte bir yatak örtüsü vardı. Eğilip yatağın altına baktı, işte oradaydı. Kulübeden getirilmiş eski, kahverengi battaniye ve üstünde de Galen'ın işlediği suçun izleri.

Galen ahşap döşemenin üstüne yatıp battaniyeyi başının altına yastık gibi yerleştirdi. Orada öylece yattı, çünkü ne yapacağını bilmiyordu. Yaşananları geri alması, yaşanmamış gibi yapması gerekiyordu. Annesiyle araları ilk ne zaman açılmıştı?

Battaniye kaba yündendi, çok eskiydi. Sorun da buydu işte. Galen ile annesinin arası daha Galen doğmadan önce açılmıştı. Gerçek buydu. Bunun kabahatinin kendi üzerine atılması çok büyük haksızlıktı.

Bunun benimle ilgisi yok, dedi. Konu ben değilim.

Ayağa kalkıp battaniyeyi arka bahçeye götürdü ve çimenlerin üstüne attı. Sonra kibrit almak için mutfağa gitti ve battaniyeyi ve onun taşıdığı anlamı yakmak için geri döndü. Alevler battaniyenin bir köşesinden başladı; güneşte alevler zor seçiliyor, mavi ve turuncu renklerinden ayırt ediliyordu. Ateş büyürken, kızgın güneşten bile daha büyük bir sıcaklık yaymaya başladı. Alevler battaniyeyi yutarken, battaniyenin rengi koyulup yünleri inceldi. İnsan, ateşi geride bıraktıklarından anlıyordu.

Battaniye iyice büzüşüp top halini aldı, karardı, küle ve dumana dönüşerek toprağa ve havaya karıştı, yeşil çimenlerin üstünde sadece gri bir leke gibi kalmıştı. Galen'ın da hayatına bunu yapması gerekiyordu. Yakıp yok etmeli, yeniden doğmasını sağlamalıydı, her şeye sıfırdan başlamalıydı.

Duşa girip aletini iyice ovalayarak yıkandı. Jennifer'dan geriye hiçbir iz kalmayacaktı. O da şimdiye kadar en az üç kere duş almış olmalıydı.

Galen iç çamaşırını arka bahçeye götürüp onu da yaktı. Sonra barakaya yürüyüp paslı kilidin takılı olduğu kapının önünde durdu.

Susadım, dedi annesi. Burası çok sıcak. Kapının kilidini açıp git buradan. Sana bir saat veriyorum.

Her şeyi yaktım ben.

Ne?

Battaniyeyi yaktım. İç çamaşırımı yaktım. Duş aldım. Jennifer zaten çoktan duş almıştır. Yani artık delil melil kalmadı.

Bunun bir önemi yok. Ben şahidim, önemli olan bu. Bir annenin, oğlu aleyhine şahitlik etmesi çok sık rastlanan bir durum değil. Bu yüzden bana inanırlar.

Bunu neden yapıyorsun?

Sen neden böyle oldun?

Bu benim elimde değil ki.

O zaman aynısı benim için de geçerli. Benim de başka bir şansım yok.

Benimle konuşmak zorundasın. Böyle geçiştiremezsin.

Hiçbir şey yapmak zorunda değilim.

Bunun benimle bir ilgisi yok ki.

Ben de onu söylüyordum. Bunun seninle ilgisi olmadığını düşüneceğini biliyordum. Bunun benim sorunum olduğunu, sana haksızlık, hatta ihanet ettiğimi düşüneceğini biliyordum. Fakat bu gerçekten de senin nasıl bir insan olduğunla ilgili; bunu anla artık. Sen bir hayvansın ve hayatının geri kalanını hapiste geçirmeyi hak ediyorsun.

Anne. Galen başka ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ben hayvan değilim.

Sen hayvanın tekisin.

Bulunduğu yere çok güneş geliyordu. Galen, ana barakanın yanına inşa edilmiş olan, aletlerin durduğu

küçük kulübeye gitti. Orası gölgeydi. Tahta kapıyı açınca aklına dedesi geldi. Aletleri artık pek kullanan yoktu, ama dedesi zamanının çoğunu burada geçirirdi. İşte değilse eğer, ceviz bahçesinde çalışır, çitleri ya da başka bir şeyi tamir ederdi. Bütün hayatı çalışmakla geçmişti. Bunun onu iyi bir adam yapmış olması gerekirdi, ama karısını dövüyordu, bu yüzden de asla iyi bir adam olmayacaktı. O bir tacizciydi. İşte, taciz kelimesinin anlamı buydu. Ailedeki herkes onun yüzünden kafayı yemişti. Asıl parmaklıkların ardına konulmuş olması gereken kişi oydu. Galen yanlış bir şey yapmamıştı ki. Annesi onu, kendi babası yüzünden suçluyordu. Hapse gönderdiği kendi babasıydı aslında.

Ben senin baban değilim, dedi Galen. Duvardan sesini duyurabilmek için olabildiğince yüksek sesle söylemişti bu sözleri.

Neredesin?

Alet kulübesindeyim. Ben senin baban değilim.

Neden oradasın?

Burası gölge de ondan. Sıcak, oturacak yer de yok, ama en azından güneşte değil.

Burası da çok sıcak. Kapıyı aç ve git buradan. Beklemekten sıkıldım. Buradan çıkmam lazım, bir şeyler içmek istiyorum.

Sen aslında babanı hapse gönderiyorsun. Olan biten bundan ibaret.

Hayır, bu olanlar seninle ilgili.

Galen eline bir kürek alıp duvara vurdu. Büyük, ağır bir kürekti, küreğin palası düz ve genişti, kıvrık değildi.

Ne yapıyorsun?

Galen tekrar vurdu, vuruşları bir ritme girmişti.

Kes şunu.

Bu olanların benimle değil, kendi babanla ilgili olduğunu itiraf edinceye dek bunu yapmaya devam edeceğim.

Hemen kes şunu dedim.

Fakat Galen ahşap duvara belli bir düzen içinde kürekle vurmaya devam etti; olabildiğince çok gürültü çıkarabilmek için kürek palasının düz yüzeyiyle vuruyordu. Duvara erişmek için küçük aletlerin üzerinden uzanıyordu. Yıllar içinde budama makasları, çit kırpıcılar ve küçük bahçe kürekleri gibi bir sürü ıvır zıvır birikmişti burada. Kürek ağırlaştıkça ağırlaşmıştı, omuzları acıyla yanıyor, nefesi kesiliyordu, ama vurmaya devam etti.

Annesi konuşmayı kesmişti, ki bu da iyiydi.

Galen eline daha küçük bir kürek almış olmayı isterdi. Ritmi bozmak istemiyordu, fakat sonunda daha fazla dayanamadı.

Devam et, dedi annesi.

Galen dışarıya güneşe çıktı ve ceviz bahçesinde dolaşmaya başladı; şapkası olmadığı için başına güneş geçiyor, ısı ağır bir kütle gibi etrafını sarıyordu. Saban izleri düzensiz ve yamru yumruydu, toprak yıllardır sürülmemişti. Sulama sistemi çalışıyordu hâlâ, sıra sıra ağaçların arasından incecik akan koyu renkli su buharlaşmaktaydı. Ayakkabılarını çıkarıp çamurlara bastı, hiç olmazsa ayakları serinliyordu. Burada gölge bile sıcaktı, güneş ışığı yaprakların arasından sızıyor, gölgelik bir yer bırakmıyordu. Ceviz, vahşi bir ağaçtı.

Sıcakta ve parlak öğle güneşinde, ağaç gövdeleri birbirinden daha da ayrık görünüyor, ceviz bahçesi ısınmış bir metal gibi genleşip yayılıyordu.

Toprağın üstünde amaçsızca gezinirken inildeyip kükredi bir süre. Ayakları çok ısınınca çamurlara basıyor, sonra devam ediyordu. Yabani otlar ve ayağına yapışan şeylerin hepsi düşmancaydı. Otların çoğu ölü olmasına rağmen dimdik duruyordu; aptal çalılar, iğrenç otlar ve lanet olası çimenlerin sarılı kahverengili incecik sapları her yeri kaplamıştı. Ölmüş ve kurumuş yapraklar yıllar

içinde tabaka tabaka birikmiş ve çürümüştü. Toprağın göründüğü yerlerde bile, toprağın kahverengisi silinmişti sanki. Toprağın rengi kahverengiden çok beyazdı. Bu ıssız yer çekirgeler, arılar ve kelebekler için biçilmiş kaftandı. En kötüsü de çekirgelerdi, etrafında hoplayıp zıplıyorlardı. Birkaçının peşine düşüp yere basar basmaz onları ayağıyla ezdi, çıtır çıtır kahverengi gövdelerini ellerinin arasında sıkıştırdı. Gövdelerinden büyük kafalarındaki kocaman siyah gözleriyle onu izliyorlardı, bacakları incecikti. Hepsinin geberip gitmesini, giderken otları da yanlarında götürmelerini ve cevizliğin temizlenmesini istiyordu; biraz da yağmur yağsın istiyordu. Toprağın yeniden kahverengiye dönmesini ve güneşin durmasını istiyordu.

Hayatta bir tek ebeveynim var, o da bu, dedi kendi kendine. Payıma düşen bu. Uzaktaki çite doğru yürüdü, bu yüksek çitler yeni ayrılan mahalleler için konulmuştu, kendi boyunun iki katıydı ve sedir ağacından direkleri turuncu-kahverengiye boyanmış, ortama uyum sağlamıştı. Evler de aynı renkti, çatıları sivriydi. Gece gündüz çalışan klimaların cayırtısı dayanılmazdı. Bu mahallelerde yaşamak da başka türlü bir hapis hayatı sürmek gibiydi, ama kendi yaşayacağı hapis hayatı başka hiçbir şeye benzemiyordu.

Hapishaneyi düşünemiyordu bile. Kendisini hapiste düşünemiyordu. Beyni bunu yapmayı reddediyordu. Hiçbir anlam ifade etmeyen bir resimdi bu. Tişörtü ve şortuyla ayın yüzeyinde durmayı ya da Mars'ta bir şezlongda oturup çay içmeyi hayal etmek gibi bir şeydi.

Galen'ın sıcaktan başı dönüyordu, gözleri karardı ve gidip bir ağacın altına oturdu. Gölge ceza gibiydi. Gerçek bir gölge olmadığı halde gölge hissi yaratarak insanı yanıltıyordu, cevizin yaprakları bu güneş için yeterince sık değildi. Ağaçlar budandığı ve onlara daha iyi bakıldığı za-

man yaprakları daha gür olurdu. Şimdiyse bazı dallar ölmüştü, daha az ceviz veriyorlar ve perişan görünüyorlardı.

Limonata, dedi. Biraz limonata içsem iyi olur. Ayağa kalktı ve cevizliği boydan boya geçti; ayda yürümek gibi bir şeydi bu, barakanın yanından geçerken annesine bir şey söylemedi. Çimenliği de geçip eve vardı, koca bir sürahi limonata yaptı, cam sürahide yaptığı limonatayı uzun saplı cam bir kaşıkla karıştırdı. Karıştırırken çıkan ses güzeldi, biraz da çın çın etmesi için bolca buz ilave etti. Limonata karışımı kullanmıştı, annesinin yaptığı gibi taze limonlardan katmamıştı, ama tadı yine de güzeldi.

Limonata sürahisini iki bardakla birlikte bir tepsiye koyup incir ağacının altındaki masaya götürdü.

Galen? dedi annesi.

Evet.

Beni hemen çıkar buradan.

Özür dilerim, dedi Galen. Şu anda meşgulüm. Sandalyelerden birini barakanın duvarına yanaştırdı, masayı da oraya çekti. İncir ağacı mükemmel gölge yapıyordu. Koca yapraklarıyla ulu bir ağaçtı, üstelik ölü dalları da yoktu. Ağaçtan sağlık fışkırıyordu. Kendisine bir bardak limonata doldurup annesine de sordu: Sen de bir bardak ister misin?

Ne?

Kendime bir bardak limonata doldurdum, sen de bir bardak ister misin?

İsterim.

Pekâlâ. Annesine de bir bardak doldurdu. İşte, dedi.

Zalimlik ama bu.

Neyse ne. Barakaya saklanan sensin. Kendi özel yerinde kendini güvende hissediyorsun. Limonatayı istiyorsan, gel de al o zaman.

Limonatadan bir yudum aldı. Oh, dedi, çok güzelmiş. Çok susamışım. Yandık kavrulduk bugün.

Barakanın kapısının zorlanıp zangırdadığını duyuyordu, fakat kapı diğer tarafta olduğu için ses boğuk geliyordu.

Galen! diye haykırdı annesi.

İşte taciz budur, dedi Galen. Öfkeni dizginlemeye çalış. Gel otur, bir bardak limonata iç de mantıklı mantıklı konuşalım.

Onlara beni öldürmeye çalıştığını söyleyeceğim. Beni buraya kilitlediğini anlatacağım.

Sen kendi kendini kilitledin.

Asma kilidin üstünde parmak izlerin var.

Evet, dedi Galen ve bardağını hafifçe yana eğdi. Gözlerini kapayıp limonatanın tadına odaklanmaya çalıştı, soğuk ve acımtırak tatlı bir tadı vardı. Nasıl bu hale geldiklerini bilmiyordu; kendisi incir ağacının altında yalnız oturuyor, barakada kilitli olan annesiyse onu hapse yollamak istiyordu. Bunlar akıl almaz şeylerdi. Bu noktaya nasıl geldiğimizi anlamıyorum, dedi.

Kuzenine tecavüz ettin sen. Bu kadar basit.

Sen böyle söyleyip durursan, seni nasıl dışarı salarım?

Hemen bırak beni.

Hapishaneyi hayal edince aklıma ne geliyor, biliyor musun?

Gel de şu kapının kilidini aç, hemen.

Ayın yüzeyinde tişört ve şortla durduğumu hayal ediyorum. Az önce cevizlikteyken bunları hayal ettim.

Eğer kapıyı açmazsan, hapiste yatmaktan bin beter olursun. Ölüm cezasına çarptırılırsın.

Ayın yüzeyindeyim, ama hava güzel, sıcaklık iyi. Çok sessiz bir yer ve hiç rüzgâr esmiyor. Sadece kayalar ve koyu renkli kumlar var, göz alabildiğine uzanıyor. Başıma gelecekleri biliyorum. Tek bir insan yüzü görmeyeceğim. Bu kayalarla kumun renginden başka renk görmeyeceğim hiç.

Hapishane ayda değil.

Biliyorum. Söylemek istediğim şey, hapishaneyi hayal edemediğim. Hayal bile edemiyorum. Oraya gidemem ben.

Gideceksin.

İşte sorun da bu ya. Gitmeyeceğim.

Evet, gideceksin.

İyi, dedi Galen. Ayağa kalktı ve sürahiyi eline aldı. Duvara yaklaşıp limonatayı kalasların arasından döktü. İşte limonatan, afiyet olsun, dedi.

Onlara bunların hepsini anlatacağım. En ince ayrıntısına kadar. Bana nasıl işkence ettiğini bir bir anlatacağım.

İşkence mi? dedi Galen. Şimdi de işkenceci mi oldum? Bana demediğin başka ne kaldı?

Sana oğlum demeyeceğim artık.

Galen güldü. Harika. İşte bu harika. Sağ ol, anne. Müthiş bir annesin. Benim yanımda olduğun için sana çok teşekkür ederim.

Galen. Şunu anla artık. Beni burada tuttuğun her dakika, işler senin için daha da kötü bir hale geliyor.

Anne. Sen de şunu anla. Sen lanet olası bir barakada kilitlisin.

Galen tavanın koyu girintilerine bakarak yatağında öylece yattı. Kraterlere benziyorlardı, meğer onun ay manzarası baştan beri buradaymış. Gözlerinde güneşten kaynaklanan benekler uçuşuyordu hâlâ, küçük güneş patlamaları oluşuyordu. Annesi çok uzaklardaki başka bir gezegendi, dönüyor, dönüyordu. İkisi birlikte bir yörüngeye kenetlenmiş, dönüyorlardı.

Klima olmadığı halde hava burada serindi. Eski evin kalın duvarları, kalın çatısı, kalın perdeleri evi yalıtıyordu. Vadiye bakan bir kaleydi burası.

Galen gözlerini kapadı, güneş benekleri bir desen oluşturmadı. Yuvarlak benekler uçuşup sonra kayboluyordu, UFO gibi kayarak uzaklaşıyordu Göz açıp kapayıncaya dek kayboluyorlardı.

Ayın yüzeyinde durma fikri hoşuna gitmişti. Işık hep belli bir eğimde gelirdi, dünya üzerinde, güneş batmadan hemen önce olduğu gibi. Tek fark, ayda güneşin hiçbir zaman tamamen batmamasıydı. Kayalardan uzanan uzun gölgeler kumların üzerine vuruyordu. Her şey ışıklı bir varlıktı, hiç insan yoktu orada. Hiç iz yoktu. Bir gökcisminin yüzeyinde durduğunun bilincinde olacaktı her zaman. Yanlara doğru kıvrılan kavislerin üstünde bunu hep hissedecekti. Yürüdüğü zaman ayakları daha

önce kimsenin değmediği bir yüzeye değecekti. Yalınayak yürüyecek ve yüzeyin serinliğini hissedecekti. Her bir kaya, her bir kum tanesi hiç değişmeyen güneşin altında milyarlarca yıl hiç değişmeden hep aynı kalmıştı. Attığı her adım bir dinozorun adımlarından bile daha eski olacaktı; adımları, çok eski bir dönemde, gezegenlerin oluşup da ayın dünyadan ayrıldığı bir zamanda kayalardan kopup tane tane olan kumları bozacaktı.

Geçmişe dönmüş olacaktı. İnsana en büyük hediye de buydu. Birkaç gün bile geriye gidebilse, annesi o barakada olmazdı şimdi.

Bu durumdan kurtulmanın bir yolunu düşündü. Annesinin söyledikleri doğruydu. Her geçen dakika, işler onun için daha da kötüleşiyordu. Aslında o, annesinden daha fazla kapana kısılmıştı.

Galen'ın zihni bomboştu. Gidebileceği bir yön yoktu hiç. O da kalktı, merdivenden inip bahçeye çıktı. Annesi avaz avaz bağırıyordu. Galen evdeyken hiçbir şey duymamıştı.

Yardım edin! diye bağırıyordu. Yardım edin! Kimse yok mu? Sesi boğuk geliyordu. Bir kutunun içindeydi çünkü. Güm güm duvarlara vuruyordu.

Galen yaklaştı, annesinin nereye vurduğunu ve ne kullandığını kestirmeye çalıştı. İncir ağacının oradaki arka duvarda değildi, yanda da değildi. Galen cevizliğe gidince, sürgülü kapının annesi vururken sarsılıp esnediğini gördü.

Ne yapıyorsun? diye sordu.

Bunun için idam edileceksin, dedi annesi ve haykırmaya devam etti Yardım edin! Barakadayım!

Seni kimse duyamaz.

Biri duyar mutlaka. Seni köpek gibi zincirleyip sürüye sürüye götürecekler buradan.

Ne şahane bir düşünce. Sağ ol, anne. Peki, nereden

gelecek bu insanlar? Ben seni evden bile duyamadım. En yakın komşunun ne kadar uzakta olduğunu bir düşünsene. Ayrıca hepsinin klimaları çalışıyor, en azından iki ay boyunca klimalar hep çalışacak.

Bu işten yakanı sıyıramayacaksın.

Ben hiçbir şeyden yakamı sıyıracak filan değilim. Bu işleri başımıza açan sensin. Bu senin şovun.

Bundan yakanı sıyıramayacaksın.

Ben hiçbir şey yapmadım.

Kendi anneni öldürmeye çalıştın. Jüri bunu nasıl değerlendirir sence? Kendi anneni öldürmeye çalışmanı.

Sen yaptın! diye avazı çıktığı kadar bağırdı Galen. Barakaya kendin girdin! O lanet olası barakaya kendin girdin! Kapıya bir yumruk indirdi, sonra defalarca yumrukladı. Lanet olası!

Senin nasıl biri olacağını bilseydim eğer, seni çoktan öldürürdüm. Sen bebekken burnunla ağzını kapadım mı, tamamdı. Çok kolay olurdu.

Senin anlamadığın şey şu; seni nasıl olup da barakadan çıkaracağımı bulmama yardım etmen lazım. İşte sen bunu anlamıyorsun. Beni zincirleyip öldüreceklerini söyleyerek bana, seni dışarı salmam için hiç de iyi bir sebep vermiyorsun.

Seninle anlaşma filan yapacak değilim.

Yapacaksın.

Sen hapse gireceksin. Hiçbir şey bunu değiştiremez.

Kahretsin. Burada durup seninle bunları konuşmayacağım. Burası çok sıcak. Sen bir gün orada kal bakalım, sonra yine konuşuruz.

Beni hemen dışarı çıkar.

Tabii tabii, hemen açıyorum. Barakanın etrafından dolaşıp incir ağacının gölgesine gitti, annesinin duvarlara vurduğunu duyuyordu. Ceviz eleklerini duvara fırlatıyor gibiydi.

Galen masaya oturunca, susadığını anladı. İkindi saatleri uzadıkça uzuyordu, havanın da serinleyeceği yoktu. Zaman geçtikçe daha da ağırlaşıp kat kat yığılacaktı; sıcaklık havayı eritip sonra da katı bir kalıba sokuyordu. Havanın ağırlığından nefes alınamayacak hale gelmişti.

Biraz limonata içse iyi olurdu, eve gitti, bir miktar daha yaptı, bu kez buz yoktu, ama su yeterince soğuktu. Hiç olmazsa burada nefes alabiliyordu. Çikolatalı kurabiye almaya kilere gitti, orada tuzlu krakerleri görünce bir paket de onlardan aldı. Aklına bir fikir gelmişti.

Limonata yaptım yine, dedi. Sana yiyecek bir şeyler de getirdim.

Annesi yandaki duvara vuruyordu.

Elindeki çikolatalı kurabiyeler eriyor, avuç içini kahverengiye boyuyordu. Kurabiyeleri yere attı, eğilip elini azman çimenlere sürdü. Kurabiyeler fazla tatlıydı.

Limonata yaptım dedim, dedi daha yüksek sesle. Sana yiyecek bir şeyler de getirdim.

Annesi duvara vurmayı kesti. Galen, dedi. Nefessiz kalmış gibiydi. Artık dayanamayacağım. Kapıyı aç artık. Sesi boğuk geliyordu, Galen tam olarak nerede durduğunu anlayamıyordu; karanlığın içinde bir yerdeydi, Galen'ın ise ışıktan gözleri körleşmişti.

Ben de kapıyı açmak istiyorum.

Aç öyleyse.

Hapse gitmeyeceğimi bilmem lazım.

Hapse gideceksin.

Galen krakerlerin beyaz plastik ambalajını açtı, duvarın yanına gidip krakerleri kalasların arasındaki boşluklardan içeri attı. İşte yemeğin, dedi. Ertesi güne kadar başka yemeğin olmayacak, o yüzden dikkatli kullan.

İşte bu harika. Burada susuzluktan ölürken bana tuzlu kraker verdiğini söyleyeceğim onlara.

Ama şu anda hikâyeni anlatıyor değilsin. Mahkeme-

de değilsin şu an. Hâlâ hikâyeni yaşıyorsun. Ve ertesi güne kadar idare edeceğin yemeğin de bu.

Kalasların arasından bir düzine kraker atınca, annesinin yakına geldiğini duydu. Annesi onun bulunduğu taraftaki duvara bir yumruk atıp krakerleri yer ile duvar arasındaki boşluktan dışarı itti. Birkaç santimlik küçük bir boşluktu, ama Galen hemen dikkat kesildi. Barakanın tamamı toprağa gömülü direklerin üzerinde duruyordu, duvarlardaki kalaslar da yere kadar iniyordu, ama toprağa gömülü değildi. Annesi duvarın altındaki herhangi bir yeri kazıp çabucak dışarı çıkabilirdi.

Siktir, dedi Galen.

Ne oldu?

Hiç. Aletlerin durduğu kulübeye kadar gitti, küçük yuvarlak uçlu küreklerden birini aldı ve nereden başlayacağını düşünmeye başladı. En iyisi annesini takip etmekti. Eğer annesi kazmaya başlarsa, onun kazdığı yeri tekrar toprakla doldurabilirdi. Ama bu uyanık kalması gerektiği anlamına geliyordu. Bir-iki saat bile uyusa, annesi o sırada kazıp dışarı çıkabilirdi. Bu yüzden de hemen işe koyulup bütün kenarlara toprak yığması gerekiyordu.

Fakat bu işe başlarsa, annesi hemen anlayacaktı. Hem annesi henüz kazmaya başlamamıştı. Belki de bu hiç aklına gelmeyecekti. Böyle şeyler düşündüğüne inanamıyordu.

Bu işe bir son vermeliyiz, anne, dedi. Bir çare bulmalıyız. Bu çok korkunç. Bu ben değilim.

Sen busun işte. Sen hep böyleydin. Bütün o New Age saçmalıkların, yaşlı bir ruh olduğun filan. Ama sen bir katilden başka bir şey değilsin.

Galen barakanın çevresini turladı, kalasların gri ahşabı toprağa tamamen girmiyordu. Toprak sertti, annesinin elinde herhangi bir alet, kürek filan yoktu, o yüzden fazla derin kazamayacağını düşünüyordu, ama yine de bilemezdi. Sonunda hapsi boylayabilirdi.

Yerdeki en geniş aralık ön tarafta, sürgülü kapının olduğu yerdeydi, kazacağı yer burasıydı işte. Toprak düşündüğünden çok daha ağırdı. Küreği toprakla doldurmak dünyanın en zor şeyiydi. Oysa o, yerkabuğunun çok ince olduğunu, arasından içine düşüp gezegenin öte tarafına geçebileceğini düşünmüştü, ama şimdi bundan o kadar emin değildi. Evet, dünya bir yanılsamaydı, ama bir an kâğıt inceliğinde gibi görünen şey bir an sonra kaskatı kesilebiliyordu. Her şey hiç durmadan değişim halindeydi. Galen'ın burayı kürekle kazması buradaki toprak kalınlığının hemen artmasına sebep olmuş olabilirdi. Yanılsama onu sınıyordu, onun bilinçliliğine yanıt veriyordu. Biz ilerledikçe, dünya kendini tekrar tekrar oluşturuyordu.

Esas olan mücadeleydi. Buradaki toprak, onu uğraştırmak için sertleşmişti. Kürek ağırlaşıyor, böylece o da kendini bir şey yapıyormuş gibi hissediyordu. Dünya direnç gösteriyordu ve biz mücadele ettikçe, nihai derslerimizi öğreniyorduk.

Toprağa dalan küreğin sesi karmaşık ve güzel bir sesti, aldatıcı bir hızı vardı, ama tek bir seferde gelmiyordu. Küreği kaldırırken önce tok bir ses çıkıyor, daha sonra kürekten dökülen kum, toprak ve çakılların sesi geliyordu. Bu da hepimizin topraktan geldiğini hatırlatıyordu. Bildiğimiz her şey parçaların bir araya gelmesiyle oluşmuştu. Aslında bir akış halinde olan her şey bir arada durarak katıymış izlenimi veriyordu. Her şeyin esası bu akıştı. İşin heyecan verici kısmı da bu fırlatma anıydı, kürektekileri eski ahşaba doğru, aradaki boşluktan içeri boşalttığında, binlerce şekilde yere çarptıkları halde, tek bir ses, tek bir hareketmiş izlenimi veriyordu.

Galen burada olanın önemli bir şey olduğunu anlamıştı. Annesinin bu barakada kilitli olması bir armağandı. Bu, Galen'ın son dersiydi. Burada her şeyin devamsızlığını hissedecek ve öğrenecekti. Sadece düşünmekle ve

şüphe etmekle kalmayacak, bilecekti. Burası onun nehriydi. Galen hep suya bakmış, kendi meditasyonunun Siddhartha'nınkiyle aynı olacağını düşünmüştü. Suya baktığı zaman her şeyin oluşup tekrar çözüldüğünü göreceğini sanmıştı, ama Galen'ın gerçek meditasyonu meğer hep burada, hep topraktaymış. Bu toprağın civarında büyümüştü, ömrü boyunca bu toprağı görmüş, ama daha önce hiç fark etmemişti. Bir kürek dolusu toprak daha kaldırıp savurdu, milyonlarca toprak zerresi dışa doğru saçılarak bir desen oluşturdu ve yere düştü; Galen tarifsiz bir mutluluk içindeydi, heyecanla dolup taşıyordu.

Tanrım, dedi. Meğer hep buradaymış.

Ne yapıyorsun? diye sordu annesi, ama Galen onu duymazlıktan geldi. Annesi bir katalizördü sadece. Galen'ın dikkatini buna yöneltmek, onun bu meditasyonu yapmasını sağlamak için kendisini buraya kilitlemişti. Bütün bu olanların, aralarındaki kavga ve mücadelenin tek amacı buydu. Ama annesi bunu bilemezdi. Bundaki rolünü anlayamazdı. Onun dikkatini dağıtmaya çalışacaktı.

Teşekkür ederim, dedi Galen. Bu armağana hürmet edeceğim.

Sen neden bahsediyorsun?

Bilmiyor olman doğal, dedi Galen. Sen *samsara*'da kilitli kalmışsın. Daha genç bir ruhsun.

Barakada kilitli kaldım, çünkü beni buraya sen kilitledin.

Galen bir kürek daha doldurdu, bu kez kürek hafiflemiş, kaldırma hareketi kolaylaşmıştı. Tekrar kaldırıp savurdu, toprak zaman ve uzam içinde yığılırken oluşan deseni izledi.

Galen.

Galen da böyle yığılarak bir desen oluşturuyordu. Bunu şimdi anlıyordu. Galen topraktı. Kendisinin savruluşunu izliyordu.

Kürekle ne yapıyorsun öyle?

Hişş, dedi Galen. Önemli bir şey oluyor. Dikkatimi dağıtma benim. İyice yaklaştım artık.

Hey! diye bağırdı annesi.

Ama Galen onu duymazlıktan geldi, küreği toprağa derin daldırdı, artık kas ve kemiğin ötesinde bir güçle donatılmıştı. Hareketin kendisi olmuştu. O, topraktı, kürekti ve hareketin kendisiydi, aynı zamanda bunların da fazlasıydı. Milyonlarca kilometre ötedeydi artık. Bu eller onun elleri değildi. Bu nefes onun nefesi değildi. Bu anne onun annesi değildi. Bu Galen, Galen değildi. Her şeyi akışına bırakmalı, bu hareket hiçbir bağlantı kurulmadan tamamlanmalıydı.

Annesinin parmakları ahşap ile toprağın arasındaki boşluktaydı, beyaz parmaklar yığılan toprağı iteliyor, daha fazla toprak havanın içinden, zamanın içinden o parmakların üstüne yığılıyor, parmaklar toprağın altında kalıyor, sonra tekrar dışarı çıkıyordu, güzel bir danstı bu; öteden beri bilinen ve tekrarlanan bir hareketti.

Toprak eski ahşabın kenarında birikiyor, derinleşiyordu, annesinin parmakları toprağın ağzından çıkıp yana kayıyor, daha geniş bir aralık buluyordu, bir elinin tamamı dışarıda kalıyor ve üstüne daha fazla toprak yığılıyordu, eli tamamen gömülmüştü şimdi, bir kürek dolusu toprak daha geldi, annesi çığlık atmaya başladı, sesi giderek boğuklaştı, başka bir şeye dönüştü, sesi toprak ile hava arasında bir beşikteydi şimdi, sallanıyor, gömüldükçe gömülüyordu.

Bu meditasyon, Galen'ın hayatındaki en uzun, en bitimsiz, en güzel meditasyon olmuştu. Kürek toprağa saplanıyor, toprak havaya savruluyor, havada bir süre asılı kaldıktan sonra yere düşüp ahşap ile işlenmemiş toprağın, insan ile dünyanın, geçmiş ile günümüzün, benlik ile hakikatin arasındaki boşluğu dolduruyordu. Üst taraftaki eski kalaslar aşınmış, oyulmuş ve geçiciydi; altta kalıcı olanla buluşuyor, yeni toprak aradaki boşluğu kapatıyor, aralarındaki ayrımı örtüyordu.

Annesi daimi bir ses, bir eşlikçi, bu anı taçlandıran bir şeydi. Aralıktaki parmakları ayrımları ortaya çıkarıyor, dünyayı bölmeye çalışıyor, sonra parmaklar yeniden gömülüyordu. Karşıtların arasında hiç bitmeyen bir hareket vardı; aralık açılıyor, sonra tekrar toprakla dolup kapanıyor, ortadan kalkıyordu.

Galen'ın elleri yırtılıyordu sanki, cayır cayır yanan avuçlarında kabarcıklar oluşuyor, bunlar patlayıp akıyor, ham acı bir anda çakıp sonra sönüyordu; Galen uzaklardaydı hâlâ, olan bitenin hepsini izliyor, kendi nefesini görüyordu. Sıcaklık, etrafında yoğun bir tabaka oluşturmuştu, özellikle de kafatasından yayılıyordu; tişörtünü yırtarcasına çıkarıp fırlattı, bunu yaparken bir-iki atıştan fazla kaçırmış olamazdı ve tekrar küreğin ritmik hareke-

tine döndü. Teni güneşin altında çıplaktı şimdi, her bir güneş ışınının uzamın ve zamanın içinden bir ok gibi fırlayıp tenine saplandığını hissediyordu. Bu oklar dünyanın başlangıcından geliyordu, bu ışınlar sadece bizim güneşimizin değil, bütün güneşlerin ışınlarıydı; sırtına saplanıyor, tenini delip geçiyordu. Bu sıcaklıktan ötürü sersemlemesi, güneş ışınlarının tenine saplanması bir armağandı. Zihnini dağıtmıyor, tam tersine, iyice odaklanmasını sağlıyorlardı.

Bir şeyler içmek istiyordu, ama buna karşı koydu. Bu, *samsara*'ydı sadece, onun dikkatini dağıtmak içindi; onun burada yaptığı şeyse son meditasyonuydu. Bunun sonuna kadar gidecek, bu enkarnasyonu tamamıyla arkasında bırakacak, eğer dayanabilirse, onu geride tutan sonsuz sayıdaki enkarnasyonu geçecekti.

Ama bu, gururdan başka bir şey değildi. Meditasyonu bir başarı olarak görmemesi gerekiyordu. Değerlendirme yapmayı bırakmalıydı. Toprağa odaklanmalı, her bir toprak zerresine yoğunlaşmalıydı. Toprağın güneş altındaki yüzeyi beyaz, altı koyuydu, tuhaf kırıklı şekiller, kaba yüzler vardı orada. Dolu kürek havaya kalktıkça, her bir kum zerresi, her bir toprak ve taş parçası birbiriyle ilişki içinde bir desen oluşturuyor ve sonra yere dökülüyordu.

Onun ruhu bunu yüzyıllardır yapıyordu zaten, bu sürede birçok ömür oluşmuş ve yitip gitmişti, başka anneler gelip geçmişti. Kaç ömür geçmişti böyle? Belki de yüzyıllar, değil binlerce yıl öncesine gitmişti. Neredeyse iki bin yıl önce mağara resimleri yapılırken oradaydı belki de, at ve boğa resimlerinin birçoğunu kendisi yapmıştı belki. Mağara serin ve nemliydi, Fransa'da bir yerlerdeydi, mağara karanlıktı, diğerleri oraya girmeye korkuyordu, o her gün elinde meşaleyle mağaraya giriyor, yanında kamp ateşinden getirdiği kömürler oluyordu, bunları sanatını yapmak için kullanıyordu. Kampta genç bir

kadın bunu fark etmişti, o yanından geçerken böğürtlen toplamaktan kafasını kaldırmış ve sonunda onu mağaraya kadar takip etmişti.

Kahretsin, dedi Galen. Bu bir meditasyon, porno filmi değil.

Ne? dedi annesi.

Sana demedim.

Sen buna porno filmi mi diyorsun? Anneni gömüyor ve buna porno mu diyorsun?

Galen kürekle duvara vurdu. Kapa çeneni! diye bağırdı. Seninle konuşmuyorum. Sen ne anlarsın. Aklımdan geçenlerle ilgili en ufak bir fikrin bile yok.

Porno filmi dedin.

Galen küreği duvara defalarca vurdu. Çevresindeki hava alev almıştı, başı dönüyordu, terden sırılsıklamdı ve gözlerinin önünde benekler uçuşuyordu. Elleri paramparçaydı. Omuzları öyle güçsüz düşmüştü ki, küreği elinden bıraktı ve sendeleyerek incirin gölgesine doğru yürüdü.

Dökme demir sandalyeye oturdu ve masanın üzerine kapandı. Güçlükle nefes alıyordu. Havada hiç oksijen kalmamıştı.

Bana deli diyorsun, dedi annesi, ama şunu bir daha düşünelim. Sesi arkadaki duvara yakın bir yerden geliyordu, aralarındaki mesafe bir metreden azdı. Annesinin sesi bağırmaktan çatal çatal olmuştu. Anneni barakaya kapadın ve onu öldürmeye çalışıyorsun.

Seni öldürmeye çalışmıyorum.

Duvarın etrafına toprak yığıyorsun, tuhaf bir gömme türü, değil mi? Ve çığlık çığlığa bağırdığı halde ona kulak asmıyorsun. Sonra da pornodan bahsediyorsun.

O kim?

Ne?

Bağırdığı halde ona kulak asmadığımı söyledin.

O benim.

Aynen. Peki deli olan kimmiş?

Senin yardım almanı sağlarız.

Hani beni hapse gönderecektin?

Aynı zamanda akıl sağlığı bölümleri olan hapishaneler de var.

Seni dinleyemem, dedi Galen. Artık seni dinleyemem. Ellerini kulaklarına kapatıp eve girdi, mutfak çekmecelerinde kulak tıkacı aramaya başladı. Annesinin bir yerlerde kulak tıkaçları olacaktı. Çekmecelerdeki bütün o eski gümüş çatal bıçak takımlarıyla, mutfak gerçek bir deliliğin işaretleriyle doluydu. Bütün hayatları deliliğin işaretleriyle doluydu. Galen'ın yaptığı şeyse buna bir son vermekti. Galen bu deliliğin panzehiriydi. Meditasyonuna geri dönecek ve onun dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti.

Geçen yüzyıldan kalan her şey bu çekmecelerdeydi. Eski püskü lastik bantlar, metal raptiyeler, tahta bir cetvel, düğmeler, sicim parçaları, hiçbir şey atılmamış, her şey saklanmıştı. Galen bir çekmeceyi yerinden söküp bahçeye çıkardı, içindeki kahverengi ve metal şeylerden oluşan yığını yere boşalttı, buradaki şeyler uzun yıllardır gün yüzüne çıkmamıştı.

Sonra gidip bir çekmece daha aldı, bir tane daha aldı ve hepsini çimenlere boşalttı. Sadece mutfak çekmecelerini değil, kilerdeki, holdeki ve yemek odasındaki çekmeceleri de boşaltıyordu. Ağır olanları bırakıyor, tabak çanak ve gümüşleri bırakıyor, ıvır zıvırla dolu olan çekmeceleri alıp çimenlerin üstüne boşaltıyordu. Hiçbir yerde kulak tıkacı yoktu, fakat bu iş zaten başka bir şeye dönüşmüştü. Bu bir def etme işlemi, eski ve işe yaramayan şeyleri yakıp kül ederek akıl sağlığına tekrar kavuşma işiydi.

İşte geçmişin, dedi Galen.

Ne? dedi annesi, sesi boğuk geliyordu. Barakada olması sohbeti zorlaştırıyordu.

İşte bu senin geçmişin, dedi Galen, daha yüksek sesle, sonra aklına bir şey geldi. Fotoğrafların, dedi.

Fotoğraflarıma ne yapıyorsun?

Henüz bir şey yapmadım, ama bu yığını boylamak üzereler. Her şey yanıp kül olacak.

Hayır. Eşyalarıma dokunma, Galen.

Bana engel olabiliyorsan, hiç durma.

Galen!

Annesinin odasına girdi ve orada durup çevresine göz gezdirdi. Bu onun eşyalarını son görüşü olacaktı, burası artık onun odası olmayacaktı, o yüzden bir an için bakılmayı hak ediyordu. Buranın neye benzediğini aklında tutmaya çalışacaktı.

Anne, dedi. Anne. Bu sesin kulağa nasıl geldiğine bakıyordu, yanılsamayı yaratan şey bütün bunların birikimiydi. Bu oda o birikimin bir parçasıydı. Bu oda, annesinin çocukluğuna kadar uzanan bir geçmişi taklit ediyordu. Bunların hepsi yanılsamaydı, ama ikna edici bir ağırlığı vardı. O zaman sürecinden kalan her şey: Eski ahşap oyuncaklar, giysiler, duvarlarda asılı duran, çocukken yaptığı resimler bile yanılsamaydı. Bu resimlerde bir ev, bir aile, kocaman bir güneşin altında el ele tutuşmuş dört kişi vardı. İpucu o çarpık güneşte aranmalıydı.

Kitap rafında fotoğraf albümleri duruyordu. Eskilerden iki tanesini eline aldı, albümlerin beyaz kapakları solmuş muşamba gibiydi. Bahçeye çıktı.

İki fotoğraf albümü var elimde, dedi. Anılar yolu.

Dokunma onlara.

Keçiler, dedi Galen. Tam bu bahçede bir sürü keçi var, senin üstünde de yazlık bir elbise.

Onların negatifleri bende yok, Galen.

Keçiler fotoğraf makinesine bakıyorlardı, Galen'ın annesi ve teyzesiyle birlikte poz vermişlerdi. Teyzesi daha büyük, daha uzun boyluydu, saçlarında fiyonk yok-

tu. Daha o zamandan mutsuz görünüyordu. Annesiyse en şirin gülümsemesiyle gülüyordu, başını hafifçe yana eğmişti. Shirley Temple'a benziyormuşsun, dedi Galen.

Kaldır onları, Galen.

Ona benzemeye mi çalışıyordun? Şimdi böyle sahte ve tuhaf davranırken, olmaya çalıştığın kişi o mu yine?

Galen bekledi, ama annesinden yanıt gelmedi. Boş ver, dedi Galen. Gerçek bir şeyler konuşulduğunda hiç cevap vermezsin zaten. O sevimli anlar konuşulamayacak kadar kutsaldır. O sayfayı albümden yırtıp buruşturdu, fotoğrafile üstündeki ince plastik film tabakası buruştu.

Hayır! diye bağırdı annesi. Hemen kes şunu.

Eğlenceli ama. İyi ki barakadasın. Ne istersem yapabiliyorum. Umarım kalasların arasındaki boşluğa gözünü dayamışsındır da her şeyi görüyorsundur. Kaçırırsan üzülürüm bak.

Sen sandığımdan da kötüymüşsün. Anlatılamayacak kadar kötüsün, sana söyleyecek söz bulamıyorum.

Oğlum demeyi dene. Oğlum sözcüğü bir seçenek olabilir. İşte cevizliğin bir resmi var burada. Siktiğimin cevizleri ve kurutma elekleri.

Koy onu yerine.

Anneannemle dedem burada o kadar yaşlı görünmüyorlar. Sadece yaşlı doğmamış insanlar olarak, gerçek hayatlar yaşamış gibi görünüyorlar.

Onların hayatları gerçekti.

Bilemiyorum, dedi Galen, ama bu fotoğrafa bakınca bu mümkün görünüyor. Fakat mesele şu ki, hiçbir şeyin cevabı yok. Anneannemi neden dövüyordu? Neden hep çalışıyordu? Anneannem hafızasını nasıl kaybetti?

Sen bütün bir ömürden bahsediyorsun. Hiç kimse bütün bir ömrü açıklayamaz.

Vay be. Benimle ebeveynin hakkında konuşuyor gibisin sanki. Bu yeni bir şey.

Ben hep onlardan bahsettim.

Hayır. Önemli şeyler hakkındaki gerçekleri hiç anlatmadın.

Galen.

Söyle o zaman, onu neden dövüyordu?

Onu dövmüyordu.

Gördün mü?

Hiçbir şey senin sandığın gibi değildi.

Öyleyse aydınlat beni.

Biz bir aileydik.

Hayır. Olmadığınız tek şey buydu. Çünkü aile kelimesi senin için özel bir anlam ifade ediyor, ama senin ailen hiçbir zaman bu kelimeye uymadı. Ceviz eleklerinin olduğu bu fotoğrafta tuhaf olan ne, biliyor musun?

Annesinden ses çıkmadı. Tuhaf olan, diye devam etti Galen, o sırada çalışıyor olmaları. Fotoğraf çektirmek için durmamışlar. Sadece bir an için kafalarını kaldırıp bakmışlar. Fakat eleklerin üzerine eğilmiş, çalışmaya devam ediyorlar. Ortalıkta milyonlarca elek var. Senin babanın hayatı böyleydi işte. Onun için, her yöne uzanan iş vardı sadece, hep iş iş iş, başka bir şey yok. Aile filan yok.

Ben oradaydım, neyin ne olduğunu bilen benim. Biz bir aileydik, tek yaptığımız şey de çalışmak değildi. Babam akordeon, annem piyano çalardı, hep birlikte şarkılar söylerdik.

Anneannem piyano mu çalıyor?

Evet. Sen hiçbir şey bilmiyorsun.

Pekâlâ. Diyelim ki bu aileye inanmak istiyorum. Parçaların birbirine uyması lazım. Peki, onu neden dövüyordu?

Seni kahrolası. Onu dövmüyordu.

Galen fotoğrafı albümden çıkardı ve elinde buruşturdu.

Dur! Annesinin sesi çatlak ve pürüzlüydü.

Sesini boşa tüketme, dedi Galen. Bu fotoğraf bir ka-

yıp değil. Bunların hiçbiri olmadı sonuçta. Onu dövmedi, aile yoktu, kurutma elekleri yoktu, cevizler yoktu.

Galen annesinin hıçkırık seslerini duydu, ama umurunda bile değildi. Diğer fotoğraflara da bakıp her sayfayı tek tek yırttı.

Burada yeni bir bisiklete binmişsin, dedi ve o sayfayı yırttı. Burada bir köpeklesin. Köpeğin adı neydi sahi?

Schatze, dedi annesi ve bu onun daha çok hıçkırmasına sebep oldu.

Alt tarafı bir köpek işte, dedi Galen, pek öyle ahım şahım bir köpek de değil zaten. Şu bacaklara bak, yedi-sekiz santim var yok. Cinsi neydi bu köpeğin?

Mastı.

Evet, evet, hatırladım. Böyle de köpek mi olurmuş.

Ben Schatze'yi çok severdim.

Schatze ne demekti?

Mein Schatz, benim hazinem, sevdiğim, sevgilim demek.

Galen o sayfayı da yırttı. Sevgilim'in bir sürü fotoğrafı varmış, ama bugünden sonra olmayacak.

Senden nefret ediyorum.

Evet, biliyorum. Bunu konuşmuştuk. Artık yeni bir konuya geçelim.

Ben senin annenim.

Bunu da konuşmuştuk.

Beni dışarı çıkarman lazım.

Geç bunları. Kulak tıkaçlarını aramaya gitmeden önce şu albümleri bitireyim istiyordum, ama galiba önce gidip tıkaçları bulmam gerekecek.

Sen bir canavarsın.

Evet, evet.

Sen benim oğlum değilsin.

Hı hı. Schatze'nin, Noel ağacının altındaki başka bir fotoğrafına baktı. Annesinin üstünde kalın kumaştan bay-

ramlık bir elbise vardı, kumaşı kadifeydi galiba. Koca ağaç iki kat yüksekliğindeki salonda duruyordu. Ağaç allı pullu idi, tepesinde de bir yıldız vardı. Altında keçe bir battaniye ve yığınla hediye paketi duruyordu. Schatze patilerini annesine dayamış, yüzünü yalamaya çalışıyordu, annesi de kollarını ona dolamıştı; gülüyor, yüzünü ondan çekmeye çalışıyordu. Onun söylediği gibi görünüyordu her şey. Galen onun var olduğunu iddia ettiği aileyi hayal eder gibi oldu. İyi zamanları da olmuştu belki. Belki de iyi zamanlar daha çoktu. Belki de dayak, ayrımcılık ve sahtelik sadece ara sıra olan şeylerdi, gerçekte sürdürdükleri hayatta bunlar sadece bir istisna oluşturuyordu belki. Ama Galen bunu asla bilemeyecekti. Annesine güven olmazdı, çünkü inkâr ediyor ve savunmaya geçiyordu. Teyzesine de güven olmazdı, çünkü o da her şeyi yıkmaya çalışıyordu. Anneannesiyse hiçbir şeyi hatırlayamıyordu. Bu fotoğraflar sadece anları gösteriyordu. Bir günün nasıl geçtiğini, tek bir günde her saat neler olduğunu anlatamazlardı. Zaten bunların hepsi dikkat dağıtmaydı, *samsara*'nın en derin haliydi bu, aidiyet inancıydı; bir aileye, bir yere ve bir zamana ait olma inancıydı. Son bağlantı buydu, benlik yanılsamasının temeli de buydu zaten.

Buruşuk sayfalar çiçeğe benziyordu, büyük ve parlaktı, siyahlı beyazlı taçyapraklarıyla, mürekkebe bulanmış kocaman beyaz karanfillere benziyorlardı. İki albümden çıkan sayfalar, çekmecelerden dökülen ıvır zıvırdan daha büyük bir yığın oluşturmuştu.

Ben bahçıvanım, dedi Galen. Burada bir aile yetiştiriyorum. Bütün çiçekler açınca da üzerlerine benzin döküp kibriti çakacağım. Ve sonunda özgürlüğümüze kavuşacağız.

Sen bir İblis'sin, dedi annesi.

Sen dindar bile değilsin ki.

Evet, ama sen de İblis'sin. Sen Şeytan'ın askerisin. Sonradan şerre bulaşmış biri değilsin, ta başından beri senin içinde bu vardı. Senin yaradılışın böyle.

Eğer Tanrı'ya inanmıyorsan, Şeytan'a da inanamazsın.

Ben hakikati görebiliyorum. Senin ne olduğunu görebiliyorum.

Şeytan diye bir şey yoktur. Sadece ikili karşıtlıklar vardır.

Sen, Blake'i bile okumadın.

Blake de kim?

Halil Cibran ve diğerlerinden okuduğun saçmalıkları papağan gibi tekrarlıyorsun ya, o sözlerin asıl sahibi

Blake'tir. Üniversiteye gitseydin, bunları bilirdin.

Galen masaya doğru yürüdü, ağır demir sandalyelerden birini kaldırıp barakanın duvarına fırlattı.

Aferin, dedi annesi. Bunu yapınca cahilliğin mi geçti.

Galen eve girdi, geri kalan fotoğraf albümlerini de aldı, sonra onun odasında öylece durdu. Onun dikkatini dağıtmasına izin vermişti. Sonunda meditasyonunu bulmuşken onu ne çabuk bırakmış ve başka bir şeye takılmıştı. Mesele buydu işte. Annesinin onu yolundan şaşırtmakta muazzam bir gücü vardı, onun yanındayken mıknatısın yanındaki pusula gibi bozuluyordu. Sırf ağzını açmasıyla her şeyi mahvediyordu.

Fotoğraf albümlerini yere attı. Kulak tıkaçlarını bulmalıydı.

Yatağının yanındaki komodinin üstünde de yoktu. Banyosuna baktı, lavabonun üzerindeki aynalı dolaba baktı ve bir çift eski kulak tıkacı buldu, iki kirli topak. Bunları kulaklarına taktı, artık kafasının içindeki sesi dinleyebilirdi, artık kendi kan deveranını ve sinapslarını dinleyebilirdi; olması gereken yer burasıydı. Artık zihni dağılmayacaktı. Ses olmadan, annesi ona erişemezdi.

Yaralı ellerini sarmak için gazlı bez de buldu, annesinin dolabındaki şeyleri tekmeleyerek eldiven aradı, şifonyerin çekmecelerini yere boşalttı, annesinin çoraplarını, iç çamaşırları ve sutyenleri yere saçılmıştı, ama hiç eldiven yoktu.

O da barakaya gitti, barakanın etrafını dolaşıp küçük alet kulübesine kadar gitti ve orada eldiven aramaya başladı. Hiç şüphesiz annesi ona bir şeyler söylemeye devam ediyordu, ama o kendi kafatasının içindeki hava boşluğundan başka bir şey duymuyordu.

Gözleri parlak gün ışığına alışıncaya kadar bekledi, sonra da bir duvarda küçük bir raf buldu, işte eldivenler oradaydı. Kir ve yağdan kararmış ince pamuklu bir eldiven

seçti, içinde olabilecek karadul örümceklerini öldürmek için eldivenleri ellerinin arasında ezdi. Sonra da gazlı beze sarılı ellerine geçirdi. Artık meditasyonuna dönebilirdi.

Ön tarafa, barakanın kapısına doğru yürüdü, sırtı ağaçlara dönük olarak cevizliğin kenarında durdu ve duvarın kenarına yığdığı toprağa baktı. Aslında cevizliği genişletip barakaya bağladığını fark etti, oraya bir şeyler ekiyordu.

Arkasındaki ağaçlar bir seyirci grubu oluşturuyordu. Beklentiyle dolup taşıyorlardı. Topraktan taşmış, havada asılı kalmış, bekliyorlardı.

Pekâlâ, dedi. Bunu yapacağım. Köşeye doğru yürüdü, burada duvarın yalnızca yarım metre kadarı dışarıda kalmıştı. Küreği toprağa daldırınca elleri cız etti. Küreği kaldırırken sırtı ve kolları sızlıyordu. Şimdiden sırtı tutulmuştu.

Toprak, toprak gibiydi, fazlası değil. Toprak gibi görünüyor, toprak gibi kokuyor, toprak gibi bir his veriyordu. Kürek ağırlaşmıştı, Galen onu tutamıyor, kaldıramıyordu, acımasız yerçekimi bütün ağırlığıyla kendini hissettiriyordu.

Hadi, dedi kendi kendine. Bütün meditasyonlar bu şekilde başlardı, ilhamsız, külçe gibi ağır ve bağlantısız. Uyuklayan dünyadan uyanık dünyaya geçişti bu, hayallerin tüm ağırlığı içinden geçerek yapılan bir yolculuktu. Bir tür gömme ve aynı zamanda insanın kendini kazıp çıkarması işiydi ve her zaman insana imkânsız gibi görünürdü. Her seferinde insana o ağırlık hiç sona ermeyecekmiş, dünya bir daha hiç kaymayacakmış, hiç dönüşmeyecekmiş gibi gelirdi.

Yanıyordu, boynu, sırtı ve kolları güneşin altında pişmişti, ama bu bile dönüşüm değildi. Bu bile ölü ve ağırdı. Sadece acı veriyordu. Nefesi hırıltılıydı. Yorulmuştu.

Sırtı o kadar acıyordu ki, artık daha fazla eğilip kalkamayacaktı, ama yine de devam etti, toprağı kürekle-

meye devam etti, kulak tıkaçlarını çıkardı ve küreğin kenarlarından dökülen toprak ve taşların sesini dinlemeye çalıştı, su şırıltısı gibiydi, küreği boşaltınca da *vop* diye tok bir ses çıkıyordu. Küreği daha yüksekten savurunca, küçük taşların ahşaba vuran tiz sesi duyuluyordu. Doğu duvarına geçmişti şimdi, yarı gölgedeydi, bahçe tarafına doğru ilerliyordu. Gölgenin serinliği iyi geliyordu.

Bu işin en sevdiği kısmı küreği yükseğe savurmaktı, o an toprak havada asılı kalıyordu. Bundan önceki meditasyonunda da, odaklandığı şeyin bu olduğunu hatırladı.

Gün geçiyordu, gölge artık fırın gibi değildi, başının çevresindeki ısı halesi de yok olmuştu. Uyanık dünya geri geliyordu. Fakat sonra sert zemine geldi.

Devinirliğini kaybetmek istemiyordu, ama işlenmiş ceviz bahçesinin kenarındaki sert toprağa gelmişti ve küreğini toprağa saplayamıyordu. Küreğin ucu sadece birkaç santim giriyor, küreği kaldırdığı zaman üstünde neredeyse hiç toprak olmuyordu. Toprak zırh gibiydi, içinde taş parçaları vardı.

O da diğer tarafa, alet kulübesinin oraya yürüdü, orası güneşte kavruluyordu. Bütün vücudunu bir anda ter bastı, duvar ve yer güneşin altında titreşiyordu. Küreğini gevşek toprağın derinliklerine sapladı, dolu küreği kaldırdı, savurdu ve bu sırada bunun verdiği hisse odaklandı, her kürekte o anı hissetmeye çalıştı, havada asılı kalıp yere düşmeyi kendi bedeninde hissetti.

Siddhartha günlerini, aylarını, yıllarını meditasyonla geçirmişti, suyun kenarına oturup beklemişti, fakat Galen meditasyonu harekette bulmuştu, bu daha hızlıydı. Bu, diğerleriyle paylaşması gereken bir armağandı. Belki de kendi meditasyon kitabını yazmalıydı; bunu ardında bir iz, bir işaret, ekmek kırıntılarından bir yol olarak bırakmalıydı. Belki de meditasyon kitabı yazmak yerine doğrudan şiire yönelmeliydi. Diğerlerinin henüz görme-

diği bir şeyi görmüştü, bu yüzden belki de bu yaşadığı deneyimin kısacık bir tarifi bile şiir olacaktı.

İnsanların onu görmek için sıraya girdiklerini hayal ediyordu, sadece kitapçılarda ve kütüphanelerde değil, burada, evde de kuyruklar oluşuyordu. Kuyruk ta çitlerin oraya kadar uzanıyordu, nerede oturduğunu öğrenmişlerdi bir kere. Buraya gelip kürekle toprağı kazıyorlardı ve her gün toprağı düzlemek için buldozer getirmek gerekiyordu.

Kahretsin, dedi. Düşünmeyi bırak. Sadece kaz. Toprağı savur ve izle. Bu kadar. Hepsi bu.

Ben de varım, dedi annesi, Galen da kulak tıkaçlarını yeniden taktı.

Toprak yine toprak olmuştu, fazlası değil. Ağırdı sadece ve gün geçiyordu, ama yine hızı kesilmişti.

İyi, dedi ve küreği elinden bıraktı, ama tekrar eline aldı, çünkü bütün bunların bir amacı olduğunu hatırlamıştı. Bu tek başına bir meditasyon değildi. Annesi kazıp çıkamasın diye duvarın kenarına toprak yığıyordu.

Cildi kaşınıyordu. Teni yanmıştı ve her yeri kaşınıyordu, durup kollarını, koltuk altlarını, karnını, sırtını ve kasığını kaşımak zorunda kalıyordu. Vücudunda ter katman katman birikmişti. Jennifer bunu asla yapmazdı.

Küreğini fırlatıp cevizliğe doğru attı. Zihnini toplayıp odaklanamıyordu bir türlü, düşünceleri geride bırakamıyordu. Şimdi de Jennifer'ı düşünmeye başlamıştı ve otuzbir çekmezse rahatlayamayacaktı, bunu biliyordu.

O da ayağını sürüye sürüye barakanın çevresini dolaştı, bahçeyi geçti, oraya yığdığı ve çoktan unuttuğu ıvır zıvırın yanından geçti, bunları daha sonra yakmalıydı, odasına çıktı, eline bir *Hustler* dergisi alarak annesinin odasına gitti. Üstü başı kir pas içinde olduğundan kendi yatağına uzanmak istememişti; annesinin zaten bu yatağa ihtiyacı olmayacaktı. Buradaki eşyaların hepsi yakıl-

mak üzere dışarıdaki yığının arasına gidecekti. Onun battaniyeleri, çarşafları, yastığı, hatta döşeği bile o yığının arasına karışacaktı. Bu oda tamamen çıplak kalıncaya kadar her şeyi yakacaktı. Duvarlar ve duvar kâğıtlarından başka bir şey kalmayacaktı burada.

Şortunu ve iç çamaşırını sıyırdı, kir pas içindeki, güneş yanığı teninde kasığı bembeyaz kalmıştı. Jennifer'ı düşünüp *Hustler*'a baktığı için aleti sertleşmişti bile. Ucundaki yarık bir göz gibi kendisini izliyordu, onun hakkında her şeyi biliyordu, tüm sırlarını, düşüncelerinin gittiği her yeri biliyordu.

Pamuklu eldiveni çıkardı, elindeki bandajı açınca eli sızlamaya başladı. Havayla temas edince, su toplayan yerler gerçekten çok acımaya başlamıştı. Aletini kavramaya çalıştı, ama avucunun tamamını kullanamıyordu. Sadece başparmağıyla parmaklarını kullanabiliyordu, ama bu şekilde çok zordu. Pek tatminkâr değildi.

Yine de elinden geleni yaptı. *Hustler*'daki adam susamış ve azmış bir halde kasabaya varmıştı. Adamın atının bile aleti sertleşmişti. Kameraya bakıyordu.

Adam mahmuzlu çizmeleriyle barda durmuş, bir kadeh viski devirirken, kırmızı kombinezonlu bir kadın ona oral seks yapıyordu. Adam bunun pek farkında değilmiş gibi görünüyordu. Sonra kadın bir masanın üzerine eğiliyordu, Galen bu kareye odaklandı. Kadın yüksek topuklu ayakkabılar ve file çorap giymiş, bacaklarını ayırmış, beklenti içinde arkasına bakıyordu. Galen'ın istediği buydu. Jennifer'a hiç arkadan sahip olmamıştı. Bu pozisyon hepsinden daha çok heyecanlandırıyordu onu. Gözlerini kapayıp Jennifer'ı böyle hayal etmeye çalıştı, onun bu giysiler içinde nasıl görüneceğini hayal etti. Çölde bir yerde küçük bir ev tutarlardı, içeri dolan kumlar yerleri kaplardı, o da mahmuzlu çizmeler giyer, Jennifer'ı eski bir ahşap masanın üstüne yatırırdı. Bunu yaparken de viski içerdi.

Galen bütün avucuyla kavramak zorunda kaldı. Aksi takdirde bir işe yaramıyordu. Eli çok fena acıyor, annesinin yatağı fazla yaylanıyordu. Yatakta zıp zıp zıplıyor, bu da dikkatini dağıtıyordu. Annesinin yatağında otuzbir çekmek de biraz tuhaftı. Sanki annesi kendisini izliyormuş gibi hissediyordu, bu yüzden gözlerini açtığında onu yanı başında buluvereceğini sandı, ama annesi orada değildi. Galen burada yalnızdı. Odaklanıp şu işi bir an önce bitirmeli ve meditasyonuna dönmeliydi.

Dikkati tamamen dağılmıştı ve yorgundu, ölesiye yorgundu. Uzun bir gün olmuştu, çok uzun bir gün; yayla evindeki kahvaltıyla başlamış, sonra annesi onları alelacele oradan çıkarmıştı. O andan bu yana olan her şey deliceydi.

Tekrar dergiye, masaya eğilmiş kadına bakmak zorunda kaldı, adam bir yandan viskisini içerken, bir yandan da kadını arkadan beceriyordu. Adam kadına bakmıyordu bile. Tavana bakıyordu. Düzdüğü hiç kimseye bakmamıştı bu adam. Bu da dikkat dağıtıcıydı. Galen yine gözlerini kapadı ve Jennifer'ın içinde olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalıştı. İpeksi, sıcak, sımsıkı ve ıslaktı, Galen'ın eli hızlandı, gelmek için elinden geleni yapıyordu, ama eli acıyor ve odaklanamıyordu, sonunda vazgeçti.

Siktir, dedi. Gelemiyorum, ama seksi düşünmekten de vazgeçemiyorum. Cehennem'de olmak gibi. Eli acıyla zonkluyordu.

Annesinin yatağında yan dönüp kıvrıldı ve öylece yatmaya başladı. Gözleri kapalı, nefes nefeseydi, birazcık dinlenip küreğin başına dönecekti. Göğsü derin soluklarla inip kalkıyordu, zannettiğinden daha fazla yorulmuştu ve dibe çöküyordu. Silkinip kalkmak istedi, ama bu onun daha da derine gömülmesine sebep oldu.

Galen büyük bir çayırda yürüyordu. Yerkabuğunun volkanik bir yapısı vardı, likenle kaplı koyu renk süngertaşındandı. Sarı çimenler sipsivri, diken öbekleri gibiydi, dikenler kayalardan bitmişti. Isı dalgaları sarı, siyah ve kırmızı renklerde görünür haldeydi, seraplar oluşturuyordu. Uzakta tek tük ağaçlar ve kaktüsler vardı, hiç gölge yoktu. Ayakları ve bacakları etten kemikten değildi. Daha çok silgiye benziyor, yürüdükçe aşınıyorlardı. Yürüdükçe boyu kısalıyordu, o yüzden acele etmesi gerekiyordu. Silgisi bitmeden karşıya geçmeliydi.

Yukarıda uçan kuşların gölgeleri düşüyordu, büyük kanatlı yırtıcı kuşlardı, ama kuşların kendisini göremiyordu. Gözlerini kısarak güneşe doğru baktı, sonra ayağı takılıp düştü, bacaklarından biri çıktı ve yatağı tekmeleyerek uyandı.

Of, dedi. Of. Rüyanın etkisini üzerinden atamıyordu bir türlü, hâlâ çölü geçtiğini sanıyordu. Annesinin odasında, onun yatağındaydı, teri soğumuş, kir pas içindeydi. Of, dedi.

Perdeden hiç ışık sızmıyordu. Karanlık çökmüştü. Demek ki artık gündüz değildi. Kim bilir ne kadar zamandır uyuyakalmıştı. Annesi şimdiye kadar toprağı kazıp çıkmış olabilirdi.

Çabucak kalktı, şortunu ve ayakkabılarını giyip yuvarlanırcasına merdivenden indi, mutfaktan arka bahçeye çıktı. Ay ışığında baraka aydınlıktı, hatları beyaza boyanmış bir gemi hurdasını andırıyordu, arkada ceviz ağaçları sıralanmıştı. Yukarıdaki gökyüzü muazzamdı. Dinledi, fakat kendi kalp atışı ve nefesinden başka bir şey duyamadı, o zaman kulağında hâlâ tıkaçların durduğunu fark etti. Onları çekip çıkardı ve koşarak barakaya iyice sokuldu, tahtanın başka bir tahtaya çarpan sesini duydu.

Panik içindeydi, sesin nereden geldiğini anlayamıyordu bir türlü, ama dışarı sarkan bir kalas gördü, alt taraftan uzunca bir tiriz dışarı doğru yarım metre kadar uzanmıştı, ama hâlâ yukarıdan tutuyordu.

Onun yanındaki kalas birkaç santim dışarı çıkmıştı ve annesi içeriden vurmaya devam ediyordu. Kalaslar yeterince geniş olduğu için, iki tanesini sökebilse dışarıya kolayca çıkabilirdi. Kaçmasına ramak kalmıştı.

Hayır, dedi Galen. Ama annesi daha hızlı vurmaya başlamıştı, muhtemelen ahşap ceviz eleklerinden birini kullanıyordu.

Alet kulübesine koştu, koşarken kendisinin kürekle açtığı çukurlara takılıp tökezliyordu, toprak yumuşaktı, ayakları gömülüyordu, kulübeye girince aradığı hiçbir şeyi göremedi. Bir çekice ihtiyacı vardı, ama aletler karmakarışık bir halde duruyordu. Eliyle aletlerin tahta saplarını yokladı, ama hepsi de çok büyüktü. Kahretsin, dedi.

Barakanın etrafından dolandı, toprak onu yavaşlatmak istiyor gibiydi, bütün gezegen ona karşı komplo kuruyordu. Annesinin gevşettiği kalası itti, itip yerine yerleştirmeye çalıştı, ama çok güçsüzdü. Annesinin içeriden vurmasıyla duvar sarsılıyordu. Tahtanın alt kısmına ayağıyla vurdu, omzuyla yüklendi, yumruk attı, ama bir işe yaramıyordu.

Bu kez, üst kısım hariç tamamen çıkmış olan diğer kalası denedi, onu itti ve kenarlarından yerine oturtmaya çalıştı, ama üstündeki çivilerle delikleri denk getiremiyordu bir türlü, göremiyordu. Derken annesi sol eline vurdu.

Galen bir çığlık attı. Parmakları ezilmişti. Annesi savaş çığlıkları atıyordu. Yaralı elini tutup ay ışığında görmeye çalıştı. Parmakları yerinde duruyordu, ama annesi sert bir cisimle vurmuştu, ceviz kurutma eleğinin köşesiyle vurmuş olmalıydı, acıdan nefesi kesiliyordu. Acı alev gibi yükseliyordu.

Koşmamaya çalıştı. Hızlı ve dikkatli adımlarla eve yürüdü, mutfaktan geçip tuvalete girdi, ışığı açınca ortaparmağının beyaz kemiğini gördü. Hayır, olamaz, dedi. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, yüzü gözyaşlarıyla sırılsıklamdı ve ne yapacağını bilmiyordu. Kimseyi arayamazdı.

Parmaklarını kıpırdatmaya çalıştı ve bu onun tekrar acıyla bağırmasına neden oldu, ama parmaklarını oynatamıyordu. Kopan bir şey yoktu, ama kemik ve bağdokusunu görebiliyordu, eli kan içindeydi ve derisi tamamen yana sıyrılmıştı, bayılacak gibi oldu. Duvara dayanıp başını öteye çevirdi. Bakma, dedi kendi kendine. Dayanmaya çalış.

Annesi kaçacaktı. Eğer oraya gidip o kalasları yerine çivilemezse, kaçacaktı. Eli için bir şey yapmaya vakti yoktu.

Fener, dedi. Bir fenere ihtiyacım var, sonra da çekiç bulmalıyım.

Mutfak, kiler ve holdeki bütün çekmeceleri boşaltmıştı, fener olsa bile bahçedeki yığının arasında olmalıydı. Hasiktir, dedi.

Bahçeye çıktı, burada fener bulmak imkânsızdı. Buruşuk fotoğraflar ve onun altındaki çerçöpten oluşan koca bir yığın vardı. Sağlam olan eliyle aranırken, sol eli-

ni yukarıda tuttu, canı yanıyor, kolundan aşağı kan damlıyordu. Yığının içinde bir sürü cisim vardı. Plastikten, metalden, lastikten, kâğıttan nesneler vardı ve ay ışığının hiçbir yardımı dokunmuyordu. Burada diz çökmüş dururken, annesi vurmaya devam ediyordu, kaçmak üzereydi, Galen'ın eli berbattı, işi bitikti. Hapse girecekti. Bundan kurtuluş yoktu. Sonra aklına, annesinin arabanın bagajında el feneri bulundurduğu geldi.

Anahtarların asılı durduğu mutfağa koştu, arabaya vardı, bagajı açtı, annesinin acil durum kutusunu eliyle yoklamaya başladı. Su termosu, yiyecek paketleri, acil durum battaniyesi ve iki tane el feneri vardı. Birini aldı, yaktı ve evin etrafından koşup incir ağacını geçti. Fenerin ışığı dünyayı yama yama aydınlatıyordu.

Toprak sakinlemiş, baraka bir girdap olmuştu, Galen onun çevresinde dönüyordu, eski ahşaba doğru çekiliyor, merkeze doğru sürükleniyordu, annesine doğru çekilirken, toprak yana doğru meylediyordu.

Alet kulübesinin kapısında kıyıya vurdu, fenerin ışığını çevrede gezdirdi ve duvara asılı çekiçleri gördü, her şey yerli yerindeydi. Bir tanesini kaptı, o sırada feneri elinden düşürdü, akıntıya karşı koydu, çekici bir savaş aleti gibi havada tutuyordu. Aaah, diye bir nara attı, annesinin gevşettiği kalasa saldırmak üzere duvar boyunca ilerledi.

Galen kalasın alt kısmına bir tekme attı, akıntıya karşı omuzlarını kamburlaştırdı, omzuyla yüklendi ve kalası kuşak kirişine çiviledi. Tam deliklere denk getiremişti. Çivilerle yeni delikler açmıştı, ama böylesi daha sağlam olurdu. Siyah tahta eski ama kalındı, hâlâ sağlamdı, el testeresiyle kesilmişti. Yüzeyi yivli ve pürüzlüydü.

Annesi diğer taraftan vuruyor, haykırıyordu. Galen bunun sarsıntısını hissediyordu, ama çekiçle vurmaya devam etti, iki büyük çiviyi tamamen içeri soktu, sonra

eğilip alttaki çivileri çakmaya koyuldu. Toprağın kokusunu alıyordu, artık akıntı filan yoktu. Bir çöle çıkmıştı. Fakat toprak hareket halindeydi, güçlükle ayakta duruyordu. Gecenin bu saatinde bu kadar gürültü çıkmıştı, ama yalnızdılar. Dünyada başka kimse yoktu.

Kalası dümdüz yerine oturttu, geriye kaykılıp boşluğa doğru kükredi, bu onun savaş çığlığı, zaferiydi; çekicini ve ezilmiş elini kullanarak cevizliğe doğru koştu; vücudunun bu iki korkunç uzantısı onun pençeleriydi, bunlarla dünyanın tavanını yıkıp aşağı indirebilirdi. Altındaki toprak kabarıyor, oluklar ay ışığına bulanıyordu, bir oluktan diğerine atlayarak koşmaya devam etti. Acısı bu ritmin içinde nabız gibi atıyordu, içinde yükselen hiddetle öldürmek istiyordu.

Sürülmüş topraktaki olukların üzerinden bir bir atlayarak gevşek olan diğer kalasın yanına geldi, bütün vücuduyla yüklendi, arkaya doğru düştü, tekrar ayağa kalkıp çekiciyle saldırdı. Annesi diğer taraftan itiyordu, ama onun itmesi hiçbir şeydi. Çiviler yerine oturuyordu, annesi onu durduramazdı.

Çiviler kuşak kirişine tamamen oturmuştu artık, annesinin kaçış yolu kapanmıştı.

Sen kal orada, diye haykırdı Galen. Neredeysen orada kal. Sonra çitlerin oraya yığılı eski tahtaların yanına gitti, koşarak. On yıl öncesinden, elli yıl öncesinden kalma tahtalar vardı burada, çıngıraklıyılanlarla kertenkelelere yuva olmuştu.

Aaah, diye kükredi tahtalara ve çekicini indirdi, boştaki tahtalara vurarak orada yılan, kertenkele, örümcek ne varsa hepsinin kaçmasını sağladı. Defolun gidin, diye bağırdı.

Tahta yığını ay ışığında türlü türlü şekle bürünüyordu, gölgelerin iniydi burası. Uzun bir tahta çekti, üzerinde çivileri duruyordu, onu kolunun altına sıkıştırıp sü-

rükleye sürükleye barakaya götürdü. Sol eli sakat ve işe yaramazdı, o da dizini kullanarak tahtayı duvara dayadı. Tahtayı yaklaşık yüz yirmi santim yükseklikte yere paralel yerleştirmek istiyordu, böylece dikey kalasların kuşak kirişine kavuştuğu yerden onları yatay kesecekti. Böylelikle kocaman bir emniyet kemeri yapmış olacaktı. Annesinin herhangi bir kalası çıkarabilmesi için on tanesini birden sökmesi gerekecekti. Bunu asla yapamazdı.

Tahtayı dik tutamadı, o da bir ucunu kalçasıyla duvara sıkıştırdı ve çivilerini çakmaya başladı, fakat diğer taraftan çıkan eski çiviler eğri büğrüydü, her biri başka yöne bakıyordu. Kıvrılıp tahtanın geri tepmesine neden oluyorlardı.

Kahretsin, dedi ve tahtayı bırakıp yere düşürdü. Alet kulübesindeki el fenerini alıp tekrar tahta yığınının oraya gitti. Hiddeti sönmüştü artık. Bir anda geçivermişti, şimdi kendine, ezilmiş eline acıyordu. Onu temizlemesi ve sarması gerekiyordu, ama dokunduğunu bile hayal edemiyordu.

El feneri tahta yığınını düzleştiriyor, onu mat gri, çivileri ise turuncu gösteriyordu. Bir tane temiz tahta yoktu, hiçbir şey kolay olmuyordu.

Galen el fenerini kapatıp ağaçlara doğru yürüdü ve sürülmüş topraktaki oluklardan birinin içine yattı. Sol elini dikkatlice göğsüne yerleştirdi. Bir anda neden bu kadar kaybolmuş hissettiğini anlamıyordu. Artık uğruna yaşanacak hiçbir şey kalmamıştı sanki.

Yıldızlar sönükleşmeye başlamıştı, gökyüzü koyu lacivert renkteydi; günün ilk ışıkları. Sırtına değen toprak hâlâ sıcacıktı, çevresindeki kuru yapraklar kıpırtısızdı, bunun ardından yakıp kavuran güneş çıkacak, hiç rüzgârsız, fırın gibi bir gün daha yaşanacaktı. Hava şimdiden ısınmaya başlamış, pusuda bekliyordu.

Güneşi görmek istemiyordu. Bugün güneşin doğ-

masını istemiyordu, ömrünün geri kalanını günün bu saatinde ve tam burada geçirmek istiyordu; gökyüzünün güzel lacivert rengi, ılık hava ve batan ayın altında. Yarı karanlıktı, her şey oradaydı ama henüz tam olarak oluşmamıştı, tüm dünya bir oluş halindeydi. En güzel zaman buydu işte, sonsuza dek tutulması gereken an buydu. Böyle olması hoşuna giderdi.

Fakat en kötü tarafı yaklaşmıştı, bunu biliyordu. Gökyüzü güneşle yıkanıp pişecek, dünya yanıp tutuşacaktı, nefes alacak hava kalmayacaktı ve kendisi şekilsiz tahtalara çivi çakarken, annesi kafesinde çığlıklar atacaktı. İşte onu bekleyen şey buydu.

Gökyüzü aydınlanmaya yüz tutmuşken, koyu lacivert rengi açık maviye, oradan da beyaza dönerken, Galen kalktı, ayakkabıları ile şortunu çıkardı ve orada öylece çırılçıplak durdu. Kurban törenine, ateş tarafından yutulmaya hazırdı ve sert toprağa basa basa alet kulübesine doğru yürüdü. Küçük raflardaki şeylere baktı, artık görebiliyordu, sonunda çivileri buldu, on santim uzunluğunda sağlam çelik çivilerdi. Sağlam eliyle bir avuç çivi alıp duvara doğru yürüdü.

Eski tahta yerde yatıyor, üzerinden çarpık çurpuk çiviler sarkıyordu, diğer tarafının düz olduğunu görebiliyordu şimdi. Bundan önce boşuna uğraşmıştı demek. Çekiciyle çivilerini duvarın yanına koydu, sonra tahtayı bir ucundan tutup kaldırdı ve düz yüzünü barakaya dayadı, sonra da bir çivi almak için yere eğildi.

Çiviyi sol eliyle tutması gerekiyordu. Bunun başka yolu yoktu. Sadece başparmağıyla serçeparmağını kullanmaya gayret etti ve çiviye çekiçle dikkatlice vurdu. Eğer yanlış yere vurursa, acı dayanılmaz olacaktı.

Annesinin ağladığını duyuyordu. Kulak tıkacına ihtiyacı vardı. Fakat çiviye vurmaya devam etti, çekici dikkatlice savurdu, ilk çiviyi çakmıştı.

Dışarı çıkamayacaksın, dedi. Barakaya çepeçevre bir kuşak yapıyorum, bütün kalaslar birbirine bağlı.

Ben senin annenim.

Bana bunu yaptıran sensin, dedi Galen. Ama sorun değil. Son bağım da sensin, o yüzden her şeyin Cehennem gibi olması anlamlı.

Ben senin annenim.

Galen tahtanın diğer ucunu da kaldırıp kalasların arkasındaki kuşak kirişiyle aynı hizaya getirdi. Tahtayı kirişe çivilemesi lazımdı.

İnsanlar gerçektir, Galen.

Başparmağı ile serçeparmağının arasına bir çivi daha aldı ve çekiçle hafifçe vurmaya başladı. Metalin metalde çıkardığı ses insanların eskiden olduğu şeyin sesiydi, demirci ustaları. Bu barakada demir para yapabilirdi, üstüne de kendi resmini koyardı, neden olmasın? Dünya, biz ondan ne anlıyorsak oydu. Onun parası Galen Parası olarak bilinecekti. Oluş yolunda mükemmel bir görevdi bu. Demir paralar tıpkı şu koyu lacivert gökyüzü gibiydi, olmak üzere olan günün renginde.

Ama ortalık birden aydınlanıvermişti, gökyüzü ışıkla yıkanıyordu, her şey insanın elinden çabucak alınıyordu, bu rahatlık bir sınavdı sadece. Bugün sınanacaktı, bunu biliyordu.

Sonraki tahtayı almak için tahta yığınının yanına gitti. Seçmesine gerek yoktu, çünkü hepsini kullanmak zorundaydı. Bu sefer ikiye ikilik bir tahta aldı, çok uzun ve hafifti, bu iş için biçilmiş kaftandı. Tahtayı sürükleyerek getirdi, bir ucundan tutup kalaslara dayadı, çivisini yerleştirip çakmaya koyuldu. Yüzünün resmi için kalıp kullanmayacak, her parayı tek tek yapacaktı, her biri özel bir yontu olacaktı; yavaşlayan bir medeniyet. Yağmacı topluluklar olmayacaktı. Paralar kimseye lazım değildi. Bu barakanın, bu toprağın, yola uzanan çitlerin, ceviz

bahçesinin ve yüksek duvarın ötesinde kimse yoktu. Galen nefesini ağır ağır verdi. Kimse yoktu. Artık rahatlayabilir, son bağından da kurtulabilirdi. Elinin acısı bir yanılsamaydı sadece. Nefes verişine odaklandığında, acı hafifliyordu. Acı, bir yılan gibi kıvrılarak geri çekiliyordu.

Su ver bana, dedi annesi, sesi hırıltı gibi çıkıyordu. Annesinin nefesinin ne kadar kuruduğunu duyabiliyordu. Fakat bu yeni çivi çakma meditasyonuna odaklanması gerekiyordu.

Her çivi kendine hastı, bunları yapan makineydi ama mükemmel değildi, her birinin ucu farklı biçimde yontulmuştu, tepe kısımlarında farklılıklar vardı. Üzerlerindeki yivler de farklıydı ve bu ışıkta hiç gölge yoktu. Işık, kaynağı, herhangi bir yönü ya da ısısı olmayan bir varlıktı. Soğuk bir aydınlıktı sadece ve insan yalnızca bu ışıkta bir şeyin gerçek şeklini görebiliyordu, çiviyi ancak bu ışıkta olanca varlığıyla görüyordu. Bir çivinin dirençli varlığı. Bir buçuk metre uzunluğunda da olabilirdi. Çivinin tepesine yakından bakınca, çivi devleşiyordu. Şekil değiştiriyordu.

Galen çiviyi başparmağı ile serçeparmağının arasında tuttu. Artık elinden kan damlamıyordu, kan pıhtılaşmış, kabuk bağlıyordu ve bu ışıkta rengi koyu demir kırmızısıydı. Sıyrılan ve yana toplanan deri artık ona ait değil gibiydi. Kuruyup düşecekti. Yeni deri çıkıp kemiğin üstünü örtecek ve sanki bu ele hiçbir şey olmamış gibi olacaktı.

Ceviz ağaçlarının yapraklarına uzanan, günün ilk ışıkları parmaklar gibiydi. Fakat bunun ikinci doğuş olduğunu unutmamak önemliydi. İlki, yani ışık, aydınlanma, bir armağandı. İkincisi, yani gerçek varlık, başka bir şeydi. İkinci doğuş *samsara*'ydı. İnsanda cinsel dürtülerin ortaya çıkması ikinci doğuştu, bu doğumda bir deformasyon oluyor ve ilk doğumdaki kil yeniden şekilleniyordu. İşte o zaman olduğumuz şeyden ömür boyu kaçmak gerekiyordu.

Galen sırtını barakanın duvarına yasladı, kollarını iki yana açıp gözleri kapalı olarak güneşin kendisini yakıp kavuracağı anı bekledi. Çarmıha çivilenmişti. Her birimiz kurban edilmiştik, her gün tekrar tekrar kurban ediliyorduk ve bizim yerimize kurban edilecek başka kimse yoktu. Hakikat buydu.

Su, dedi annesi.

Hişş, dedi Galen. Odaklanıyorum.

Öleceğim. Beni dışarı çıkarmazsan, su içmezsem, öleceğim.

Hişş, dedi Galen, yine.

Annen ölecek diyorum. Senin öz annen.

Galen sadece güneşe odaklanmaya çalıştı. Güneşin varlığının baraka duvarında yükseldiğini, o ani sıcaklığın

titreşimini hissediyordu. Dakikalar içinde, aşağı inip onu tutuşturacaktı.

Sana bir doktorun ismi verildi, Galen. Antik Yunanlı bir hekimin. İnsanlara yardım etmen gerekirdi. Farklı olman gerekirdi.

Galen kulak tıkaçlarını düşündü. Bahçedeydiler, yenilerini de arayabilirdi aslında. Fakat giderse, ilk güneşe yetişemeyeceğini düşünüyordu. Güneş hızla yükseliyordu, aslında buna yükselme değil, alçalma demeliydik, güneş ışınları alçalarak bize doğru uzanıyordu, yerkürenin kenarında dengelenmiş devasa bir tahterevalli gibiydi. Üst taraftaki ahşabın yandığını hissediyordu. Annesini duymazlıktan gelmeye çalışarak beklemeye devam etti.

Galen.

Kollarını iki yana açık tutmaktan omuzları tutulmuştu, daha fazla böyle duramayacaktı. Hadi, dedi. Hadi. Kurban edilişini hissetmek istiyordu. Güneş vurduğunda çarmıhın şeklini hissetmek istiyordu.

Seni ihbar etmeyeceğim.

Hişş, dedi Galen. Sonunda güneşi saçlarında, alnında hissetti, onun sıcaklığını, tenini yakmasını hissetti, ama düşündüğü kadar sıcak değildi. Hayal ettiği güç bu değildi. Alev alıp tutuşmayacaktı, sadece biraz sıcaklık hissediyordu, o kadar; bu, her zaman olduğu gibi, düş kırıklığı yaratıyordu. Güneş kıyametin ta kendisiydi, milyarlarca atom bombası saçıyordu, ama her şey gibi çok uzaktaydı. Erişmek istediği her şey daima uzanamayacağı kadar uzakta oluyordu. Dünya küçük bir boşluktu, teleskopun ters tarafından bakmak gibiydi.

Galen'ın kolları düştü, omuzları güneşin kendisinden bile daha sıcaktı. Güneş yüzüne, boynuna ve çıplak göğsüne doğru indi.

Seni polise ihbar etmeyeceğim. Hiçbir şey söyleme-

yeceğim. Buradan taşınmak zorunda da değilsin. Eski hayatımıza döneceğiz.

Tabii, tabii, dedi Galen. Sen çıktığın anda buraya polisler üşüşecek, beni yakalayıp kelepçe takacaklar.

Bir şeyler yazalım, onu imzalayayım.

Senin de dediğin gibi, asma kilidin üstünde parmak izlerim var. Ayrıca, onlara susuz kaldığını da kanıtlayabilirsin. Kâğıdı zorla imzalattırdığımı söylersin. Her şeyi imkânsız hale getiren sensin.

Güneş göğsünden aşağı doğru iniyordu ve hava şimdiden ısınmıştı. Beklediği o ani tutuşma yerine fırında usul usul pişiyordu. Pişecekti sadece ve bunun öyle ihtişamlı ya da ilginç bir yanı yoktu.

Bir şeyler düşünürüz, dedi annesi. Birlikte hareket etmemiz lazım sadece.

Benim yapacağım hareket bu tahtaları çakmak, dedi Galen. Böylece küçük numaralara kalkışamayacaksın artık. Ve bunu hava fazla ısınmadan yapmam gerekiyor.

Galen, dedi annesi, ama Galen cevizliğe gidip toprağa yattı ve toprağın içinde yuvarlandı, sağlam elini kullanarak her yerini toprakla örttü, toprağı tenine, saçlarına sürdü, güneşe karşı toprakla kapladı kendisini. Üzerine bir şey giymeyecekti bundan böyle. Buna karar vermişti. Sadece toprağı giyinecekti. Çünkü onun meditasyonu topraktı ve toprağı hiç aklından çıkarmamalıydı.

Toprağın ve otların güzel kokusunu içine çekti. Hasarlı parmaklarının üzerine ağırlık bindirmemeye gayret ederek, onun yerine avuç içini kullanarak yerde süründü; diğer kokulardan daha güçlü başka bir koku vardı, öyle baygın değil, keskin bir kokuydu, sonunda kokunun kaynağını bir ceviz ağacı gövdesinin yanındaki sulanan kısımda buldu, burası daha sulu, daha gölgeli bir alandı. Maviye çalan açık yeşil renkteydi, yapraklarının kadifemsi bir parlaklığı vardı. Daha önce hiç fark etmediği

bir bitkiydi, adını da bilmiyordu. Buraya ait değilmiş gibi duruyordu, sulama sayesinde burada bitivermişti. Neredeyse dümdüz bir bitkiydi, yaprakları toprağın üstüne denizyıldızının ayakları gibi yayılmıştı. Başka bir gezegenden gelmiş gibiydi. Ceviz bahçesi bir anda, daha önce hiç görmediği bambaşka bir yer oldu gözünde.

İşin kilit noktası da buydu işte, eski dünyanın içinde yeni dünyayı bulmak. Keskin kokulu bitki bunu hatırlatıyordu. Her nasılsa daha önce bu güçlü kokuyu hiç almamıştı, bu benzersiz, gür ve kadifemsi bitkiyi kuru otların arasında daha önce hiç görmemişti. İşte benlik yanılsamasının kuru kabuğu içinde bulması gereken şey de buydu. Özden daha keskin olan, uzaklardan gelen daha sıradışı bir şeyi bulmalıydı.

Galen bitkinin yanına uzandı, çünkü birazdan sulama sistemi çalışacaktı, su akmaya başladığı zaman burada olmak istiyordu. Bu bitkinin suya doğru uzanmasını hissetmek istiyordu. Bitki kardeş, dedi. Su içme vakti geldi sayılır. O zaman kendisinin de aşırı derecede susamış olduğunu fark etti. Ve açlıktan ölmek üzereydi. Fakat bu göz ardı edilebilirdi. Ne de olsa bedendi bunu isteyen.

Çok yorgundu, gözlerini kapadı. Bu bitkinin kokusu güçlü bir ilaç gibiydi, gerinip uzayarak o kokunun içinde ilerledi, akılda kalacak bir rüya görmeden, kapkara bir dünyanın, unutuşun ve hepimizin döndüğü boşluğun içinde kayboldu, yüzeye çıktı, tekrar kayboldu, tekrar yüzeye çıktı ve sonunda suyun sesini duydu.

Hava iyice ısınmıştı artık. Su, sürülmüş topraktaki olukların içinden akıyordu. Paniklemesi gerektiğini, annesinin kaçıp kaçmadığını kontrol etmesi gerektiğini biliyordu, ama içinde hiç panik duygusu yoktu. Sulama borusuna doğru iyice eğildi, dudaklarını dayayıp serin suyu emdi. Su muhteşemdi. Suyu dudaklarında, ağzında hissetmek huzur veriyordu. Vücudu gevşiyor, ihtiyacı ya

da çaresizliği gideriliyordu. Annesinin ihtiyacı olan da buydu. Bu kadar basit, bu kadar temel bir şey, insan ne kadar süreyle susuz kalabilirdi ki? Galen bunu bilmiyordu, ama insanın susuzluğa fazla dayanamayacağını biliyordu. Havaya daha çok ihtiyacımız vardı. İki-üç dakikadan fazla havasızlığa dayanamazdık. Arkasından da su geliyordu. Su bir lüks değildi.

Annesine su vermeyi istemesi gerekiyordu. Su içmek ya da havayı solumak kadar temel bir ihtiyaç olmalıydı bu. Ama böyle bir isteği yoktu. Hiçbir şey hissetmiyordu. İşte bu keşfetmeye değerdi. Nasıl olur da bir şey hissetmezdi?

Galen borudaki suyu emdi, annenin memesinden süt emmek gibiydi, gözlerini kapayıp mırıl mırıl sesler çıkardı. Felsefe bu işe yarıyor olmalıydı. Felsefe, insanın annesi susuzluktan ölürken ona bir bardak su vermemeyi mümkün kılıyordu. Din ise, yaptığın ya da yapmadığın bir şeyin iyi veya doğru olduğuna inanman için vardı, bu yüzden de felsefeden daha güçlüydü. Fakat Galen'ın hissettiği ya da hissetmediği şeyler felsefe veya dinin ötesindeydi, çünkü bunlar da bağlılıktı. Galen'ın hissettiği şey huzurdu, sadece huzur ve bu da bağlarından kurtulmasının sonucuydu. İnsanın bağlarından kurtulması gözle görünen ya da hissedilen bir şey değildi; hissedilen şey, onun belirtisi olan bu huzur seliydi. Aslında sel benzetmesi onun aktif olduğuna işaret ediyordu. Oysa asıl önemli olan, bağlı olunacak bir anne olmadığı bilgisi ve farkındalığıydı. O zaman su götürülecek kimse de yoktu. Hakikat buydu.

Galen kalktı, tahtaları çakma işini bitirmeye hazır hissediyordu kendini. Yaralı eline baktı, çamurlanmıştı, koyu kırmızı, kahverengi arası bir renk almıştı; belki de onu hiç temizlemese daha iyi olurdu Onu öylece bırakmalı, her ne olacaksa olmasına müsaade etmeliydi. Eli hâlâ acıyordu, fakat önceki kadar keskin bir acı değildi. Kaskatı kesilmiş gibiydi.

Başka bir tahta parçası almak için tahta yığınına doğru yürüdü, güneş öyle parlaktı ki, gözlerini kısmaktan bir türlü tam açamıyordu. Kızgın toprakta ayakları yanıyordu. Ayaklar da sorundu. Çıplak ayakla günü nasıl geçireceğini bilemiyordu. Ayaklarını kendine ait uzuvlar olarak düşünmemeye, acıyı yok saymaya çalıştı.

Açlıktan başı dönüyordu, ama bu hoşuna gidiyordu. Her şeyi atlatmak için buna tutunabilirdi. Yüz seksen santim uzunluğundaki bir tahtayı barakanın duvarına doğru sürükledi, tahtayı hizalayıp dikkatlice çaktı, çivi tamamen gömülünce tahtanın diğer tarafını kaldırdı ve bir çivi daha çaktı.

Başka bir planım var, dedi annesi.

Planlarını duymak istemiyorum.

İyi bir plan ama, bunu seveceksin. Sesi barakanın karanlığı içinden gelen bir fısıltıydı sadece.

Galen'ın dikey kalasların her birine bir çivi çakması gerekiyordu, böylece hepsi birbirine tutturulmuş olacaktı. Her yatay tahta bir düzine çiviyle tutturulmuş bir emniyet kemeri oluşturuyordu. Bu biraz zaman alacaktı.

Bende bir çek defteri daha var, dedi annesi. Fonun yürütücüsü olarak kullandığım çek defteri.

İlgilenmiyorum.

Bu defterde hiç miktar limiti yok.

Sesini keser misin, lütfen.

Galen, milyonlarca doların olabilir, bir milyondan fazla. Hepsini çekersin ya da birazını bana bırakırsın, sonra da gidersin, sen tamamen uzaklaşınca da, beni kurtarmaları için polisi ya da itfaiyeyi ararsın.

Galen çivi çakma işine odaklanmaya çalışıyordu. Güneş acımasızdı, sırtında ateş yanıyordu sanki ve ayakları acıyordu. Kahretsin, dedi. Odaklanamıyorum. O paranın bir kısmını neden kullanmadık? İnanamıyorum sana.

Senin gitmeni istemedim.

Ne?

Beni bırakmanı istemedim. Üniversiteye gitmeni istemedim. Hepsi bu. Parayı kendime saklamaya filan çalışmıyordum. Sadece seni kaybetmek istemedim, Galen.

Sen hastasın.

Seni seviyorum, Galen.

Delisin sen. Konuşma benimle.

Senin için hep en iyisini istedim sadece, Galen. Seni hep sevdim.

Kes sesini.

Her şeyi alabilirsin. İstediğin hayatı yaşayabilirsin.

Galen tüm bunlardan nefret ediyordu. Ve ayakları yanıyordu. Orada daha fazla duramayacaktı. O da gölgeli tarafa atladı. Uff, deyip toprağa oturdu ve sağlam eliyle bir ayağına dokundu, ayağının derisi yanmış ve kabarmıştı.

Öyle çok paran olacak ki, onunla istediğini yapabilirsin, diye fısıldadı annesi. Onun bulunduğu tarafa gelmişti. Hiç çalışmak zorunda kalmayacaksın. Bir yerlerde bir ev alırsın.

Kapa çeneni! diye bağırdı Galen. Boğazı yırtılacak gibi olmuştu, başı dönüyordu, gözü dönmüştü. Annesi, hayatını yaşamaktan onu alıkoymuştu. Aynısını Helen ile Jennifer'a da yapmıştı. Yıllardır herkese yalan söylüyordu. Çekici annesinin kafasına indirmek istiyordu.

Meksika'ya gidersin.

Kapa çeneni, lanet olası! diye bağırdı Galen. Beni mahvetmeye çalışıyorsun.

Hayatta kalmaya çalışıyorum. Burada ölmemeye çalışıyorum.

Galen, sulama sisteminin yanında yatmış, su içerken hissettiği huzuru geri getirmeye gayret etti. Nasıl da uçup gitmişti huzur? Galen pinpon topu gibi bir oraya bir buraya zıplıyordu.

Ayakkabı giymeliydi. Ayakkabı giymezse, odaklanıp

tahtaları çivilemeyi bitiremeyecekti. Seke seke cevizliğe gitti, ayaklarını yanan toprağa değdirmekten kaçınmaya çalıştı ve ayakkabılarını şortunun yanında bir oluğun içinde buldu. Oturup çabucak ayakkabılarını bağladı, poposunun hassas derisi yanıyordu.

Tamam, dedi ayağa kalkarak. Artık hazırım. Dikkatim dağılmayacak artık. Ayakkabıların içinde ayak tabanları hâlâ acıyordu. Tabanlarının derisi yanmış, yara olmuştu. İnsanların nasıl olup da hayatta kaldıklarına inanamıyordu. İnsanoğlunun kalın ayak tabanları, daha çok tüyü, hatta kalın kabukları olmalıydı ki, korunabilsin.

Gözlerini kısarak bir tahta daha sürükledi, kaldırıp duvara çaktı, güneş sırtını kavuruyordu. Vücudundan ter boşanıyordu, hava tabut gibi kapalı ve kalındı, insanı soluksuz bırakıyordu. Bir tahta daha çekti, sonra bir tane daha, sonunda güzel bir ritim yakalamıştı. Çiviler parmaklarını yakıyor, ezilmiş eli acıyla kıvranıyordu.

Açlıktan bayılmak üzereydi, meditasyon filan aramıyordu. Sadece dayanmaya ve ayakta kalmaya gayret ediyordu. Tahtaları bir bir kaldırıyor, çivilerini dikkatlice çakıyordu. Sırtı, omuzları ve ensesindeki yanma dayanılmaz hale gelince de kürekle kazdığı taze toprağa gidip kendisini toprağa buluyordu, teri sayesinde toprak çamur gibi üstüne sıvanıyordu.

Annesi onu sevdiğini iddia ederek onu yok etmeye çalışıyordu. Tıpkı Helen'ın Jennifer'a yaptığı gibi. Ama Helen, Jennifer için gerçekten mücadele etmişti. Helen'a inanabilirdi. O mümkündü. Annesi ise mümkün görünmüyordu.

Galen iyi bir ilerleme kaydetmişti. Güneş tam tepedeydi, hiçbir yerde gölge yoktu, gözleri yanıyordu, dünya bembeyaz kesilmişti, sonunda incir ağacının yanındaki musluğa gidip sonuna kadar açtı ve suyu kana kana içti, su önce ılık gelmiş, sonra soğumuştu, akan suyun önünde

diz çöktü, çimenlerde yuvarlanıp kendini serinletmeye ve temizlemeye çalıştı, akan su cam rengindeydi, ışıkla aynı renkteydi ve yanmayı durdurma gücü vardı. Yeniden can bulmuştu, barakadan birkaç metre uzaklıktaki bu yerde göbeküstü yattı, gürül gürül akan su sırtından sıçrayarak akıyor, eli sızlıyor, suya ulaşamayan annesini düşünüyordu. Hem de su ona bu denli yakınken. Su aktı, aktı, Galen gözlerini kapadı, orada, tam da suyun altında biraz kestirmeyi düşündü, ama güneşin alnındaydı ve hissetmiyor olsa bile burada daha kötü yanıyordu.

Ayağa kalktı, musluğu kapattı, sürülmüş topraktaki en yakın oluğa gitti ve gevşek topraktan avuç avuç alıp başından aşağı döktü, henüz ıslakken çamur banyosu yapıyordu, çamur vücuduna yapışıp bir kabuk oluşturacak ve onu koruyacaktı.

Su, diye fısıldadığını duydu annesinin. Duvarın arkasında, kendisinden birkaç santim uzaktaydı. Tirizlerin arasından kendisine bakıyor olmalıydı, ama Galen onu göremiyordu.

Su yok, dedi Galen. Sana su yok. Sence Helen, Jennifer'ı dövüyor mudur? Ona yumruk ya da tekme atıyor mudur?

Bunu asla yapmaz.

Boş versene. Kiminle konuştuğumu unuttum bir an, inkârcının şahı var karşımda. Hiçbir şey olmadı sanki.

Kardeşim kızını asla dövmez.

Tabii, tabii, dedi Galen. Sesin biraz kuru geliyor. Çekiç elinde, başka bir tahta almak için pat pat diğer tarafa yürüdü. Bu işi bitirecekti artık. Öyle açtı ki, kendini ikiye katlanmış gibi hissediyordu, kaburgaları ile omurgası bu yüzden ağrıyordu, fakat yemek daha uzun bir süre ertelenebilirdi. Bunu önceki deneyimlerinden biliyordu. Bu onun inkâr yöntemiydi. Yemek hiç de gerekli değildi. İstese haftalarca onsuz yapabilirdi. Sadece ilk birkaç gün

zor geliyordu. Açlık gerçek değildi. Yanlış alarmdı.

Galen yemek yemeyi ilkin neden bıraktığını bilmiyordu. Nasıl başladığının farkında değildi. Portakal suyunu içip içmeme kararıyla başlamış olabilirdi. Ama herhangi bir şeyin başlangıcının ne olduğunu kim bilebilirdi ki, çünkü her şey çok daha öncesinden, önceki hayatlarda başlıyordu. Yemek yememek bu varoluşun ötesine geçmekti.

Piyano, diye fısıldadı annesi, duvarın arkasından.

Galen, başka bir tahtayı hizalayıp çivisini çaktı.

Piyano, diye fısıldadı annesi, yine.

Galen çiviyi sıkıca çaktı, çivi büküldü, Galen küfretti ve başka bir çivi aldı, dikkatlice çaktı. Yaralı eli normal bir elden iki kat daha büyük geliyordu. Çivi kadar küçük bir şeyi onunla tutmak imkânsız gibiydi. Fiziksel varoluşun en zor taraflarından biri de buydu. Vücut büyümeye devam ediyor, sonra da küçülüyordu, akıl almaz bir şeydi ve bunu kontrol etmenin hiçbir yolu yoktu.

Piyano, diye fısıldadı annesi.

Ne diyorsun? Kızdırma beni. Ne olmuş piyanoya?

Çek defteri piyanonun içinde.

Bana ne? Kimden saklıyordun ki onu? Benim böyle bir şeyin varlığından bile haberim yoktu.

Getir onu. Yakında konuşamaz hale geleceğim. Şimdi imzalamam lazım.

Hayır. İşim var. Çekiçle vurmaya devam etti, çivileri yerleştirip çakıyordu. Kavruluyor ve terliyordu, her tarafı ayrı ayrı acıyordu; eli, midesi, ayak tabanları, sırtının ve ensesinin derisi; başı dönüyordu. Bu varoluşla ilgili her şey acı veriyordu. Bundan bıkıp usanmıştı artık.

Galen çekici yere atıp uzaklaştı, bahçeden geçip eve girdi. Buraya bir daha hiç gelmeyeceğini düşünmüştü, bundan sonra cevizlikte yaşamayı düşünmüştü, fakat yine evdeydi işte. Hiçbir kararı sonuna kadar götüremiyordu.

Evin içi çok rahattı, serin ve kuytuydu, akla uykuyu getiriyordu. Galen çok yorgundu. Yatıp her şeyi unutmak istiyordu. Evin gücü buradaydı işte, bu yüzden de tehlikeliydi. Eve direnmesi gerekiyordu.

Piyanoya doğru yürüdü ve gözleri alışıncaya kadar bekledi. Piyanonun hatları dalgalanıyordu, gözünü kırptığında ahşap mobilyası beyaza dönüşüyordu. Piyano, gölgelerin içinde koyu bir şekildi sadece, fakat yavaş yavaş renklerini ayırt etmeye başladı, koyu ahşaptaki koyu kırmızıları ve dalgalı renkleri seçmeye başladı, sonra bunların yerini piyanonun kendi varlığı aldı, dalgalanması durdu.

Piyanoyu anneannesi çalarmış. Bunu niye hatırlamıyordu ki? Gerçekten de ailecek şarkılar söylüyordularsa, anneannesi piyanoyu çalıyorduysa, neden çalmayı bırakmıştı? O hayatla ilgili her şey neden onun hafızasına girmeden sona ermişti? O devirle bağlantı kuracaksa eğer, neden bu bağlantı kendisinden esirgenmişti?

Piyanonun kapağını kaldırdı, menteşelerle tutturulmuş büyük ve pürüzsüz cilalı kapağa, içerideki kolu kaldırarak destek yapması gerektiğini her nasılsa biliyordu. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu, hafızasında bununla ilgili bir şey olmadığı halde bedeninde bu bilginin izi kalmıştı. Belki de anılarımızın çoğu böyleydi, bir süre sonra onlara ulaşamıyorduk, ama bir şekilde orada kalmaya devam ediyorlardı, belki de önceki hayatlarımızı da böyle hissediyorduk. Gölgeleri ve bilgileri kalıyordu, ama onları artık göremiyorduk. Birikiyor; bekliyor ve varlıklarını bir şekilde hissettiriyorlardı, o yüzden de yaptığımız her seçim aslında çoktan yapılmış bir seçimdi ve hiçbir şey tesadüfî değildi. Benlik ise bir yanılsama filan değil, asla ölmeyecek bir şeydi.

Çek defteri küçücük, basit bir şeydi. Bunun içinde bir milyon dolardan fazla olması imkânsız geliyordu. Yıllardır bir *walkman* istiyordu. *Walkman* yaklaşık altmış dolar filandı. Üniversiteye gitmek istiyordu, o da yılda on bin dolar filandı. Bir yılı yurtdışında geçirmek istemişti ve bunun kaça mal olacağını bilmiyordu, ama bir yıllık üniversite masrafından fazla olmasa gerekti. Her şey mümkünmüş meğerse, hep buradaymış, ama annesi izin vermemiş.

Annesini hiç anlamıyordu. Koca yerine kendisini burada tutmak istemişti. Annesinin kim olduğu, nasıl biri olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Bahçedeki ıvır zıvırların arasından bir kalem bulmaya dışarı çıktı. Bunların hepsini bugün yakması gerekiyordu. Yapması gereken işlerin hepsi biriktikçe birikiyordu. Tahtaları çakmayı da bitirmeli, ayrıca barakanın etrafına toprak yığma işini tamamlamalıydı ve ikindi olmuştu bile.

İncir ağacının gölgesinde, demir masada oturdu ve çeklere baktı.

Çek defterini aldın mı, dedi annesi, hırıltılı bir sesle.

Evet.

Ver de imzalayayım.

Tamam. Galen eğilip ahşap duvarın altındaki boş-

luktan çek defterini içeri doğru kaydırdı, sonra da kalemi verdi.

Miktarı boş bırakıyorum. Oraya istediğin rakamı yazarsın.

Hepsini imzala. Birkaç yaprağın tamamını doldur. 4.300 dolarlık bir çekle başlayalım.

Neden 4.300?

Çünkü bu kolay bir rakam. Devede kulak.

Tamam.

Ardından 47.500 dolarlık bir çek yazalım. Galen beklerken incir ağacına tırmanmak istedi, ama yaralı eliyle bunu yapamadı, o da demir sandalyede oturup arazinin hiç gitmediği kısımlarına baktı. Ev ile bahçenin arkasında ağaç ve çalılıkların olduğu bir alan vardı, burası cevizliğe dahil edilmemişti.

Cevizlik neden ileri'ye kadar uzanmıyor? diye sordu Galen.

Ne?

Bahçenin diğer tarafındaki araziyi söylüyorum. Büyük bir arazi, neden oraya hiçbir şey yapılmamış? Orada hiç ceviz ağacı yok. Neden?

Orası anneme aitti. Oraya bir bahçe yapacaktı, ama hiç vakti olmadı.

Benim neden bundan haberim yok?

Konuşamıyorum. Gerçekten. Su içmem lazım.

Su yok.

O zaman çekleri alamazsın.

İyi. Umurumda bile değil. Tahtaları çakmam lazım zaten. Barakanın çevresinden dolaşıp en sıcak yerine geldi, burası alet kulübesinin yanındaydı ve tamamen ikindi güneşinde kalıyordu. Güneşe tamamen maruz kalıp iyice sersemlemek istiyordu. Başka bir yerden sökülmüş kıymıklı bir tahtayı sürükleyip duvarda hizaladı.

Bir çivi çaktı ve annesinin tiz çığlığını duydu, daha

önce hiç duymadığı bu vahşi çığlık onun sesinin son damlasıydı. Boğazı yırtılırcasına bağırıyordu. Galen için sakıncası yoktu. Buna aldırış etmedi. Duyamadım, diye seslendi. Ne diyordun?

Hiç cevap gelmedi tabii. Kızgın çivileri çakmaya devam etti ve her dikey kalasa bir çivi çakmasına gerek olmadığına karar verdi. Bu çok fazlaydı. Her birine çivi çakılı olmasa da emniyet kemeri onları tutacaktı zaten.

Yığının içinden ne idüğü belirsiz bir tahta daha alıp barakaya sürükledi, sonra bir tane daha, derken iş rutinleşti ve beyaza kesmiş dünyanın parlak ışığı yavaş yavaş azaldı. Toprağın üzerindeki gölgeler giderek uzuyordu, Galen artık barakanın, sürgülü kapının olduğu kısmındaki duvarına geçmişti, güneş solundaydı, zamanın geçmesi bir lütuftu.

Güneşin kendisi daima izleyen bir tanıktı. Aztekelerin, Mayaların ve diğerlerinin neden güneşe taptıklarını Galen anlayabiliyordu. İnsanı bütün gün yakıp kavuran güneşin batması bir armağan gibiydi. İnsan, kendisini neredeyse yok edecek bir şeye tapabilirdi. Ve eğer yalnızsa, daima sebatla ilerleyen güneş ona arkadaşlık ederdi.

Galen yıllardır duymadığı bir sesle irkildi. Bu sesi hemen tanıdı. Traktörün çalıştırma kolu. Annesi motoru çalıştırmak için o kolu çeviriyordu.

Hayır, dedi. Elinde çekiçle orada öylece durdu, ne yapacağını bilmiyordu. İçeri giremezdi, içeri giremeyince de annesini durduramazdı. Annesi traktörü çalıştıracak, duvarı traktörle yıkıp geçecekti. Traktör duvarı rahatça yıkardı.

Dur, dedi. Annesi kolu yavaş yavaş çeviriyordu, ama bu bile motoru çalıştırmasına yeterdi. Galen sürgülü kapıya abanıp aralıklardan içeriyi gözetlemeye çalıştı, fakat aralıklar yeterince büyük değildi ve içerisi çok karanlık, dışarısıysa çok aydınlıktı.

Alet kulübesine koştu ve bütün aletleri yere attı: kürekler, kazmalar, tırmıklar, kırpıcılar, çapalar. Traktörün yanındaki duvar boyunca bir alanı temizlemesi gerekiyordu. Oradan içeriyi görebilmeliydi. Kol dönüyordu ve annesi giderek hızlanıyordu.

Bekle, dedi Galen. Bunu konuşalım.

Cevap gelmedi. Galen tahtaya abandı, ışığı kesmek için ellerini iki tarafa da koydu, traktörün büyükçe gölgesini görebiliyordu, görüş alanında kayıyordu. Ama annesinin kolu çevirmesini engellemek için hâlâ bir şey yapamıyordu. Annesi duvarı yıkıp cevizliğe girecekti ve traktörün hızlı gitmesini sağlayabilecek bir büyük vites vardı, yol sürüşü için bir vites.

Galen duvarın yanından ayrıldı ve yere atmış olduğu aletlere baktı. Mızrak gibi bir şeye ihtiyacı vardı. Fırlatabileceği bir şeye. Bu onun tek şansıydı. Yaba. Bu, işe yarardı. Çok büyük değildi, yaklaşık on beş santim uzunluğunda dört dişi vardı, toplam genişliği de yine on beş santimdi. Bunu sağlam eline alıp dengeledi ve ceviz ağaçlarına doğru fırlattı. Dokuz metre kadar gitti, beklediğinden daha kısa bir mesafeydi, ama yalpalamadan düz gitmişti, bu da iyiydi.

Peki, ama düşündüğü şey neydi? Annesine yaba saplamak mı? Bu imkânsızdı. Bu yapabileceği bir şey değildi.

Galen güneşin altında durup gözlerini kapadı ve kendisine bir akıl gösterilmesini bekledi. Tek düşünebildiği şey hapishaneydi. Götürülüp bir hücreye kapatılacak ve bir daha asla gün yüzü görmeyecekti. Ağaçları, toprağı, ayı bir daha hiç göremeyecekti. Bir daha asla serbestçe koşamayacaktı. Jennifer'ı bir daha hiç göremeyecek, Avrupa'ya hiç gidemeyecekti, toprağa uzanıp uyuyamayacaktı hiç. Dağları ve yayla evini bir daha hiç görmeyecek, Kitaro'yu hiç dinleyemeyecek, *Siddhartha*'yı hiç okuyamayacaktı. Onu bir kutuya koyup kutunun

ağzını kapatacaklardı, bir rafta bekleyecek, belki de unutulup gidecekti.

Galen kollarını iyice açıp kendi yüksek benliğini takip etmeye çalıştı. Taç çakrasının açılmasını bekledi.

Annesinin kolu tekrar tekrar çevirdiğini duyuyordu; annesi büyük bir gayretle ve olabildiğince hızlı yapıyordu bunu, ama motor çalışmıyordu. Galen bunun sebebini bilmiyordu. Belki de motorun biraz ısınması gerekiyordu, ama bu kadar sıcak bir günde buna inanmak zordu. Sıcaklık yüz derece filan olmalıydı.

En korkunç şey de hapishanenin psikiyatri koğuşunda olmaktı, deliler evinde. Annesi onu bununla tehdit etmişti; annesini barakaya kilitlediği için onu bu koğuşa atabilirlerdi. Bir kutuda yalnız bırakılmaktan daha kötüsü, oraya delilerle birlikte kapatılmaktı. İlaç vereceklerdi. Ona öyle çok ilaç vereceklerdi ki, kafası yerinde olmayacaktı. Orada ona istedikleri her şeyi yapabilirlerdi, dışarıda kimsenin ruhu duymazdı, duysa da umurlarında olmazdı.

Galen iyi saatte olsunlar gelmiş gibi baştan ayağa ürperdi. Deliler evine gitmeyecekti. Oraya asla gitmeyecekti.

Yabanın yanına gidip onu yerden aldı. Annesi o duvarı yıkıp çıkarsa, Galen hazırdı.

İki duvarı birden görebileceği şekilde köşede durdu ve annesinin kolu çevirmesini dinledi. Yorulmuş olmalıydı. O kolu çevirmek zordu ve annesi epeydir bunu yapıyordu. Biraz yavaşlamaya başlamıştı.

Güneş sırtını, ensesini, poposunu ve bacaklarını hâlâ yakıyordu. Ya birisi çitlerden cevizliğe girerse ne olacaktı? Galen bu durumu kimseye açıklayamazdı. Ayakkabıları dışında çırılçıplaktı, yanmış ve toprağa bulanmıştı, elinde mızrak gibi tuttuğu bir yaba vardı ve zebani gibi bekliyordu. Barakanın etrafına gelişigüzel tahtalar

çakılmış, çevresine toprak yığılmıştı. Bunların hepsi çılgınca gelecekti. Baştan beri burada olmayan, olayın her aşamasını görmeyen birine bunları açıklayamazdı.

Bu enkarnasyonun sonuna kadar Galen'ın yalnız kalması gerekiyordu. Bunu idrak ediyordu şimdi. Başkaları sorun yaratırdı. Onlar dikkat dağıtırdı. Başkaları gürültüydü. Galen'ın sessizliğe ihtiyacı vardı. Onun bütün ömürlerin ötesinden gelen sesleri duymak için sessizliğe ihtiyacı vardı, yanında başka biri varken bunu duymak imkânsızdı. Son enkarnasyonu bir mağarada geçirmek gerekiyordu ve bu ceviz bahçesi onun dışarıdaki dünyadan korunan mağarasıydı. Kimsenin aklına buraya bakmak gelmezdi. Annesi biçimindeki son bağdan da kurtulduğunda, burada güvende olacaktı. Çekiç vurarak ve kazarak bu son savaşı vermeliydi, çünkü bu, dış dünyada somut hale gelen bir iç savaştı aslında. Bu ona sunulan armağandı, iç yolculuğunu tamamlaması için kurulan sahneydi. Ebedî istirahattan önceki son yolculuktu. Dikkatini dağıtabilecek her şeye karşı bir kale yapıyordu. Annesi de gidince, toprağın üstünde oturup benliğin ve varoluşun değişen biçimlerini dinleyecekti; ardından ne geleceğini bilmese de, çünkü henüz oraya varmamıştı, her şeyin oraya doğru gittiğini biliyordu.

Annesi, beklediğinden daha uzunca bir süre traktörü çalıştırmaya uğraştı. Böylece Galen bunun onun son çaresi olduğunu anlamış oldu. Hiçbir şekilde kurtulamayacaktı. Kazarak çıkmaya ya da kalasları gevşetmeye çalışmayacaktı artık. Traktörü çalıştıramazsa eğer, bununla yetinecekti. Başka çaresi kalmamış olacaktı.

Galen onun kolu çevirmesini dikkatle dinledi, çünkü bunun bir meditasyon olduğunu biliyordu, çıkmadan önce kendisine sunduğu bir armağandı bu. Tuhaf ama bir o kadar da güçlü bir sesti, çünkü hem onun hem de annesinin çocukluğuna kadar uzanıyordu. Onu ömürler ötesine geçen yolculuğuna başlatacak bir sesti bu, karanlığın içine salınan bu kabloya tutunabilirdi.

Teşekkür ederim, dedi. Buna hürmet edeceğim.

Elinde yabası, üzerine sıvalı toprakla, sembolik bir yolculuk için kuşanmıştı, annesi de bu yolculuğun çıkış noktasıydı.

Kolun her kalkışında ses hafifliyor, kol inerken güçleniyordu, bu sese eşlik eden, öksürüğe benzer bir ses de vardı, motordaki sıkışmanın sesiydi bu. Galen öksürük sesiyle birlikte ileri doğru bir adım attı, sol ayağıyla yerdeki sürülmüş toprağa bastı. Kol yukarı kalkınca geriye doğru yaylandı, kolun inişiyle beraber tekrar ileri doğru

bir adım attı. Bir dansa benziyordu bu hareket.

Galen çömeldi ve giderek daha sert bir şekilde ayağını vurdu toprağa, sağ elinde de mızrak vardı. Sesle birlikte ileri doğru bir adım atıp mızrağını havada salladı, içinde yükselen ateşi hissetti, vücudu terden sırılsıklam olmuştu. Ayağını yere vurmak için doğru sesi duyması gerekiyor, denemeye korkuyordu; ya yanlış sesle vurursa ve bu anı mahvederse? Burada kurduğu bir şey vardı. Bu, annesinin ona son armağanıydı. Bir homurtu mu çıkarmalı yoksa *ho* sesiyle mi eşlik etmeli, bilemiyordu. *Ho* sesi daha törenseldi, homurtu ise daha otantikti. Ya da bağırmanın ötesine geçecek bir *aah*. Ne olacaksa olsundu.

Ve ağzından bir homurtu çıktı, *hah* gibisinden alçak bir homurtu. Ve bu ona iyi geliyordu. Doğru geliyordu. Alçak bir homurtu gerçekti, insanoğlunun ilk çıkardığı sesti. Mızrağını sallayıp gırtlaktan gelen derin bir homurtu sesi çıkardı, kök çakrasından, yani onun temelinden, *chi*'sinden geliyordu bu ses.

Homurtu, içindeki ruh duvarlarını sarsıyordu, uzun gırtlak teli sesini *chi*'sine bağlıyordu, akciğer duvarları bile sarsılıyordu; ona rehberlik eden toprağın güzel kokusu da onunlaydı şimdi, toprak daima onunla birlikte olmuştu. Yaralı eliyle yere uzandı, bir avuç toprak alıp ağzına attı, bunu yaparken acıyla inledi, ezilmiş eli canlanmıştı, inledi, homurdandı ve toprağı çiğnedi, elinin acısı dalga dalga yükseliyordu, eli, zonklayan bir kütleydi, kendisine ruhani dünyada rehberlik etmesi için bu eli öne doğru uzattı.

Onu hiç göremiyorduk, ama günün her dakikasında onun içinde yolculuk ediyorduk. İşin sırrı, rüyanın ortasında uyanıp rüya görmeye devam etmekteydi, o zaman savaşabilirdik. Uyanmak için yanılsamayı delmek gerekiyordu, bu el bunu yapabilirdi. Traktörün çalıştırma kolu bu iş için iyiydi.

Kol döndükçe çıkan *vop vop* sesi, öksürük ve motorun sıkışma sesi; annesi bir şaman gibi onu ileriye doğru yönlendiriyor, Galen dans ediyor, ayağını yere olabildiğince sert vuruyordu, içindeki her şey sarsılıyordu, o da zamanın içinden dans ederek geçmeye çalışıyordu. Rüyayı delmenin, zamanı kaydırmanın bir yolu da buydu; eski bir ceviz bahçesinde dans etmek. Eski duvar, eski toprak ve geriye doğru dans etmek.

Mızrak, ilk danstan kalma kadim bir silahtı. Uzun sapı onu uzağa fırlatmak için yapılmıştı. Mızrağını el değmemiş topraklarda, boşluğun içine doğru savuran ilk insan dünya üzerinde hak iddia etmişti. Galen zamanın içinde geriye doğru dans ederek bu ilk insanla bağlantı kurmaya çalıştı. O ilk insan olmaya çalıştı, toprağa ayağını vuruyor, nefesi ona yakıt oluyordu, çevresinde bir ateş vardı ve ayağını sertçe vurarak toprağı ve yerkabuğunu kırmaya çalışıyordu, mızrağın gücünü hissediyordu, sonra ileri doğru atıldı. Bir çığlık atarak, kafası önde, duvara doğru atıldı ve mızrağı duvara, ruh kalesine sapladı, mızrak duvara sertçe çarpıp geri zıpladı, Galen bu kez uçarak omzu ve kafasıyla duvara tosladı, yere düştü, tekrar ayağa kalktı. Aaaah! diye bağırdı. Aaah! Eli yaşayan bir şeydi, bir acı kovanı.

Mızrağını kaptı, tekrar vurmak için geriledi. Vuruşu bütün yerkabuğunda hissedildi, şok dalgaları aşağılara doğru yayıldı. Tekrar gerildi, sert adım ve alçak homurtularla, içinin derinliklerindeki kaynaktan gelen enerjiyi hissederek tekrar vurdu. Ruh duvarını yıkıp geçmek için her şeyi kullanabilirdi. Bir tur atıp başka bir devirden hamle yapacaktı.

Galen mızrağını sallayarak bir tur attı. Gölgeler uzamıştı, ceviz ağaçları gözcüler gibi gerçek benliklerini toprağa yansıtıyordu. Bunu beklemekteydiler, geçen ömürlerin içinde hep bunu beklemişlerdi; onu, onun ge-

lişini beklemişlerdi. Topraktaki gölgelerinden yükseleceklerdi, onların biçimi bu olacaktı. Zannettiğimiz gibi bir ağaç şekli değildi bu, daha derin bir biçimdi. Galen zafer edasıyla mızrağını sallayarak haykırdı. Ruhani dünyayı görmüştü. Bu onun ilk gerçek görüşüydü, gölgelerinden yükselen ağaçları görmüştü, onların odundan değil de topraktan yapıldığını görmüştü. Bunu gören ilk insan bile olabilirdi; ağaçların ne olduğunu bilen ilk insandı o. Ho! diye haykırdı, bu armağana teşekkür ediyordu. Bir daire çizdi, ayaklarıyla yeri ezdi ve çevresindeki uzun kara gölgelere yan yan baktı; ayaklarını yere vurmasının ağaçların ruh benliklerini özgür bırakacağını idrak etmişti. Ruhları özgür bırakan, öte tarafa geçebilen biriydi o. Mızrağını toprağa sapladı, onları tutan şeyleri gevşetmek için dans ederken mızrağın sapını ileri geri salladı.

Işık düştükçe büyüyorlardı, daha da uzayacaklardı, gökyüzüne uzanan muazzam karanlık varlıklardı onlar. Bir adımda kilometreler kat edecek, kıtaları aşacaklardı. Onu da yanlarında taşıyacak, havaya fırlatacaklardı.

Galen yarı uyanmış bir halde ikili bir dünyada yaşıyordu, varlıkları görüyordu ve hâlâ görünümlere bağlıydı. Hiçbir gölgeye uzunca bir süre bakmaması gerekiyordu, çünkü eğer bunu yaparsa, gölge sadece gölge, toprak sadece toprak olarak kalıyordu. Bakışlarını sürekli çevirmeliydi, daire çizmeye ve dönmeye devam etmeliydi. Ateşle çevrelenmiş, nefessiz kalmıştı, bedeni teklemeye başlamıştı, ama ruhu toparlanıyordu.

Galen şarkı söylediğini fark etti, alçak sesli, genizden gelen bir şarkıydı, bir oluş şarkısıydı. Önceki hayatlarını etrafına toplarken, onların zamanın kendisi olduğunu fark etti. Zamanı yanına çağırıyor ve son oluşuyla var oluyordu.

Galen burada olanlardan korkmaya başlamıştı. Şa-

man dansı, meditasyondan farklıydı. Toprağı kürekle kazarken sadece küreğin hareketlerine odaklanmıştı, bunun ötesinde başka bir şey yoktu. O bir dağılmaydı. Buradaysa bir toplanma vardı, tamamen farklı bir şey; korkutucuydu, çünkü yanlış bir yolda olabilirdi, bu bir numara olabilirdi. Oluş nasıl hedef olabilirdi ki? Hedefin kopma olması lazımdı, kopma ile oluş aynı şey değildi.

Galen ayağını yere vurarak dönmeye devam etti, ama yorulmuş ve kafası karışmıştı. Bunların birbirine nasıl uyduğunu anlayamıyordu, kafasının karışması yüzünden ruh dünyası geri çekilmeye başlamıştı. Sıcak basmıştı, yorgundu, ıslak ve çamurluydu, ağaçların gölgeleri artık sadece gölgeydi ve her şey hızla ve korkunç bir şekilde çökmüştü. Sıska bacaklarındaki kemikleri hissediyordu, kasları kilitlenmiş ve kaskatı kesilmişti. Bütün hareketleri boşunaydı artık.

Galen dans etmeyi bıraktı, sersemlemiş, aç ve susuz bir halde öylece durdu. Yalnızdı. Hava durgundu, hiç rüzgâr yoktu. Yüksek duvar boyunca klimaların bitip tükenmeyen vızıltısı duyuluyordu. Çalıştırma kolunun artık dönmediğini fark etti. O ses kesilmişti. Acaba ne kadar olmuştu ses kesileli? Uzunca bir süredir dans ediyordu.

Yabayı elinden bıraktı. Güneş artık yakmıyordu, cevizliğin çoğu gölgeler içinde kalmıştı, sürülmüş topraktaki oluklardan birinin içine yattı, olan biteni anlayana kadar burada yatmaya karar verdi, ama açlıktan ölüyordu, teni yanık içindeydi ve hiç odaklanamıyordu. Barakanın duvarına tos vurduğu için kafası ile omzu acıyordu. O da kramp girmiş bacaklarının üzerinde doğruldu ve yavaşça eve doğru yürüdü.

Bahçedeki yığın hâlâ yakılmayı bekliyordu. Çimenlerin kesilmesi gerekiyordu. Ev, kaç hayattır beklemekteydi. Ev kocamandı, şatafatlı ve beyazdı. Gerçek olmayan bir somutluğu vardı. Ortasındaki büyük baca ve dev

ağaçlar. Huzur ve aklı başında insanlar vaat eden bir evdi, ama sadece delilere yuva olmuştu. Bu ev, saklanmanın başka bir yoluydu.

Galen mutfağa girdi, bir bardak su alıp tepesine dikti, sonra bir bardak daha içti. Susuzluğu hâlâ geçmemişti.

Ne yiyeceğini bilmiyordu. Bu her zaman sorundu. Buzdolabının kapısını açıp hiçbir anlam ifade etmeyen nesnelere baktı. Salatalık turşusu. Turşudan yemek yapmak kolay değildi. Lahana turşusu. Bunu yiyebilirdi belki. Streç filmle kaplı bir tabakta duruyordu. Onu mutfak masasına götürdü, çekmeceden bir çatal aldı. Gerçek gümüştü, parlatılmamıştı.

Lahana turşusuyla iyi gidecek bir şey olmalıydı sanki. Kilere baktı, konserve yiyeceklerin arasında taze fasulye konservesi buldu, onu mutfak tezgâhına götürüp elektrikli konserve açacağını çıkardı.

Oturup taze fasulyeyi konserve kutusunun içinden yedi, tuzlu ve soğuktu, hiç tadı yoktu. Fasulyeyi çiğneyip yuttu, midesinin içi katlanmış da yiyecekler ite ite katları açıyormuş gibiydi. Lahana turşusundan bir çatal aldı ve sirkenin tadı hoşuna gitti. Sirke iyiydi.

O, yemek yerken, evin içi kararmıştı. Dışarıda gökyüzü koyu laciverde dönmüştü. Taze fasulyeyi ve lahana turşusunun çoğunu bitirdi, bir bardak daha su içti ve genellikle annesinin durduğu lavabonun başına gitti, barakaya, cevizliğe ve gökyüzüne baktı. Işık soluklaşırken her şey uzaklaşıyor, mesafeler büyüyordu.

Bir süre daha orada durmayı düşündüyse de, kendisini merdivenden çıkıp annesinin odasına giderken buldu; kapı aralığında durdu, hiçbir şey düşünmeden biraz sallandı ve annesinin yatağına gitti. Evin içi dışarısı gibi sıcak değildi, yüksek tavanları ve kalın perdeleriyle burası bir sığınaktı.

Onun yatağına yattı, gözlerini kapadı, içinde bir

şeyler hâlâ dönüyor ve sallanıyordu, her şey göçüyor gibiydi. Tenindeki toprak onun örtüsüydü, zonklayan eli güven veriyordu ve her şey çok huzurluydu. Annesi de, anılarına ait o yerde, kendi sığınağında dinleniyordu şimdi. Onları çevreleyen arazi rahatça nefes alıyordu; ceviz bahçesi, çitler, incir ağacı ve meşe, hepsi dinlenmeye çekilmişti. Her şey sonunda dinlenmeye çekilmiş, sıcaklık orayı terk etmişti. Annesi onu burada tutmak istemişti, işte buradaydı.

Siyah volkanik kayalar. Fokur fokur kaynayan kayalar, hava kayaları delip geçiyor. Kırık dökük, kesik kesik ve cam gibi sipsivri. Gözenekli ve çukurlu. Ceviz ağaçları kayaların üstünde bitmiş, kökleri fokurdayan yanardağ ağzına kadar uzanıyor, çatlakların arasında yılan gibi kıvrılıyor. Odunun yumuşak etinin üstü yavaş yavaş örtülüyor.

Yüzeyden bakınca, köklerin ne kadar derine indiğini kestirmek zor. Kök ve gövdeler siyahın üzerinde bembeyaz.

Her ağacın arasında kilometrelerce mesafe var, cevizlik büyüdükçe büyümüş. Galen'ın elinde küçük bir su torbası var, torba etten yapılmış, her ağacın köküne bir-iki damla su dökmek zorunda. Nadiren bir ağaca rastlıyor. Gezine gezine bir sonraki ağacı arıyor ve o yürüdükçe arazi genişliyor; arazide çatlaklar oluşuyor, derin yarıklar açılıp içleri magmayla doluyor, sonra bunlar sertleşiyor ve Galen yoluna devam ediyor.

Kayaların üstünde yalınayak yürümekten ayakları parçalanıyor. Diz, kalça ve bileklerinin her hareketinde, hatta gözlerinin hareketinde bile eklem yerleri çatırdıyor. Yağlı bir et parçasından oluşan torbanın içinde çok az su var ve bir damla suyu bile yere dökmeden dikkatle taşımak zorunda torbayı. Eğer düşürürse, hepsini kaybe-

der. Kayaları kollayarak adımlarını dikkatle atıyor ve bir yandan da eklem yerleri çatırdıyor.

Galen yılların geçtiğini biliyor, bütün ağaçlara zamanında yetişemeyecek. Bir sonraki ağaca bile yetişemeyebilir. O yürürken su yok oluyor, torbanın yağlı duvarlarında suyun sadece ıslaklığı kalıyor.

Gezegenin yüzeyi bükülüyordu. Diğer sorun ise magmaydı. Magma onu geciktiriyordu, çünkü gözlerini ondan alamıyordu. Magma koyu kızıl renkteydi, kayaların kenarları kıvrılıp yuvarlaklaşıyor, siyah bir renk alıyordu, magma önce usul usul fokurduyor, sonra fışkırıyor, kayalar soğuyunca da rengi solup kayboluyordu.

Uyanınca da yürümeye devam etti, rüyaya tutunup onu anlamaya çalıştı. Bir sonraki ağaca doğru yürüyordu. Tuhaf bir rüyaydı. Düşünmemeye çalıştı, uyanan zihninin kontrolü ele almasına izin vermek istemedi, ondan daha geniş olan zihne tekrar gömülmeye çalışıyordu. Fakat küçük zihin bunu reddediyordu. Galen'ın çişi gelmişti, küçük zihin bununla meşguldü.

İyi, dedi, ayağa kalktı ve annesinin tuvaletine işedi, hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Annesinin banyosunda, toprağa bulanmış bir halde duruyordu. Annesinin yatağında uyuyordu. Annesi hâlâ orada, dışardaydı. Bunların hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu, Galen artık bunlarla uğraşmak istemiyordu. Uykuya yeniden teslim olmak ve rüya görmek istiyordu.

Galen uzandı ve uyanmaya direndi. Hâlâ çok yorgundu, sonunda zihninin dışına çıkmayı başardı; bu kez rüyasız uyandı, ağzı kurumuştu, midesi yemek istiyordu.

Kalkıp tekrar çişe gitti ve eğilip ağzını lavabonun musluğuna dayadı, suyu kana kana içti, ağzı kupkuruydu. Annesinin morlu beyazlı diş fırçası başka bir hayattan gelmiş gibiydi, bu hayatı hatırlamak, hatta ona inanmak şimdiden güçtü. Biz kimiz şimdi? dedi.

Aşağıya mutfağa indi, bacakları tutulmuştu ve ağrıyordu, eklem yerleri tıpkı rüyada olduğu gibi çatırdıyordu, yürürken kemikleri birbirine çarpıyordu. Kalçaları olması gereken yerde değil gibiydi.

Yine ne yiyeceği sorunu vardı. Bu da enkarnasyonun kölelik olduğunu sürekli olarak hatırlatıyordu. Yemekle hiç işinin olmamasını istiyordu, midesini söküp atmak ve başka şeylere geçmek istiyordu. Fakat midesini göz ardı edemiyordu. Midesi çaresizce istemeye devam ediyor ve eğer istediğini alamazsa, Galen'a hiç huzur vermiyordu.

Zatıâliniz ne isterdi acaba? diye sordu. Kiler bir renk cümbüşüydü, ama içlerinde en renklisi, koca bir meyve kokteyli konservesiydi. Parlak kırmızı kirazlar, sarılar; beyazlar, yeşiller; üzümler. Hepsi de aşırı şekerli bir şurubun içindeydi.

Konserve kutusu ağırdı. Onu açacağa tutup döndüre döndüre açtı. Meyve kokteyli sandviçler, dedi.

Meyveleri bir ekmek diliminin üstüne boşaltıp bir ısırık aldı, ekmek ıslanınca hamur gibi olmuştu. Bir kiraz alıp ağzına attı, ağzına boya tadı geldi. Meyvelerin hepsinin tadı aynıydı. Sadece "meyve" tadı vardı, şeftali, armut ya da üzüm tadı yoktu. İnsanların hayatları da böyleydi, aynı işlerde çalışıyor, aynı evlerde oturuyorlardı, yüksek çitlerin ardındaki o evlerde yaşıyorlardı. Ama Galen'ın hayatı böyle değildi. Galen'ın hayatı onlarınki gibi değildi. Aralarındaki en büyük fark da, Galen'ın üzerine toprak giymesiydi. İnsan giyiminden belli olur.

Galen bugün ağaçları sulayacaktı. İçinde çok az su olan et torbasını yanına almalı, siyah kayalar ile magmadan oluşan bir arazide her ağaca bir damla su vermeliydi. Fakat ceviz bahçesi kayadan değil, topraktandı ve ağaç gövdelerinin arasında da giderek açılan mesafeler yoktu. Rüya dünyasının uyanış dünyasına nasıl uydurulacağı belli değildi.

Galen ekmeği yemekten vazgeçti, meyveleri kaşıklayıp ağzına doldurdu ve hızlı hızlı çiğnedi. Düşünmekten korktuğu şeyin annesi olduğunu biliyordu. Yiyecekler asla kendileri değildi, başka bir şeyin yerini tutuyordu. Ayakkabılarını bağladı, dışarı çıkıp fırının içine ayak bastı.

İkindi olmuştu bile, burası bir tuğla ocağı gibi kupkuruydu, hava insanın ciğerlerine batıyordu. Her gün bir öncekinden daha sıcaktı, bütün günler cehennem gibiydi. Baraka güneşin altında bembeyaz kesilmişti, ceviz bahçesinde ısının dalga dalga yayıldığını görebiliyordu; sıcaklık eriyik cam gibi toprağın birkaç santim üzerinden dalga dalga yayılıyor, ağaç gövdeleriyle otların şeklini çarpıtıyordu. Ceviz bahçesinin uzunluğu üç metre var yoktu sanki, büyük bir adımda bir ucundan diğerine gidilecek gibiydi. Belki de kilometrelerce uzunluktaydı. Mesafeleri kestirmek imkânsızdı.

Barakanın yanına gitmek istemiyordu. Barakayı çepeçevre saran tahta kuşak, topraktaki olukların uzantısı gibiydi, annesi içeride bir yerdeydi. Galen'ın hayatının bu sona akması hiç de adil değildi.

Gölgeden güneşe çıktı. Işık inanılmaz bir hızla çarptı ve çarptığı yerde titreşti; ışık, diğer her şeyi söküp atıyordu. Sığınakların hepsi geçiciydi. Sonunda güneş her şeyi alacaktı.

Galen yarı körleşmiş bir halde yürüdü. Bu bedenin çevresindeki manzara sürekli değişiyor, ama ışık sabit kalıyordu. Burada uzun süre kalamazdı.

Bu muazzam parlaklıkta, her şey büzülüp yok oluyordu. Barakanın çatısı elli-altmış santim alçalmış, tahtalar bir-iki santim incelmişti. İncir ağacı bodurlaşmıştı, eskisi kadar boylu değildi. Topraktaki oluklar sığlaşmıştı. Galen bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, ışık solarken her şey büyüyor, gün içinde tekrar büzüşüyordu.

Varlık da böyleydi, gölgelerin ve gecenin içinde barınan varlıklar vardı, parlak gün ışığında ise hiç kimse yoktu. Gün ortasında hayat duruyordu, Galen ise gün içinde saatler boyu çölde gezinmek zorundaydı.

Bahçeden cevizliğe giden yolun sol tarafında, doğuya bakan güneş duvarı vardı. Annesi buradaki kalasları gevşetmiş, Galen burada çarmıh şeklinde durmuştu. Çek defterini de burada buldu, katı toprak ile barakanın arasındaki boşluktan dışarı itilmişti, kayaları kendine zırh edinen bu toprağı Galen daha önce kazamamıştı.

Çek defterini yerden aldı, gözlerini kısarak sayfalarını çevirdi. Annesi her yaprağı imzalamıştı, bir düzine kadarının üstünde miktar da yazılıydı. Sonuncusu 430.000 dolardı. Bu kadar para vardı demek.

Güneş ışığıyla ağarmış ceviz ağaçlarına doğru baktı. Tekrar çek defterine baktı, defteri iki eliyle birden tuttu, çevirdi ve arkasında bir not buldu. *Lütfen, oğlum. Seni seviyorum.*

Ama yine de onu başından atmak istemişti. Ona hayvan demiş ve ömrünün geri kalanını hayvan gibi bir kafeste geçirmesini istemişti.

Lütfen, oğlum. Seni seviyorum. Bununla ilgili ne düşüneceğini bilemiyordu, sorun şuydu ki; ona inanıyordu. Her şeyi ona borçlu olduğunu biliyordu, her evladın annesine her şeyi borçlu olduğunu biliyordu. Annesinin onu sevdiğini biliyordu, o da annesini seviyordu. Fakat annesinin kendisini başından atmayı istediğini de biliyordu. Ve bütün bunları kafasında birleştiremiyordu bir türlü.

Anne? diye seslendi.

Burada uzun süre duramazdı. Güneş buna izin vermezdi. Anne, dedi yine.

Ama hiç cevap gelmedi. İyice yaklaştı, kulağını kalasların arasındaki boşluklardan birine dayadı ve bir hareket, çatlak bir ses, herhangi bir şey duymaya çalıştı.

Çekirgelerin zıplama sesi, derinliği olmayan sarı bir ses duyuluyordu. Klimaların uzaktan duyulan ve hiç dinmeyen sesleri geliyordu. Aradaki çitler yoldan geçen bir arabanın sesini iyice boğuyordu. Başka da bir ses yoktu. Sadece kendi nabzının ve nefesinin sesi.

Sürgülü kapı ve eski paslı kilidin olduğu diğer duvara yürüdü. Anne? diye seslendi yine, ama cevap alamadı. O da, bitişiğinde alet kulübesinin olduğu üçüncü duvara yürüdü, burası sıcaktan yanıyordu, Galen orada durup eski ahşaba gözlerini kısarak baktı. Sana hiçbir anlam veremiyorum, dedi.

Galen'ın hapse atılacağı fikriyle heyecanlanmış, nefes nefese kalmıştı. Ondan korktuğunu söylemişti. Peki, ama niye? Galen bir şey yapmamıştı ki. Ona tacizci ve tecavüzcü demişti. Hiçbir suçu olmayan kendi oğluna demişti bunları. Jennifer'la yaptığı şey suç değildi ki.

Sen yaptın, dedi Galen. Bütün bunları sen yaptın. Beni bunu yapmaya mecbur ettin.

Annesi cevap vermiyordu. Galen onunla konuşmak istiyordu. Bunların sebebini öğrenmek istiyordu.

Bu hiç de adil değil, dedi. Bir tane ebeveynim var, o da deli. Hiç adil değil. Burada durmuş, bir duvarla konuşuyorum, senin kadar deliyim ben de. Sağ ol, anne.

Asla huzur bulamayacaktı. Bunu anlıyordu. Aklı daima annesini düşünmeye mahkûmdu. Suçluluk duygusu, kızgınlık, utanç ve bir hayatı küçülten her şey. Annesi her şeyi mahvetmişti. Galen meditasyonuna odaklanmak istemişti. Hepsi bu. Rahat bırakılmak istemişti.

Burada öylece dikilip duramazdı. Kilidin yanına gitti, onu eline aldı, açılıp açılmayacağını anlamak için sertçe çekti. Anahtarının nerede olduğunu hiç bilmiyordu. Eski paslı kilit çok büyüktü, sert çelikten yapılmıştı.

Galen alet kulübesinde kilidin anahtarını aradı. Yıllar içinde eklenmiş küçük raflara baktı. Dedesi tam bir

toplayıcıydı. Ama anahtarı bulamıyordu. O kadar çok anahtar vardı ki. Anahtarlıklara takılı düzinelerce anahtar, tozun içinde tek başına duran anahtarlar vardı. Hepsini alıp sürgülü kapının yanına gitti, hepsini dikkatle yere bıraktı.

Paslı, kirli anahtarlar ve paslı, kirli bir kilit. Doğru anahtarı bulsa bile, kilidin içine rahatça girmeyeceği için bilemeyecekti. Kilit güneşte öyle kızmıştı ki, elleri yandı, yine de her bir anahtarı tek tek denemeye başladı, sonunda pamuklu eldivenleri almak için alet kulübesine gitti ve dönüp diğer anahtarları da denedi.

Henüz bir karar vermiş değilim, dedi. O yüzden boşuna ümitlenme. Sadece anahtar var mı diye bakıyorum.

Sonra aklına pas sökücü geldi. Bu çok işe yarayacaktı. Yerlere saçılan şeylerin arasından geçti, bunların hepsini kendisi dışarı atmıştı, aralarında sarılı mavili bir kutu göremiyordu. Alet kulübesine girdi, gözü alışıncaya kadar bekledi, çömelip eğimli çatının alçak duvarı boyunca kutuyu aradı; yarısı kullanılmış boya kutuları, yağ ve motor yağı vardı, sonunda pas sökücüyü de buldu.

Galen kilidin içine pas sökücüden sıktı, kokusundan kaçmak için geriye çekildi, yerde duran anahtar öbeğinin üzerine de pas sökücü püskürttü. Bunları temizlemek için bir paçavraya ihtiyacı vardı, ama sadece pamuklu eldivenleri vardı. Bu yüzden anahtarları denemeden önce her anahtarın iki tarafını da sol elindeki eldivenin avuç içiyle sildi, parmakları acıyla kıvrılmıştı, bu el sopa gibi olmuştu.

Anahtarlardan bazılarının boyutları uyuyor ve yarıya kadar giriyordu, ama hiçbiri sonuna kadar girmedi.

Nasıl olur? dedi. Milyonlarca anahtar ve sadece bir kilit var. Doğru anahtarı nasıl bulamam? Anahtar nerede, anne?

Hiçbiri uymuyordu. Barakanın etrafından dolandı,

buruşuk fotoğrafların ve çekmecelerin içindeki ıvır zıvırın yığılı durduğu bahçeye gitti. Sağ elindeki eldiveni çıkardı ve anahtar aramaya koyuldu, düzinelerce anahtar daha buldu. Bu kadar çok anahtar olması anlamsızdı, bütün dünyanın sahibi onun ailesiydi sanki. Bu anahtarlarla hangi kilitleri açıyorlardı acaba? Geriye ne kalmıştı? Bu hayattaki yanılsamalardan başka hiçbir şey; hiçbir şeyi açmayan bir öbek anahtardı elde kalan. Bu harika, dedi Galen. Her şey böyle işte.

Hepsini kilidin yanına taşıdı, hiçbirinin uymayacağını bile bile hepsini teker teker denedi, bu iş tam bir ayine dönmüştü, kutsal bir şey yapıyordu. Bunun hürmetine, anahtarlardan biri uyarsa, serbest kalacaksın, dedi.

Pas sökücünün buharıyla kafası sersemlemişti. Güneşin altında kalmaktan, bu fırının içinde yaşamaktan başı dönüyordu. Kilidin üzerine bir çekirge sıçradı, Galen ona dokunmadan izledi. Çerden çöpten bir gövdesi vardı, buğday sapına benziyordu. Galen çekirgeden yapılmış iyi bir ekmeği denemek isterdi.

Son anahtar da uymayınca, Galen kilidi bıraktı, çekirge de yere sıçradı. Galen toprakta dizleri üzerine çökmüş, kavruluyordu. Başka ne yapacağını bilmiyordu.

Annesi kapının diğer tarafında ölüyordu. Bunu saklamanın bir âlemi yoktu. Hiçbir karar vermemişti. Onu ölüme terk etmeye karar vermemişti, ama ölüyordu işte. Bu onun kendi suçuydu, bunu kendi kendine yapmıştı, fakat Galen'ın da bu işte payı vardı. Onu bu işe annesi ortak etmişti. Lanet olsun sana! dedi.

İnsanın hareketlerini bilinmedik güçler kontrol ediyordu. Galen bunların hiçbirini öngöremezdi, ama ona sunulanlar buydu işte.

Güneşin altında böyle oturmaya devam ederse, kendisi de ölecekmiş gibi hissetti, ayağa kalktı, bacakları

uyuşmuştu, incir ağacına yürüdü, musluğu sonuna kadar açtı, suyu kana kana içti. Hortumu duvardaki aralıktan geçirerek annesine de biraz su götürebilirdi. Bunu yapmalıydı. Ya da onu dışarı salmalıydı. Fakat onu nasıl olup da salacağını bilmiyordu. Annesi kendisine hiç seçenek bırakmamıştı ki. Çok sağ ol, dedi.

Galen bahçenin diğer tarafındaki bakımsız alana gitti, burası güya anneannesinin bahçesi olacaktı. Devedikenleri ve kuru sarı otlar omuzlarına geliyor, ayaklarını göremiyordu, çıngıraklıyılan ve kertenkele yuvasıydı burası. Umurunda değildi hiçbir şey. Bodur meşenin birbirine dolanmış dikenli uçları, topraktan kalkanını geçerek çıplak tenini çiziyordu. Çalılıkları iterek kendine yol açtı, kesiklerin verdiği uyanıklık hoşuna gitmişti. Bu orman, deri yüzmek için birebirdi. Yaprakların yarısı canlı, yarısı yeşildi, çok sayıdaki incecik ağaç gövdesi gölgelere saklanmıştı. Başı hâlâ güneşteydi, gölge vermeyen kısacık ağaçların arasından geçti.

Bu yabani bahçe, devedikenleri, otlar ve bodur meşelerle ilerilere doğru uzandıkça uzanıyordu. Kalçaları ve karnı devedikenlerine takılıyor, ayaklarını dikenler, dallar ve kayalar kesiyordu. Daha fazla devedikeni ve meşeye çarpmak için kollarını olabildiğince uzattı. Sığ ve kuru bir denizin içinden geçiyordu, deniz acımasızdı, gözleri yanıyor, ağzına tuz tadı geliyordu, bu denizden geçen tek kişi oydu.

Ayıüzümü. Galen'ın bakımsız bahçede bulduğu şey buydu. Bu bitkinin burada yetişebileceği hiç aklına gelmemişti, sadece yüksek yerlerde yetiştiğini sanırdı. Önünde durdu, kırmızı kabuğu kâğıt kadar inceydi. Yumuşak gövdesi yanardönerdi, gölgeli kısımlarındaki titrek ışık gölcükleri turkuvaza dönüyordu. Gövdesi şişmiş, kabarmış; açılıp saçılan kızıl dalları dolgundu, yüklü dalları kat kat yere sarkmış, üzerindeki meyvelerin derisi gerginlikten çatlamıştı. Uzanıp meyvesinden kopardı, açık beyaz-yeşil arası renkte olanlarından almadı.

Yuvarlak meyvesi elinin içinde küçücüktü. Ağaçtan koparılınca var oluşunu kaybetmiş, hiç olmuştu. Meyveyi yere attı, hiç ses çıkmadı. Ağacın yaprakları parlak yeşil renkte ve sertti, katılaşmış gözyaşı damlalarına benziyordu, kadifemsi yüzeyleriyle, her şeyin kuruduğu bu sıcakta imkânsız görünüyorlardı.

Ayıüzümünün sıkı sıkı korunan, kendine ait gizli bir su kaynağı vardı sanki. Düzinelerce gövde, sepet biçiminde dışarı doğru bükülerek bitkiyi korumaya alıyor, ona yer açıyordu. Galen bitkinin toprağın derinliklerine inen bir ana kökü olduğunu düşündü, ama bundan o kadar da emin değildi. Fazla derine inmeden yüzey boyunca ilerleyen bir kök de olabilirdi.

Ayıüzümüne hürmetlerini sunmak istedi, ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Bunca zaman onun varlığından haberi olmamıştı. Yere eğilip emekleyerek ona yaklaşmak istedi, ama merkezine ulaşamadı. Onu dışarıda tutan bir kafese benziyordu.

Galen emekleyerek ayıüzümünden uzaklaştı, emeklemek hoşuna gitmişti, toprağı yakından görüyor, kuru otlar gövdesini aşıyordu. Yukarıda boşluk olmaması çok daha iyiydi. Böyle kedi gibi ilerlerken dikkati artmıştı. Sesler ve görüntüler ona daha yakındı, diğer şeylerin onu gözlediği hissine kapılıyordu. Bir çıngıraklıyılanla göz göze gelmeyi, yüreğinin ağzına gelmesini istiyordu.

Annesini toprağa yakın olarak hayal etti, yan yatmış, dizlerini karnına çekmişti. Barakanın gölgesine, ceviz kurutma eleklerinin yanına saklanmış, serin toprağın özlemini çekiyordu. Cildi kâğıt gibi, ayıüzümünün kabuğu gibi incelmiş, kuruyordu.

Az ilerideki devedikeni kale gibi kat kat yükseliyordu, en geniş yeri tabanıydı. Balmumu yeşilindeki gövdesi gürdü, beyaz sütsü damarları ve ta tepede kadife kurdeleye benzeyen mor renkli bir çiçeği vardı. Başka şeyler kuruyup sararırken, devedikeni ile ayıüzümü renklerini koruyabilmişti. Ama devedikeni daha suluydu, beyaz sütü üzerinden damlıyordu.

Galen bir bodur meşenin tabanındaki gölgeye doğru emekledi, dikenleri sırtını çiziyor, yerdeki yapraklar ellerini ve dizlerini kesiyordu. Her yerde kırmızı, siyah karıncalar vardı, yerdeki yaprakların arasında yaşıyorlardı. Galen aralarına yatıp bekledi. Annesi orada nasıl yatıyorsa, o da öyle yattı, aynı toprağın üzerindeydiler.

Bunlar gerçekler, dedi Galen. Annem ölmüş olabilir; ya da ölüyor. Ve ben ona yardım etmiyorum. Ona su vermedim, hâlâ yardım etmiyorum. Bodur meşenin altında, kuru otların üstünde yatıyorum ve burada onun

ölmesini bekliyorum. Yaptığım şey bu.

Karıncalar vücudunu sarmıştı, küçük ziyaretçileri o akıl almaz yürüyüşlerini yapıyorlardı. Aya gidip geri dönmek bir karınca için hiçbir şeydi. Bir karınca eve döner dönmez tekrar yola koyuluyordu. Çünkü karınca durup ne yaptığını düşünmek zorunda değildi. Hiçbir karınca annesini anlamaya çalışmazdı mesela.

Pek bir şey anladığım yok, dedi Galen. Anlamaya çalışıyorum, fakat fazla bir şey anladığım söylenemez. Birkaç fikrim var yine de. Babasını hapse göndermeye çalıştığını biliyorum. Babasıyla beni karıştırdığını biliyorum. Bence olan bu. Ve babasından nefret ettiği için benden de hep nefret etmiş olabilir. Ta başından beri bir savaştı bu, ya o ölecekti ya da ben.

Sağlam elini yerdeki meşe yapraklarının üzerinde gezdirdi, incecik dikenleri vardı. Altındaki toprak kupkuruydu. Yaprakları aralayınca, topraktaki çatlakları gördü.

Sevişme sonrasında yüzündeki çarpık sırıtışı annesi görmüş, Jennifer'ın üstündeyken inlediğini duymuştu Nasıl da utanmıştı Galen. Annelerle ilgili sorun da buydu zaten. Daima izliyorlardı, oysa dönüştüğümüz şeyi başkalarının görmesini istemezdik. Bu yüzden annelerimizin ölmesi gerekiyordu belki de. Annelerimizle sevişmek, babalarımızı öldürmek istediğimiz fikri çok saçmaydı. Babalarımızı hiç bulamıyorduk ki.

Ta başından beri bir savaş vardı. Annelerimizin de bizi öldürmesi gerekiyordu. Helen hayatta olduğu sürece anneannesi hiç iyi olamayacaktı. Kendisinin iyi biri olduğunu hiç düşünemeyecekti. Bu yüzden de bütün hayatını hepten unutmak zorundaydı. Helen da, Jennifer'ı silmediği sürece çocukluğunu asla silemeyecekti. Jennifer sürekli olarak ona çocukluğunu hatırlatıyordu.

Helen, Jennifer için savaşıyordu, onu ayrımcılıktan, yalanlardan, paradan ve diğer her şeyden korumaya çalı-

şıyordu, fakat Helen gençken onu kimse korumaya çalışmamıştı, buna olan hiddeti yüzünden Jennifer'ı hırpalıyor olabilirdi. Jennifer, sevgiyi gösterme yolunun bu olduğunu söylememiş miydi? Demek ki Helen, kızını kurtarmaya çalışırken onu yok ederek trajedinin ta kendisi oluyordu. Hayatta attığı her adımda tökezliyor, bütün çabaları başka yöndeki çabalarıyla siliniyordu. Galen'ın kendi annesi daha da kördü, babasını cezalandırmak için bir koca yerine oğlunu tutuyordu.

Bu topraklarda yaşanamazdı. Buraya ait olunamazdı. Ailesi Almanya ve İzlanda'dan gelmiş, çölün ortasına yerleşmişti. Araya çit çekmiş, müteahhitlerin araya çektiği duvarla kendilerini diğer insanlardan ayırmışlardı. Herkesten tamamen kopuk yaşayabilecekleri, yeryüzündeki tek ülkeyi bulmuşlardı. Ailenin, soyutlanmış tek bir aileye indirgendiği tek ülke burasıydı ve dedesi bu aileyi kendi görüntüsünde yaratmış, sürekli ivme kazanan bir şiddet ve utançla şekillendirmişti. Helen'ın bir kızı vardı, kızında kendisini görüyor ve onu cezalandırıyordu. Galen'ın annesinin bir oğlu vardı, oğlunda babasını görüyor ve onu cezalandırıyordu. Helen ile annesinin yaptığı aslında aynı şeydi, her ikisi de kontrolden çıkmıştı.

Galen başka bir yol bulamıyordu. Annesinin ölmesini bekleyecekti, ama bundan sonra ne olacağını kestiremiyordu. Anneannesini eve getirebilirdi. En iyisi buydu. Fakat bunun dışında aklına bir şey gelmiyordu.

Kırmızı karıncalar ısırıyordu, Galen'ın canını sıktı bu, emekleyerek bodur meşenin altından çıktı ve yüksek otların arasında durdu. Sarılı kahverengili bir deniz; omuzlarına kadar bu denize gömülmüştü. Uzaklara, hiçliğin içine doğru yalpalayarak yürüdü, içini bir keder sarmıştı. Yorgun, ağır bir keder. Kuru otlar, rüzgârsız bir gün, bastırdıkça bastıran güneş ve kemiklerine yüklenen keder. Bu bir meditasyon değil, bir yüktü sadece. Ailesi

bir yüktü. Keşke hiçbiri olmasaydı. Yürüdü, güneşin altında kavruldu, geçtiği yerlerde bir sürü şey vücudunu çizdi, kesti; ona kalan tek şey bu yürüyüştü, daireler çizerek yürüyordu, sonunda yine bahçeye gelmişti, çimenlerin suni yeşilliğine, bu vahaya bakıyordu.

Çimenlerin üstündeki yığının ortadan kaldırılması gerekiyordu. Annesinin odasının da öyle. Barakanın çevresindeki tahtaları sökmeli, kenarına yığılı toprağı düzeltmeliydi. Kilit. Birisi gelip görebilirdi. Bütün işaretleri ortadan kaldırmalıydı.

Kendi bedenine bakınca, ayak ve bacaklarıyla karnındaki toprakları gördü, her şeyden önce bunu yok etmeliydi. Birisi onu böyle görecek olursa, nedenini merak ederdi.

Galen eve yürüdü, odasına çıktı, duşa girdi. Su önce soğuktu, iliklerine kadar titredi, bu serinlik dışarıdaki fırınla tam bir zıtlık oluşturuyordu. Sonra su ısındı, öylece durup vücudundan süzülen çamur deresini, bacaklarının arasında oluşan deltaları izledi; damar gibiydi, bu dış damarlar yamalı bohça gibi bir görüntü oluşturuyordu, içimizde akan kanı bize veren bu dünyaydı. Çamur vücuduna yapışıp kocaman, koyu renk adalar oluşturuyor, adaların arasından akan siyah nehirler onları kenarlarından aşındırıyordu, yanık deri meydana çıktıkça nehirlerin rengi kızıla dönüyordu.

Her yeri acıyordu. En kötüsü de eliydi, ama yanmış teni de acıyordu. Suyun sıcaklığını artırdı, etinin cayır cayır yandığını görmek istiyordu, nehirlerin kora dönmesini istiyordu. Vücuduna yapışan çamur inatçı ve ağırdı. Kollarıyla omuzları ve göğsündeki çamurun çoğu akmıştı, ama kalça ve bacaklarında hâlâ çamur vardı. Kızıl nehirler yavaş yavaş genişliyordu.

Galen bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama toprağın ona öğretmenlik yaptığını biliyordu. Hiç

beklenmedik anlarda toprak ona bir şeyler gösteriyordu. Üniversiteye gitmekten daha iyiydi. O kadar paraya rağmen üniversiteye hiç de gitmeyebilirdi. Bu eski evde ve cevizlikte kalıp her şeyi öğrenebilirdi.

Yine de bir geleceğe inanmak güçtü, umurunda bile değildi.

Canı o kadar yanıyordu ki, dereceyi düşürmek zorunda kaldı. Bütün vücudu yanmaktan zonkluyordu. Tek eliyle şampuana uzandı, saçını şampuanlamaya çalıştı, ama öyle topraklıydı ki. Başının üstünde kalın bir tabaka oluşmuştu, o da başını akan suyun altına eğip tek eliyle sıvazlamaya başladı. Bu bir çaresizlik ifadesiydi ve doğruydu. Buna eşlik edecek ufak bir inilti koyuverdi, bu da iyiydi. Annesinin ölmesini bekliyordu. Aşkınlık çok gerilerde kalmıştı. En büyük sorun, hiçbir zaman ilerisini görememekti. Sürekli pusuya düştüğümüz sürece nasıl aşkın olacaktık?

Bacaklarını sabunla ovalarken çamur bulaşığı her yerine sıvandı. Siyahlık açık kahverengiye dönüşüyor, sonra da akıp gidiyordu. Duşun giderinde küçük taşlar, yaprak parçaları, ot ve dikenler birikti.

Baldırlarına eğilip toprakları tamamen arıtıncaya dek ovaladı, toprağın akıp gitmesi bir tür kayıptı. Toprağa bulanmış olmak iyi gelmişti. Şimdiyse çırçıplaktı.

Suyu kapattı. Eli iyi görünmüyordu. Yaralı ve şişikti, kenarları kırmızıydı, enfeksiyon kapmıştı. Dikkatlice havluya kurulandı ve antibiyotikli bir merhem arandı. Merhem, geleceğe olan inancıydı. Banyo dolabında merhemi buldu, eline bolca sürdü, sonra da temiz bir gazlı bezle sardı, odasına gidip temiz bir tişörtle şort ve temiz çoraplar giydi, kirli eski Converse'lerini de ayağına geçirdi. Sonra da annesinin odasına gitti.

Her şey yerlerdeydi. Yatak topraktan simsiyah olmuştu. Kendisini yorgun hissetti. Bununla uğraşmak is-

temiyordu. Baraka daha önemliydi zaten. Kuşak oluşturacak şekilde çaktığı tahtaları sökmeliydi. Dikkat çekerdi bu.

Yarı uyanık, dedi Galen. Yarı uyanık bir halde aynı hareketleri tekrar ediyoruz. Bütün o çivileri çaktım, şimdi de sökmem lazım.

Merdivenden inip mutfağa girdi, kana kana su içti, hep susuyordu, iki dilim ekmek yiyip biraz daha su içti.

Dışarıda akşamüstü olmuştu. Zaman geçiyordu. İstediği de buydu. Günün bitmesini istiyordu, ama zaman çok yavaştı.

Doğu duvarından inen gölgeler toprağın üzerinde uzuyordu. Kulağını duvara dayadı, dinledi, annesinden herhangi bir işaret bekledi, hafif bir nefes sesi duymayı bekledi, ama annesi yok olmuştu. Susuzluktan ölmenin ne kadar zaman alacağını bilmiyordu. Erken içeri girip de onu canlı bulmayı istemiyordu. Çünkü onu canlı bulursa eğer, ambulans çağıracaktı. Bunu yapmaması imkânsızdı. O yüzden beklemesi gerekiyordu.

Alet kulübesine gitti, kendini fazla temiz ve fazla kopuk hissediyordu. Artık buranın bir parçası değildi. Çekiç aramaya koyuldu, sonra levyenin daha hızlı olacağını fark etti. Dedesi üç tane levyeyi köşeye dayamıştı. Boyalı olmayan paslı metal, yağa bulanmış, uçları yuvarlanmıştı. Galen en hafif ve en kısa olanını aldı, bu bile ağırdı. Alet kullanıcıları. İnsanlara tamamen başka bir pencereden bakmak mümkündü. Ruh, aşkınlık, geçmiş hayatlar filan değil de, giderek daha iyi numaralar öğrenmiş hayvanlar olarak bakılabilirdi. Her şey anlamsızdı.

Galen levyeyi iki başparmağının arasında tutarak ince yüzünü tahta ile duvarın arasına soktu. Levyeye yüklenip tahtanın ucunu gevşetti, tahta yere düşene kadar uğraştı. Diğer tahtaya geçti, levyenin incecik aç ağzı çalıştı.

Güneş ensesine vuruyordu. Vücudu ter içinde kalmıştı, tişörtü vücuduna yapışıyordu. Başı dönüyordu, ama bu iyiydi. Yaptığı işin içinde kaybolmak ve düşünmemek istiyordu. Duvarın kenarına yığılı toprak sinir bozucuydu, çünkü duvara istediği kadar yaklaşmasını engelliyordu. Eğilmesi gerekiyor, sırtı tutuluyordu.

Tahtaları çaktığından daha hızlı sökebiliyordu. Fazla zaman geçmeden sürgülü kapının olduğu duvara geçmişti bile, sırtı şimdi ağaçlara dönüktü. Eski kilit hâlâ orada asılı duruyordu. Kilidi ne yapacağını bilmiyordu. Anahtarını hâlâ bulamamıştı ve levyeyle kırılamayacak kadar büyüktü

Şimdilik tahtaları sökmeye odaklanacaktı sadece. Bir seferde bir iş yapacaktı. Tahtalar kabuk gibi patır patır dökülüyordu, biçimsiz tahtalar, üzerinde çivileriyle, toprakta boylu boyunca yatıyordu. Galen bütün barakayı sökmeyi düşünüyordu. Her bir kalası tek tek söküp hepsini cevizliğe taşıyabilirdi. Barakayı söküp kalasları topraktaki olukların içine yatırırdı. Böylece traktör ile ceviz elekleri güneşin ve ayın altında kalırdı. Bu fikir hoşuna gitti. Her şeyi söküp tahta çürüyene ve toprak olana dek cevizlikte bekleyebilirdi, barakadan geriye hiçbir iz kalmazdı. O zamana kadar yaşlanmış olurdu, son işi de evi sökmek olurdu. Evi, barakaya yaptığı gibi tahta tahta söker ve sonunda geriye piyano kalırdı sadece, bir de belki serin tahta döşemeler, onlar da güneşe maruz kalırdı.

Galen tahtaların çürüyüp toza dönüşmesini görecek kadar yaşayabilseydi keşke. Cevizlikte durup yüksek duvar ile evlerin ufalanıp gitmesini, arazinin tekrar çöle dönüşmesini izlerdi Sudan ve medeniyetten hiçbir iz kalmayınca, yağmurların gelmesini, bitkilerin büyümesini izlerdi; rüzgâr, fırtına ve yağmurlar arttıkça artar, sonunda durduğu yer palmiyeler, eğreltiotları ve asmalarla kaplı bir ormana döner, hava suyla dolardı. Galen bunu

istiyordu. İnsanlara ait hiçbir şey görmek istemiyordu. Jeolojik zamanlara dönmek istiyordu. Fakat önce bugünün geçmesi gerekiyordu, bu bir tek gün bile çölün ormana dönüşmesi kadar uzun geliyordu.

Galen levye işine ara verip tahtalardan birini sağlam eliyle tuttu ve çitin yanındaki yığının durduğu yere sürükledi. Toprakta ince bir iz kalmıştı, kalan tek iz buydu, bunu silebilirdi. Tahta yığınından geriye fazla bir şey kalmamıştı, sadece birkaç küçük parça vardı, ama bu yığın yeniden yükselecekti. Galen başka bir tahta almaya giderken acele etmedi. Kimsenin geleceğine inanmıyordu. Bundan bir yıl sonra Jennifer'ın üniversite için ilk çeke ihtiyacı olacaktı. Ama ondan önce kimsenin geleceği yoktu. Tahtaları sökmek hareketleri tekrarlamanın başka bir şekliydi, seyircisiz bir performans daha.

Bir tahta daha aldı, sürükledi ve tahtadan gelen boş sesi dinledi. Çekme sesinin yanı sıra belli belirsiz bir ses daha vardı, bu ses tahta boyunca yayılıyordu. Her zaman görecek ve duyacak bir sürü şey vardı. Hiçbir zaman yeterince uyanık olamıyorduk. Tahtayı yığının üstüne bıraktı, sonra ellerini dizlerine dayayıp eğildi ve kendini kaybolmuş hissetti, içi bomboştu. Nefes alması gerekiyordu, nefesine odaklanmalıydı sadece, sonra doğrulup bir tahta daha almaya gitti.

Tahtaları birer birer çekiyordu, güneş alçalmaya başlamıştı. Yavaştı ama alçalıyordu. Levyeyi tekrar eline aldı ve gölgede kalan doğu duvarı boyunca bütün tahtaları söktü. Güneşten kurtulmuştu. Belki bir tek annesi dışında her şeyden saklanmıştı. Acaba annesi çıtaların arasından onu görüp duyabiliyor muydu? Batı duvarındayken görmesi daha kolaydı, çünkü orada vücudu gölge yapıyordu, ama bu duvarda çok daha zordu. Yavaş yavaş hiçliğe dönüşecek bir sersemlik hali ve sessizlik; ışık, ses ve havayla yapılan bir meditasyondu bu.

Galen karanlıkta kulübenin kenarına yığılı toprağı küredi, ay yoktu. El yordamıyla duvarlar boyunca ilerledi. Hava sığdı, sular çekilmişti. Sesler büyüyerek yankılanıyordu.

Düz ağızlı küreği kullanıyor, kare ağzını, duvarın kenarına yığdığı yumuşak toprağa saplayıp kendine doğru çekiyordu. Toprak ağır, görünmezdi ve çok ses çıkarıyordu. Dolu küreği yerde birkaç santim sürüklediğinde, toprağın üstünde hışırtılı bir ses çıkarıyordu. Yeni bir bahçe yatağı hazırlıyor, içine adımlarını ekiyordu.

Bazı anlarda annesi orada değilmiş gibi geliyordu. Ya da kendi kendine yok olmuş gibi. Dünyada başka insan yok gibiydi. Ne zaman bu hisse kapılsa ona sıkıca tutunuyordu, çünkü yeryüzündeki son insan olduğu fikrinden hoşlanıyordu. Bu fikri son derece rahatlatıcı buluyordu.

Galen çalışmayı seviyordu. Toprağı duvarın kenarından temizlemeyi ve orayı düzlemeyi seviyordu ve bitirdiğinde, başladığı yerde yeniden toprağın yığıldığını görerek yeniden başlayabilmeyi istiyordu. Zor olan şey, başka bir şeye geçmek ve durulmaktı. Galen tekrarları seviyordu. Bütün dinler bunun için vardı. Aynı sözleri tekrar tekrar söylemek, secdeye kapanmak ya da oturup

nefeslerine odaklanmak böyleydi. Bizi korkutan şey boşluktu, ardından ne geleceğini bilmemek, ne yapacağımızı veya kim olacağımızı bilmemekti. Tekrarlar insana bir odak noktası, bir sığınak sunuyordu.

Galen karanlıkta ayın doğmasını bekledi. Küreği indirip geriye çekti ve toprağı düzledi, ama aynı zamanda bekliyordu. Sonunda ay doğduğunda, ayın yüzü kocamandı, dünyaya fazla yakın olmaktan yassılmıştı. Dünyaya yakınlığından ötürü şeklinin bozulmasından da bir ders çıkarılabilirdi. Ay kendi şeklinin nasıl olduğunu, tek başına kalmadıkça bilemezdi.

Işıkla dolan ay, ufukta dolgun ve ağırdı. İbadet etmek için diz çökmüş biri gibiydi, orantıları öyle büyümüştü ki, Galen diz çöken adamın kafasının üzerindeki boşluğu görüp hissedebiliyordu, adam ile yılanın açık ağzı arasında bir boşluk yükseliyordu. Galen küreği elinden bıraktı, kollarını yana açıp aya baktı, her an biraz daha küçüldüğünü bilerek onun bütünlüğüne hürmet etti. Ay, aldığı biçimde giderek katılaşıyor ve uzaklaşıyordu; kemik gibi bembeyaz kesiliyor, rengi ağarıyordu. Ay kardeş, diyerek onu selamladı Galen. Hepimiz kendi yolumuzda yalnızız.

Galen kollarını indirdi ve dönüşen ceviz bahçesine baktı, ağaçlar ikinci gün olan ay gününe gömülmüştü. Cevizlerin bu işte bir sorumluluğu vardı. Bunca yıl burada durarak nesnelerin aldığı şekil üzerinde bir etkileri olmuştu. Bunu inkâr edemezlerdi.

Galen küreği alıp işinin başına döndü. Cevizliğe bakan güney duvarını bitiriyordu. Baraka, dört yönü de görecek biçimde mükemmel bir yere kondurulmuştu, bu tesadüfi olamazdı, fakat Galen buna ne anlam vereceğini bilemiyordu. Evleri kuzeye, incir ağacı ve akşamüstü çayı kuzeye bakıyordu; bahçe, büyük meşe ağacı ile altındaki bank da öyle. Medeniyet. Belki de bunun bir an-

lamı vardı. Yol batıya bakıyordu. Ceviz bahçesi güneyden başlayıp doğuya uzanıyordu. Galen cevizliğin doğu tarafına, yani merkezine kadar hiç yürümediğini fark etti birden. Bu anlamlıydı, ama aynı zamanda hiçbir anlamı da olmayabilirdi. Düşünce sistematikleri zihnin zincirleriydi. Bunların arasında kaybolmak çok kolaydı. Galen'ın toprağı küremeye odaklanması gerekiyordu.

Küreğe doldurduğu toprağa sığınabilirdi. Ay ışığında, küreğin iki yanına yelpaze gibi açılan toprağı görebiliyordu artık. Kenarlarına şekil verebilirdi. Bu şekiller okunabilirdi.

Çalışmak güzeldi, kafa dağıtıyordu. Bu duvarı bitirip doğu duvarına geçti, burayı tam bitirememişti zaten, burada işlenmemiş sert toprağa denk gelmiş ve toprak yığma işini bırakmıştı.

Annesi kazarak oradan kaçmayı denememişti hiç. Buraya toprak yığmak anlamsızdı, toprağı tekrar oradan kaldırmak da öyle. Baraka duvarının bir kenarına toprak yığılmış olması kimin umurunda olurdu ki? Fakat onun asıl yapmaya çalıştığı şey zaman geçirmekti, bunu biliyordu. Bu yüzden duvarın kenarındaki toprağa küreğini sapladı, sağlam eliyle küreğin sapının altından tuttu ve geri geri yürüyerek küreği yavaşça çekip toprağı dağıttı. Kenarlar teknenin ardındaki dümen suyu gibi kabarmıştı, kürekle bunları düzeltti. Annesini görmek, onu bulmak istemiyordu. Bunu olabildiğince ertelemek istiyordu.

Fakat toprağı düzleme işi bitmişti. Artık barakanın kenarında dağıtıp düzlenecek toprak kalmamıştı. Hâlâ geceydi, ay iyice yükselmişti, uzaklarda küçücük kalmış, kayarak uzaklaşıyordu. Pekâlâ, dedi Galen. Barakada artık yapacak bir iş kalmamıştı, geriye kilit kalıyordu, o da sonra halledilirdi. Bahçedeki yığının başına gitti.

Bunları yakma niyetindeydi, fakat dikkat çekerdi bu. Çekmeceleri teker teker buraya taşıyıp ıvır zıvırları içle-

rine dolduracak ve çekmeceleri tekrar yerlerine takacaktı. Kimse aradaki farkı anlayamazdı.

Galen da öyle yaptı. Çalıştı. Elinde bir çekmeceyle dışarı çıkıyor, yere çömeliyor ve çekmecenin içini bir tomar ataç, lastik bant, eski kapı tokmağı, düğme, aile, ailenin parçaları ve maziyle dolduruyordu. Düzeni bozulan nesneler karmakarışık bir halde farklı yerlere taşınıyordu; düzen bozulmuştu, peki gerçekte düzen olmuş muydu ki hiç? Düzen ya da kader hiç belli olmazdı. Bir şeyler yapıyor ve sonucunu bekliyorduk. Hepsi bu. Boşlukta atılan körlemesine adımlar.

Buruşuk fotoğraflar çekmecelerin içine sığmıyordu. Albümlere geri koyamayacağı da aşikârdı. Onlarla ne yapacağını bilemedi. Çömelip ay ışığında fotoğraflara baktı. Bunlar artık kendisinindi, annesinin değil, o yüzden bunları saklamalıydı. Eliyle düzeltmeye çalıştı, fakat fotoğraf bir kez kıvrılınca, kıvrık kalıyor, kıvrık yerleri beyazlaşıyordu. Schatze diğer fotoğrafların arasında daha koyu bir şekil, fotoğrafların hepsini delip geçen bir kurşun, davetsiz misafirdi, Galen doğmadan çok önce gitmişti.

Fotoğrafları siyah beyaz bir buket halinde topladı, kollarına alıp yukarı odasına çıktı ve hepsini dolabın içine boşalttı. Dolabın kapağını kapatınca bu mesele hallolmuştu. Bu kadar basitti.

Şimdi geriye annesinin odası kalmıştı. Yerlere giysiler saçılmıştı. Boş kalan askılara elbiseleri, mantoları ve gömlekleri yeniden astı. Onları uzundan kısaya güzelce sıraladı. Kumaşlarına dokundu, serin ve yumuşaktılar. Renkleri parlaktı. Turkuvaz ve pembe. Burası müze olacak ve Galen annesini hatırlamak için burayı ziyaret edecekti, o yüzden her şeyi bir düzene sokmak önemliydi.

Bir ömür bu kadar küçük bir alana sığabiliyordu işte. Bir odada geçirilen kırk altı yıl. Kutsal oda. Her şeyi yerden kaldırıp askılara astıktan sonra, Galen onun bat-

taniyesiyle çarşaflarını dertop edip bahçeye çıkardı ve ay ışığının altında üzerlerindeki toprağı silkeledi, kendini bir suçlu gibi hissediyordu. Herkes uyurken, dışarı çıkmış çarşaf silkiyor, bütün olanların izlerini yok ediyordu. Gerçi başka şansı yoktu. İnsan bir yola çıktı mı her zaman bir yere varıyordu ve yolda duraklama yoktu. İnsan hep hareket halindeydi.

Galen battaniyeyle çarşafları kilere götürüp çamaşır makinesine attı. Suyun dolmasını bekleyip deterjan gözüne deterjan koydu ve kapağı kapadı.

Gecenin bir yarısıydı, ama Galen, annesinin yaptığı gibi, gerçek limonlarla bir limonata yapmaya karar verdi. Çitin kenarındaki küçük limon ağaçlarına gitti. Koca incir ağacının yanında her şey cüce gibi kalıyordu, ay inerken, kocaman yapraklarının gölgesi barakanın üzerine düşüyordu; kocaman pençelere benzeyen bu gölgeler, oradan sessizce geçen mitsel bir canavarı andırıyordu.

Galen kendisini sürek avındaki av gibi korunmasız hissetti. Bir kucak dolusu limon alıp aceleyle eve girdi, yaptığı işe odaklanıp başka bir şey düşünmemeye çalıştı. Limonları ikiye kesip meyve suyu sıkacağında sıktı, haznesi doldukça sürahiye boşaltıyordu. Su ve şeker ekledi, uzun cam çubukla karıştırdı.

Kendine bir bardak limonata doldurup masanın başına oturdu. Dışarıdan biri bakacak olsa tamamen gözler önündeydi ve çamaşır makinesinin sesi yüzünden birinin yaklaştığını da duyamazdı. Limonatanın tadını çıkarmaya çalıştı, ama çok geçmeden gidip hemen ışığı kapadı. Masaya dönemiyordu. Elinde bardağıyla mutfağın karanlık bir köşesine geçip oradan etrafını gözetlemeye başladı. Arkadan bir şey gelemezdi.

Çamaşır makinesinden gelen çırpma sesleri çok gürültü çıkarıyordu. Emme ve çalkalama sesleri geliyordu. Galen karanlıkta durup izledi ve bekledi.

Ev kocamandı. Saklanacak bir yer yoktu. Çok fazla pencere ve kapı vardı. İçeride onu bekleyen yüzlerce şey olsa da Galen'ın ruhu duymazdı. Merdivenin başına yürümek bile çok riskliydi. Galen'ın gün ışığına ihtiyacı vardı. Karanlık, her yeri tek bir parça halinde birbirine bağlıyor, kulaklarındaki boşluğun ve kalp atışlarının sesini çoğaltıyordu.

Bu ev cansız bir varlık değildi sanki. Ev burada geçen her olayda bir rol oynamıştı. Galen ilerisini görebilmeyi çok isterdi. Anneannesini eve getirmesi evi bir nebze yatıştırabilirdi. Ahşap yine ahşap olurdu.

Galen bardağını sessizce yere bıraktı ve duvarın dibinden kıyın kıyın merdivene yürüdü. Çamaşır makinesi çıldırmış biri gibi pat pat sesler çıkararak çırpınıyor, dikkatleri buraya çekiyordu, dışarıdaki her şey buraya üşüşecekti.

Galen koşmaya başladı. Köşeyi dönüp merdivenden yukarı çıktı ve annesinin odasına girdi, kapıyı kapattı, kilitledi, birden burada kendisinden başka bir şey daha olduğu duygusuyla panikledi. Eliyle duvara rastgele vurarak elektrik düğmesini bulmaya çalıştı, bulamadı, arkasında bir şey hissetti, nefesi kesildi, sonra düğmeyi buldu, dönüp yere eğildi. Bir şey görmedi.

Oda aydınlanmıştı, çıplak döşek, örtüsüz yatak, dolaba ve raflara özenle yerleştirilmiş giysiler. Annesinin odası her zaman olduğu gibiydi, Galen neden bu kadar korktuğunu anlayamadı. Karanlık korkusu aşkınlığın tam tersiydi. Varılabilecek en kötü noktaydı. Ateşin kenarına sinmiş, omuzlarının üzerinden geriye bakan, en ufak bir çıtırtıya kulak kesilen mağara adamları geldi aklına. Karanlıktan korkmak bu dünyaya inanmak ve tamamen teslim olmaktı. Hiç ilerleme olmamış demekti. Öğrendiği onca şey onda bir birikim oluşturmuyordu. Hedefe yaklaşmak yerine, anlık çakmalarla bir belirip bir

kayboluyordu, bir sonraki an nerede belireceği üzerinde hiçbir kontrolü yoktu.

Galen nefesini yavaşlattı, gidip annesinin yatağına uzandı. Işığı açık bırakacağını biliyordu. Kendisine karşı çaresiz ve kontrolsüzdü.

Galen sabah yine kilidin başındaydı. Kilide levyeyi geçirmiş, ama kilitten önce barakanın yerle bir olacağını ve toprakta bir delik açılacağını fark etmişti. Aslında kilit kötü bir şey değildi, insanları dışarıda tutardı.

Bu sabahın da diğerlerinden bir farkı yoktu, her şey aynıydı, hava ısınıyor, gölgeler öğleye doğru geri çekiliyordu. Çektiği işkencenin son günüydü, ama dış dünya buna kayıtsızdı. Dünyanın umurunda olmasa da, gece çökmeden bu işi bitirecekti.

Galen alet kulübesine gitti. İçeriye buradan girebilirdi belki. Şu iç duvarda bir delik açıp alet kulübesinin kapısını da kilitlerse, dışarıdan hiçbir şey anlaşılmazdı.

Geriye kalan aletleri de yolundan çekti, eline bir balta aldı ve tahtaya vurdu, duvara yüksekten belli bir açıyla vurarak tahtalardan birini sökmeye çalışıyordu, sonunda baltanın ucu tahtaya saplanıp kaldı. Baltanın sapını çekiştirerek ileri geri biraz oynatabiliyordu, fakat balta saplandığı yerden çıkmıyordu, duvarın yüksek bir yerine saplandığı için de dosdoğru çekemiyordu. Kahretsin, dedi.

Başka bir balta arandı. Aletlerin hepsi yere fırlatılmıştı ve başka balta yoktu. Yayla evinde bir sürü balta vardı, ama burada sadece bir taneydi.

Sonra gözüne kazma ilişti. Madenci kazmasıydı, altına hücum devrinden kalmıştı.

Galen duvardan uzak bir mesafede durdu, ağır kısmını dengelemek için sağ eliyle kazmayı alttan tutuyordu ve var gücüyle duvara savurdu. Aah, diye bağırdı ve kazmanın dar, sivri ağzı duvarın diğer tarafına geçip sapına kadar duvara gömüldü, Galen iki elinin birden parmak boğumlarını tahtaya çarptı.

Acıyla uluyordu, sol eli alevler içindeydi. Topraktaki olukların içinde, gazlı beze sarılı elini sallayarak ve nefesini içine çekerek koşmaya başladı, ceviz bahçesinde yeni bir dans tutturmuştu; iplere bağlı kukla dansı. Şu dünyada hiçbir şeyi beceremiyordu.

Ağaçlar bu konuda herhangi bir yorum yapmadı. Güneşin altında pinekliyor, büzüşüp katılaşıyorlardı.

Elinin yanması geçene kadar dansına devam etti, sonunda aklını başına topladı, soluklandı ve barakaya döndü. Duvardan iki uzun sap sarkıyordu, baltanın sapı belli bir meyille, kazmanın sapı ise dosdoğru aşağı.

Çok iyi, dedi. Kazmanın yedi-sekiz santim genişliğindeki ağzı duvardan çıkmıştı, demek ki kazmanın yanlış tarafıyla vurmuştu.

Diğer aletlere baktı, kürekler, tırmıklar vardı. Farklı boy ve tiplerde testereler vardı, budamakta kullanılan kısa kalın saplı el testereleri ile yakacak odun kesmekte kullanılan geniş uçlu testereler vardı, ama hiçbiri işe yaramazdı, çünkü tahtaların arasındaki boşluklar bir testereyi çaprazlama sokacak kadar geniş değildi.

Sonra bir balyoz gördü. Bir sopanın ucuna takılı bu iri, ağır metal parçası işe yarayabilirdi. Onun şu anda hissettiklerine de çok uygundu. Bu duvarı yıkıp geçecek ve hiç durmadan yoluna devam edecekti.

Sol eli balyozun sapını tutmaya direniyordu, ama bu işi eline zorla yaptırdı, çılgın bir Viking gibi balyozu

yükseğe kaldırıp olanca gücüyle savurdu, tahta çatırdadı ve balta gevşedi, baltanın ucu kendisine doğru meylet-miştî, yana sıçrayıp yere düşmesini izledi. Sonra balyozu yeniden savurdu ve tahtalardan birini delip geçti, asırlık baraka dize geliyordu artık, duvara saplanan tokmağı tutup çekti.

Nefes nefese kalmıştı. Balyoz ağırdı, hava ısınıyordu. Bu kez, parçalanan kalasın yanındaki diğer kalasa saldırdı, balyoz tahtayı çatırdatırken, demir tokmağın havada ilerleyişini, durdurulamaz gücünü hissetti. Devinirlik. Tokmak bir işaretti. Kader ve kıyametti. Sürdürdüğümüz hayatların devinirliği gibiydi. Tokmak bir kez savruldu mu onu durdurmak imkânsızdı. Tek yapabileceğiniz, ona tutunup çarpma şiddetini hissetmekti.

İki tahtanın üstü de kırılmıştı, onları tamamen yere indirmek için alttan vuruyordu artık. Kroket sopasıyla vurmak gibiydi. Çocukken pazar öğleden sonraları arka bahçede parlak kırmızı ve mavi renklerdeki toplar ve sopalarla kroket oynarlar, anneannesiyle dedesi de incir ağacının altındaki beyaz demir masada otururdu. Uzun zamandır aklına gelmeyen bir şeydi bu. Annesinin başında çenesinin altından bağladığı hasır bir şapka olurdu. Başka bir zamandan kalma tuhaf bir şapkaydı, sanki çocukluğu elli, hatta yüzyıl öncesinde kalmış gibi.

Anılar dikkat dağıtıyordu. Hafızasını anılardan temizlemeliydi, demirin havada süzülüp tahtaya saplanmasına odaklanmalıydı. Tahta çatırdıyor, kalas zangırdıyordu, artık sadece, kuşak kirişine çivili olduğu ortasından tutuyordu. Galen rakibine yeniden saldırdı, her ikisi de zangır zangır titreyene dek vurmaya devam etti, kazma hâlâ duvarda asılı duruyordu.

Anılarla ilgili sorun, bize duymak istediklerimizi söylemeleriydi. Kendilerine ait bir şekilleri yoktu.

Galen balyozu elinden bıraktı, balyoz bir gümbür-

tüyle yere düştü, durgun havada tozlar yükseldi. Bu yaz niye hiç rüzgâr esmediğini anlamıyordu. Önceki yazlar rüzgârlı geçmişti, fakat bu yaz dışarı verdikleri havayı yeniden solumak zorunda kalıyorlardı, havadaki oksijen ve düşünceler giderek azalıyordu. Bu yaz aklını kaçırmaktan başka çare yoktu.

Bana testere lazım, dedi Galen. Testereyi kalasların arasındaki dar aralığa sokup kuşak kirişini kesebilir, böylece iki kalası birden çıkartabilirdi. Fakat şimdiden balyozu özlemişti, onun gücü hoşuna gidiyordu; o yüzden, kalasların arkasındaki kirişi kırma şansı olmasa da balyozu tekrar eline aldı.

Galen balyozu sertçe savururken avuçları patladı, balyoz çok katı ve acımasızdı. Yere bıraktı ve yaralı elindeki keskin acı yeniden zonklamaya dönüşünceye dek hızlı nefesler aldı. Burun delikleri tozla dolmuştu.

Kulübeden çıktı ve yerlere saçılmış aletlere baktı. Bu aletler topraktan bitiyor, onları toprak sunuyordu sanki. Aşınmış kahverengi ahşap sapları ve paslı demirleriyle toprak rengindeydiler.

Çentikli dişli bir budama testeresi seçti. Kalın kısa sapıyla antik bir tabancaya benziyordu, vahşi toprakları fetheden Galen beş yüz yıl öncesine ayak basmış gibiydi. Yakacak odun kesmekte kullanılan düz bir testere kullanmalıydı aslında, ama bunun görünüşü ve verdiği his hoşuna gitmişti. Pürüzlü ucu tahtaya takılacaktı, ama böylesi daha iyiydi. Barakaya girişin zorlu olmasını istiyordu.

Testereyi kalasların arasına sokup kirişe kadar indirdi ve ilk kesiği açtı. Biraz ileri doğru itince testere saplanıp kaldı, artık hiç kıpırdamıyordu. Galen testereyi biraz yukarı kaldırıp tekrar araya soktu ve daha derin bir kesik açmak için geri çekti, talaşın rengi açık sarıydı, biraz ileri itti, testere yine sıkıştı. Bu da başka bir işaretti. Yerçekimi gibi, ilerlemenin durması gibiydi. Testereyi geri çek-

mek daha kolay, ileri itmek daha zordu, sıkışıyordu.

Galen'ın savaşma gücü tükenmek üzereydi. Budama testeresini elinden bıraktı ve geniş ağızlı, küçük dişli normal bir testere almak için dışarı çıktı. Daha en başından işe böyle bir testereyle başlamalıydı. Bununla kesmek çok daha kolaydı. Testereyi itip çekerek işe koyuldu, testere iterken hafifti, çekerken derine gömülüyordu, incecik talaşları Galen'ın genzine doluyordu.

Kirişi kısa sürede halletti, kiriş koptu ve testerenin üstüne çöktü, barakanın gücü testerenin üstüne baskı yaptığı için, testereyi hızla geri çekti.

Sarkan iki kalasın diğer ucundaki aralığa geçti ve tahtayı hızla kesti, iki kalas birden kurtulup barakanın içine doğru ondan uzağa düşerek traktöre çarptı.

Ne yaptığını şimdi anlıyordu. Duvar aşağı inmişti. Baraka artık bir kafes değildi.

Anne?

Barakanın, çoğu gölgede kalan karanlık kısımlarına doğru baktı, gözleri panik içinde fıldır fıldır dönüyordu, her yere bakıyor, ama kıpırdayan bir şey göremiyordu. Hareket görmek istiyordu. Annesinin hayatta olmasını istiyordu.

Yeşil traktör, ceviz elekleri yığını, toprak zemin. Ama hiç hareket yoktu ve kulaklarında duyduğu kendi nabzından başka ses yoktu. Anne?

Onun hayatta olmasını istiyordu. Bu hiç beklediği bir şey değildi. Hiç ama hiç beklememişti bunu. Boşluktan içeri adımını atmaya korkuyordu.

Dünyanın kıyısında duruyormuş gibi bir hisse kapıldı, bir adım atacak olsa aşağı düşecekti sanki. Olduğu yerde sallanıyordu, yükseklikten başı dönmüştü, geri adım atmak, kıyıdan çekilmek ve yere çömelmek istedi.

Fakat adımını ileri attı ve barakaya girdi, toprak sandığı gibi çökmemişti. Ayakları toprağa basıyordu ve artık

annesinin yanındaydı, ama onun nerede olduğunu bilmiyordu. Anne?

Çevresine bakmaya korkuyordu. Yere, duvara, hatta tavana bakarak arıyordu onu, bütün bunlar ne yaptığını anlamayacak kadar hızlı oluyordu. Görmek istemiyordu.

Barakanın içi hatırladığından daha büyüktü ve gittikçe büyüyor gibiydi, duvarlar geri geri gidiyordu.

Dengesini korumak için, traktörün önüne tutunup çevresine bakındı. Her an boşluk tarafından yutulabilirdi.

Dehşetin fiziksel bir varlığı vardı. Annesini bulma anını yaşamak istemiyordu. Yere, sonra da uzağa baktı, her yer gölgeler içindeydi, her biri bir an için annesi, sonra hiç oluyordu.

Traktörden uzaklaşmadı, barakanın içlerine gitmek istemiyordu. Kırık elekler traktörün arkasında duruyordu, bazıları yıllardır oldukları yerde bekliyordu. Bir tanesini yerden kaldırdı, tozlu ahşabın eskimiş teli tam ortadan yırtılmıştı, eleği traktörün önündeki boş alana taşıdı. Sonra bir tane daha alıp aynı yere götürdü, yeni bir yığın oluşturuyordu.

Eski yığından yeni yığına gidip geliyor, traktöre tutunuyordu. Galen eleklerin teline odaklandı, ahşap kısımlarının serin olacağını düşünmüştü, ama sıcaktı. Baraka gerçek bir sığınağa benzemiyordu. Hava dışarısı kadar sıcaktı. Bunun nasıl böyle olduğunu bilmiyordu. Gölgelik bir yerdi, ama belki de çatı ve duvarlar gün boyunca ısınıp içerisini fırın gibi yapıyor, içeriye sıkışan havayı ısıtıyordu.

Eski ceviz kabuklarının asitli ve keskindi kokusu, genzi yakan yeşilli siyahlı bir kokuydu ve buna toz kokusu eşlik ediyordu. Isınan çatının genleşme sesi duyuluyordu.

Galen düzinelerce eleği taşıdı, sonunda traktörün arkasında çıplak topraktan başka bir şey kalmadı, buradaki toprak annesinin çocukluğundan beri açığa çıkma-

mıştı. Eski toprak daha çok kaya gibi kokuyordu. Burayı kazacaktı.

Kürek almak için alet kulübesinden geçip dışarı çıktı, parlak ışıkta gözlerini kıstı. Ucu düzgün olan bir kürek buldu ve tekrar içeri girdi.

Galen küreği yere saplayıp ayağıyla üstüne bastırdı, kürek yarı yarıya toprağa gömülmüştü. Fakat küreği çekince üstünde fazla bir şey olmadığını gördü. Bu epey zaman alabilirdi.

Kazmayı almaya gitti, traktöre dayalı tahtanın üstünden kazmayı söküp aldı. Geniş ucunu toprağa saplayınca çok fazla dirençle karşılaştı, bu sefer de diğer ucunu denedi, tahtaya saplanan kıvrık ucuydu bu, biraz daha derine ve daha kolaylıkla gömüldü, elinden sekmedi. Sapından tutup ileri doğru iterek toprağı gevşetmeye çalıştı.

Topraktan kaçış yoktu. Önünde sonunda toprağa dönülüyordu. Galen kazmayı tekrar tekrar sapladı, yarım metre eninde, iki metre boyunda oval bir yer açmıştı. Çok derin olmasına gerek yoktu. Üzerine elekleri koyacaktı.

Kazılan toprak, köklü çalışma, indirilen demir. Kim olduğunun artık bir önemi yoktu. Bu, eski zamanlardan kalma bir soruydu. Mezar kazıcısıydı. Anne mezarı kazıcısı.

Kazmayı her vuruşunda, toprağın gömülü kalmış kokusuyla birlikte barakanın eski halinin ve annesinin çocukken burada oynadığı günlerin kokusu açığa çıkıyordu. Dedesinin burada çalıştığı günlerin ve dedesinden öncekilerin kokusuydu bu.

Galen vitray camı gibi tatlı bir oval çizdi. Kırıklı bir ovaldi bu. Sonra kazmayı elinden bırakıp küreği aldı. Küreği dikkatle sapladı, boşta kalan toprak parçası ile çakılları doldurup mezarın kenarına düzgünce yığdı.

Kürekler dolusu toprak çıkardı. Bunun çıkardığı ses. Buna karışan ter damlaları. Bütün işler sandığımızdan daha uzun sürüyordu. Küçük bir oval, küçük bir pencereydi, yine de göründüğünden daha fazla zaman alıyordu, şu sığ ilk katmanda, bu çıplak başlangıçta bile, düşündüğünden daha fazla toprak birikiyordu.

Kazarken zaman sonsuzluğa evriliyordu. Toprak neye yer açtığını biliyordu.

Kürekle gevşettiği toprağı düzeltiyor, sonra yine eline kazmayı alıyor, kayayla döllenmiş toprağa çarpan kazmanın sesini duyuyordu. Bu toprak mahsul yetiştirmeye uygun değildi.

Gittikçe büyüyen bir çukur açılıyordu. Derin bir çukurdu, kendi annesinin mezarını kazıyordu. Bu yüzden dünya her yönden aceleyle geri çekiliyordu. Anne olmadan, bu dünyayı içinde tutan kap artık bir işe yaramıyordu.

Düşünceleri çil yavrusu gibi dağılmıştı. Dünya ile hava gibi onlar da kaçışıyordu. Ardına bakmak, annesini bulmak, hayatta olup olmadığına bakmak istiyor, ama bu noktadan uzaklaşamıyordu. Sağlam zeminde ayakta kalmaya çabalıyordu.

Kazma büyük, sapı kemik gibi, geniş, içi boştu, ona tutunmak güçtü. Artık kara toprağa ulaşmıştı. Kendi ailesinin yaşadığı zamanı geride bırakmış, daha eski zamanlara geçmişti.

Belki de toprak bunu ifade ediyordu. Zamanı kürekle atıyordu. Toprağın kayadan oluşması milyonlarca yıl almıştı. Su ile hava milyonlarca, hatta milyarlarca yıl

uğraşarak toprağı kayadan koparmış, uzaklara taşımış ve katmanlar halinde beklemeye bırakmıştı. Bunun yanında kendi hayatı, göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir anlık bir süreydi. Herhangi bir şeye bağlılık saçmalıktan başka bir şey değildi. Toprağın ona öğrettiği şey buydu. Jeolojik zamana odaklanmayı sürdürebilirse, insan zamanı ona asla ulaşamazdı.

Kürek her zaman istekliydi. Toprak da öyle. Onca zaman beklediği halde, yerinden kıpırdatılmaya hiç itirazı yoktu. Toprağın bütün düzeni bozulmuştu, fakat yine de direnç göstermiyor, dolayısıyla da acı çekmiyordu.

Mezarın bir kenarında biriken toprak yığını kenara dökülüyordu. Toprak yerinden çıkartılınca hacmi genişliyordu. Kara bir dağ silsilesi oluşmuştu. Bir katmanı daha gevşetip yerinden oynattı; acaba annesi bu sesi duyabiliyor muydu? Onun duyup duymadığını bilememek canını sıkıyordu. Annesinin orada durduğunu, ona doğru geldiğini düşünerek sık sık arkasına dönüp bakıyordu.

Olabildiğince hızlı çalışıyor, bu işin geceye uzamasını istemiyordu.

İlerledikçe zemin sertleşiyor; daha kayalı bir hale geliyordu. Kazmayı vurup da büyük bir taşa isabet edince, bunun sarsıntısını ellerinde hissetti, taşın etrafını kürekle kazarak her yanından birkaç santimlik boşluk açtı, taşın gri yüzeyinde kazma beyaz bir iz bırakmıştı, sonra da mezarın içinde ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp eldivenli elleriyle taşa asılarak taşı kucağına doğru çekmeye devam etti. Oldukça ağır bir taştı, bunu mezarın yerini belirlemekte kullanabilirdi. Taşı mezarın bir ucuna bırakır, küreğin açtığı izi kendisinden başka kimse anlamazdı, böylece taş mezar taşı vazifesi görürdü.

Galen kucağındaki kayayla birlikte dizlerinin üzerinde sürünerek mezarın başına doğru ilerledi ve taşı yukarı doğru yuvarladı. Yumuşak bir taştı, taşın yüzeyi yu-

muşaktı, nehirden çıkan taş her nasılsa buraya, sudan oldukça uzak bir mesafeye kadar gelmişti.

Galen dizlerine kadar gelen mezarın içinde durup kazmayı durduğu yerden sallamaya başladı. Fazla derin olmasına gerek yoktu, kendisine böyle söylüyor, fakat bir yandan da yeterince derin olmadığını, uzanıp onu kollarının arasına alarak mezardan çıkarmak zorunda kalacağını düşünüyordu.

Bu yüzden kazmayı sallamaya devam etti ve bir alt katmana ulaştı, hava cehennem gibi olmasına rağmen, alttaki toprak serindi, toprağın kendine ait bir soluğu vardı. Yer katmanlarını delip geçmek benlik yanılsamasını delip geçmeye benziyordu, ama katmanları kazıdıkça herhangi bir öze değil, diğer katmanlara ulaşılıyordu.

Burası daha da kayalık bir zemindi, kazma sarsılıyor, sekiyor, kıvılcımlar çıkıyordu. O bir madenciydi.

Diğer tarafa geçti, buradaki toprak yumuşaktı, zira ayakları toprağa gömülüyordu ve daha önce durduğu yeri kazmaya başladı. Bir orayı bir burayı kazacaktı, aynanın iki yüzeyi gibi, böylece yavaş yavaş aşağı doğru inecekti.

Toprak nemli gibiydi. Daha koyu renkte, daha ağırdı, tam olarak nemli olmasa da nemli gibiydi. Gömleğini çıkarıp atmış, toz toprak içinde kalmıştı. Kürekler dolusu toprağı attıkça orada bir yığın oluşmuştu, sonunda öyle büyük bir yığın oluştu ki, diğer tarafa geçmesi gerekti.

Bu şekilde sonsuza dek devam edebilirdi, kazdıkça kazabilirdi, çünkü böylesi bundan sonra yapmak zorunda olduğu şeyle yüzleşmekten daha kolaydı, fakat sonunda yeterince derin kazdığını kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Kazdığı çukur artık beline geliyordu ve bundan daha derin olmasına da gerek yoktu. Akşamüstü hızla ilerliyordu ve Galen'ın karanlık bastıktan sonra burada durmaya hiç niyeti yoktu.

Mezardan çıktı, barakada bir-iki adım atıp durdu. Güvenilmez bir zemindeydi. Elek sıralarına doğru birkaç adım daha attı, buradan doğu duvarına doğru yürürse onu bulacağını biliyordu. Çek defterini orada bulduğuna göre, annesi de oraya uzanmış olmalıydı. Bundan emindi. Onca zaman kazdıktan sonra gözleri tamamen loşluğa alışmıştı, artık gölgeler onu kurtaramazdı.

Üç sıra eleği geçti, annesi her an karşısına çıkabilirdi artık.

İlk sıradan sonra bir şey yoktu. Her şey ondan uzağa kaçıyordu, işaret tabelası olmayan bir boşluğun içindeydi, zihni tamamen boşalmıştı.

İkinci sıranın arkasında da bir şey görmedi. Ayağı takılacakmış gibi hissediyordu. Korkudan ölmek üzereydi, kaderle arasında sadece bir sıra kalmıştı ve artık hiçbir seçim şansı yoktu.

Son elek sırasını da geçti. Annesi yüzüstü yerde yatıyordu. Huzurlu bir görüntüsü vardı, başını, ileri doğru uzattığı koluna dayamıştı, eli açıktı. Eteğiyle bluzunun üzerine mutfak önlüğü takılıydı. Galen bunu hatırlamıyordu. Annesinin barakaya girdiği gün öyle gerilerde kalmıştı ki; o zamanlar ikisi de başka insanlardı, o insanlara dönüş yoktu artık. Çiçekli bir önlüktü, çok eskiden beri hatırladığı bir önlük.

Galen bir şeyler hissetmek zorunda olduğunun farkındaydı. Kolları iki yanına sarkmış bir halde öylece durdu. Yere doğru eğildiğini hissediyordu. Orada yatanın annesi olduğuna inanmak güçtü. Ölüp ölmediğini bilmiyordu. Ama hiç kıpırdamıyordu.

Onu mezara taşıması gerekiyordu. Buradan olabildiğince çabuk çıkması gerekiyordu. Fakat tek yapabildiği dizlerinin üzerine çökmekti. Onu yerden kaldıracak kadar yaklaşamamıştı. Onu omzuna almak ya da göğsüne dayamak istemiyordu.

Anne?

Galen bu an için hazırlıksızdı. Bu anın hiç gelmeyeceğine inanmıştı bir şekilde.

Ona iyice sokuldu ve kıpırdamasını bekledi. Kıpırdayacak olursa ambulans çağıracaktı. Bu, annesine kalmıştı. Anne?

Hatırladığından daha ufak tefek görünüyordu.

Ellerinin ve dizlerinin üzerindeyken bile Galen'ın başı dönüyordu, bu yüzden, sadece bir anlığına yere uzandı, yüzü annesine dönük olarak yatıyordu. Nefesi sıkışmıştı, sakinleşmeye çalıştı. Her şey yoluna girecek, dedi kendi kendine.

Gözlerini kapadı. Göğsü hızla inip kalkıyor, Galen düşüyor, uzaklardaki bir noktaya çekiliyordu. Düşmek, buradan uzaklaşmak istemiyordu. Karanlık mağara, etrafına örülen duvarlar, genişleyen kaburga kemikleri onu sıkıştırıyordu. Kan ile kemikten örülen duvarlar genişliyor, gövdesi şişiyor, merkeze doğru düşerken büzüşüyordu.

Burada böylece yatamazdı. Şimdi biri gelip onu burada ölü annesinin yanında yatarken bulsa ve kazılı mezarı görse, ne olurdu?

Galen gözlerini açıp doğruldu. Başını iki yana salladı. Kalk, dedi. İşe koyul.

Annesini ayak bileklerinden tuttu, bu bedeni annesi olarak düşünmemeye, sadece sürüklemeye çalıştı; annesinin eteği sıyrıldı, iç çamaşırı göründü, bunu görmek istemiyordu, o yüzden annesinin bacaklarını yere bıraktı, baş tarafına geçti, onu el bileklerinden tuttu, incecikti bilekleri, bedeni düşündüğünden daha gevşekti, ölüm katılığı yoktu hiç, bedeni soğumamıştı, Galen paniğe kapıldı. Belki de hâlâ yaşıyordu annesi.

Annesinin kollarını yere bıraktı, hızlı hızlı soluyarak öylece durdu, kıpırdamasını bekliyordu. Ama hiç kıpırtı yoktu. Barakanın içi sıcaktı. Soğumamasının sebebi buy-

du. Katılaşmaması da bu sebeptendi. Barakadaki sıcaklık yüzünden.

Nefes alıp almadığını kontrol edebilirdi, ama dizlerinin üzerine çöküp kulağını ağzına yaklaştırmak istemiyordu. Annesini tekrar el bileklerinden tuttu ve gevşek bedenini çukura doğru sürükledi. Bunu olabildiğince hızlı yapmaya çalışıyordu. Annesi oldukça ağırdı.

Onu sürüklerken yerde bıraktığı izlere bakıyor, ona bakmıyordu. Elek sıralarını geçiyorlardı şimdi.

Elleriyle onun bileklerini tutarken nabzını hissettiğini hayal eder gibi oldu, bunun yerine zemine odaklanmaya çalıştı. Onun ağırlığı kendi bedeninin bir parçası gibi, yere sarkan kocaman bir göbek gibiydi. Sonsuza dek geri geri yürümek zorunda olan bir yaratık gibiydi; zayıf bacakları zorlanıyor, ince belkemiğine müthiş bir ağırlık biniyor, ciğerlerindeki nefes yetmiyordu. Durup dinlenmesi hiç mümkün olmayan bir yaratıktı o. Göbeğini sürüyerek, yarı ölü bir halde ilerleyecek, daha da ilerilere, ceviz bahçesine, kuru çimenlere, siyah volkanik kayalara gidecekti. Yerkabuğu yarılana ve kapanana kadar bu yükü taşıyıp duracaktı. Tıpkı rüyalarımdaki gibi, dedi kendi kendine.

Yine de sürüklemeye devam etti, çukurun başına gelince de annesini daha az toprak olan tarafa çekti, annesi bu koyu renkli gevşek tümseğin yanında büküldü, yuvarlandı ve bir anda içeri düşüverdi; Galen'ın yapacak bir şeyi yoktu. Kahretsin, dedi.

Galen onu mezara nasıl koyacağını bilmiyordu, ama böyle olmayacağı kesindi, kontrolsüzce yuvarlanmış ve çukurun dibinde bir yığın halinde yüzüstü kalmıştı.

Onu düzeltmesi, yüzünü yukarı döndürmesi lazımdı, fakat oraya inip mezarın içinde onunla birlikte olmak istemiyordu.

Aklına kürek geldi. Kenardaki gevşek toprağın üs-

tünde durup aşağı doğru eğildi ve kürekle onu bacaklarından çekmeye çalıştı, ama küreği tutturabileceği bir şey yoktu. Kürek annesinin kalçalarından kayıyordu.

Onu tutabileceği bir şeye ihtiyacı vardı. Ağaçtan ceviz ya da meyve toplamak için kullanılan bir alet mesela. Dışarı akşamüstü güneşine çıktı, güneş yine de parlaktı, elini gözlerine siper etti ve ucunda kancası olan uzun bir alet aradı yerde. Levye gibi, tel gibi bir şey aradı.

Fakat böyle bir alet yoktu. Gözlerini kısarak, kırpıştırarak toprağı karış karış aradı, ama yoktu böyle bir şey. Sonra bir çapa gördü, ucunda dört tane çatal dişi vardı, yabaya benziyordu, ama dişler doksan derece açı yapıyordu. Bununla tutabilirdi.

Tekrar içeri girdi, gözlerinin yine karanlığa alışması gerekiyordu. Mezar karanlıktı, annesi gölgelerin içine saklanmıştı. Toprak yığınının üstüne çöktü ve çapa ya da tırmık ya da her neyse işte –tırmık da olabilirdi– onunla annesinin dizlerinden birini yakalamaya çalıştı. Dizlerden birini yakalayabilirse, bacağı düzeltebilirdi.

Dengesini kaybetmek üzereydi, içeri düşebilirdi, bu da tam bir kâbus olurdu, o da ayağa kalktı, bacaklarını açarak ayaklarını mezarın iki kıyısına koydu. Mezar tam altındaydı şimdi. Böylesi daha iyiydi. Annesinin ayaklarının durduğu tarafta duruyor ve tırmıkla bacaklarına uzanabiliyordu.

Galen dizlerden birini yakalayıp dikkatlice düzeltti, cesedin neden hâlâ katılaşmadığını merak ediyordu, diğer bacağı da tuttu, fakat bu bacak bir yere sıkışmıştı. Annesinin poposu havada, dertop olmuş bir vaziyetteydi, kolları altında kalmıştı, bu tam bir rezaletti.

Galen'ın ayakları gevşek toprak öbeklerine gömülmüş, lastik pabuçlarından içeri toprak doluyor, her şey üzerine kapanıyormuş gibi hissediyor, klostrofobi yaşıyordu. Mezarın içine atladı, dizlerini annesinin bacakla-

rının her iki yanına yerleştirdi, mezarın kenarlarından küçük taşlar aşağı yuvarlanıyor, tüm dünya üzerine çöküyordu, onunla beraber gömülmek istemiyorsa acele etmesi gerekiyordu.

Serin toprağı elleriyle kazarak ellerini cesedin altına soktu, öne doğru eğilip ona sarıldı ve onu nazikçe çekerek çevirmeye çalıştı.

Bacaklarıyla kalçaları biraz daha yukarı kalkmıştı, Galen da biraz daha dikildi, kollarını annesine dolayıp onu sırtüstü çevirdi, onu sıkı sıkı tutuyordu. Yüzünü annesinin göğsüne dayadı. Burada biraz dinlenebilirdi. Anne, dedi.

Nefesi sıkıştı ve göğsünden bir hıçkırık koptu. Annesinin ölmesini istememişti hiç. Annesi onun tek varlığıydı.

Anne, dedi, beklediğinden daha büyük bir keder içindeydi. Onun gerçek olmadığını, sadece bir yanılsama olduğunu, Galen'a bir şeyler öğretmek için bu hayatta belirdiğini aklından çıkarmamalıydı. Bu onun son bağlantısıydı. Onu bu dünyaya bağlayacak başka bir şey yoktu artık; doğru olan da buydu. Bu iyiydi ve gerekliydi.

Annesi hâlâ sıcaktı, göğsü hâlâ sıcaktı. Seni seviyorum, dedi Galen. Hayatıma girdiğin için teşekkür ederim. Sana hürmet ediyorum. Anne. Törensel bir sessizlik olması için bekledikten sonra tekrar söyledi: Anne.

Onu kollarında sıkıca tuttu ve kalp atışlarını duyabildiğini hayal etti, ama aslında duyduğu kendi nabzı ile nefesiydi.

Anne, dedi ve kendini koyuverip hıçkıra hıçkıra ağladı, onu kendisine sıkıca bastırdı, fakat bu kez gerçekten kalp atışını duyduğunu sandı, hemen doğruldu.

Sessizce oturup dinledi, kalp atışını havada duyacaktı sanki, sonra ayağa kalktı, çabucak mezardan çıktı, küreği kaptığı gibi onun üzerine toprak attı, fakat bir kü-

rek dolusu toprak yeterli değildi. Yeterince hızlı değildi.

Galen elleri ve dizlerinin üstündeyken oradaki en büyük yığına doğru bir hamle yaptı. Kaldırması gereken dağ gibi toprak vardı. Ayaklarını traktörün tekerleğine geçirip vücudunu saban gibi kullanarak göğsü ve kollarıyla toprakları mezarın içine itmeye başladı. Annesinin yüzü ile vücudunun üst kısmı toprağın altında kaybolmuştu, Galen diğer tarafa geçip ayaklarını traktörün öbür tekerleğine geçirdi ve oradaki dağı da devirdi. O, dünyayı şekillendiren bir devdi, dünyanın nasıl olacağına o karar veriyordu. Kökenler. Kökenlere yaklaşıyordu artık; toprağın bir başka armağanı da buydu. Yerkabuğunun yüzyıllar içinde oluşmuş toprağı annesinin karnına, kalçalarına, bacaklarına ve ayaklarına dökülüyordu, annesi gözden kaybolduktan sonra bile toprağı itmeye devam etti, toprağın güzel nefesini içine çekti, ağzına ve gözlerine dolmasını hissetti, zamanın tadıydı bu, biriken ve boşalan zamanın tadı; ellerinin pençe gibi olduğunu hissetti.

Fotoğraf: © Matheu Bourgois Agency

Çağdaş Amerikan edebiyatının en özgün yazarlarından David Vann, kitaplarında insan ilişkilerini sarsıcı bir biçimde işliyor.

Pislik'te, pek çok insanın toz kondurmadığı, hatta kutsal saydığı aile kurumunun, işlevini yitirmiş bir örneğiyle karşı karşıyayız. Normal bir hayata sahip olmaya çalışan bir gencin, ailesindeki şiddet ve sevgisizlik sarmalında adım adım insanlıktan çıkmasına tanık oluyoruz. İlk sayfalardan itibaren kendini hissettiren kara mizah, yavaş yavaş yerini psikolojik dehşete bırakıyor. Yazarın ustalıklı dili sayesinde, genç Galen'ın çektiği acıları iliklerimizde hissediyor, geçirdiği dönüşümde ona eşlik ediyoruz.

Bir İntihar Efsanesi ve *Caribou Adası*'na ev sahipliği yapan Alaska'nın buz gibi soğuğu, *Pislik*'te yerini, California'nın yapış yapış sıcağına bırakıyor. Bu iklim değişikliği kitabın atmosferine yansıdığı gibi, yazarın tarzına da damgasını vurmuş. *Pislik*, farklı ve şaşırtıcı bir David Vann kitabı.

Kapak resmi: EGON SCHIELE

0275173 ASC

ISBN 978-975-07-1039-7

18 TL
KDV DAHİL